

Sygn. akt II AKa 167/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo

SA – Zbigniew Kapiński

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 r.

sprawy A. M., P. K. (1), R. K., J. P. (1), W. D. (1), B. L. (1), G. S., L. K., K. Ś., J. G.

oskarżonych z art. 258 § 2 k.k. i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 13 kwietnia 2012 r.

sygn. akt XVIII K 76/08

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. M.;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. K. (1), R. K., J. P. (1), W. D. (1), B. L. (1), G. S., L. K., K. Ś. i J. G. w ten sposób, że:

- 1. uchyla orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec P. K. (1), B. L. (1), L. K.;*
- 2. oskarżonych P. K. (1), B. L. (1) i L. K. uniewinnia od popełnienia przypisanego im czynu z art. 258 § 2 k.k., wydatkami za postępowanie w sprawie w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;*
- 3. z opisu przypisanego oskarżonym P. K. (1) i B. L. (1) czynu polegającego na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami rozboju na terenie hurtowni (...) w K. w dniu 9 stycznia 2003 r. eliminuje sformułowanie o działaniu w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 275 § 1 k.k., art. 11 § 2 k.k. i art. 65 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary art. 11 § 3 k.k. i art. 65 k.k. i za ten czyn skazuje wyżej wymienionych na podstawie art. 280 § 2 k.k. na kary po 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,*
- 4. z opisu przypisanego oskarżonemu G. S. czynu polegającego na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami rozboju w dniu 8 listopada 2002 r. na terenie hurtowni (...) w A. eliminuje sformułowania dotyczące podawania się przez sprawców za funkcjonariuszy Policji*

oraz wejścia na teren hurtowni pod pozorem dokonywania przeszukania, z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 227 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary art. 11 § 3 k.k.,

5. z podstawy prawnej skazania oskarżonego G. S. za czyn polegający na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami rozboju w dniu 22 grudnia 2002 r. w B. na szkodę Z. K. (1) i innych eliminuje art. 275 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 11 § 3 k.k.,

6. z opisu przypisanego oskarżonemu L. K. czynu polegającego na pozbawieniu wolności S. K. w dniu 28 września 2002 r. i jej przetrzymywaniu do dnia 6 października 2002 r. w celu zmuszenia rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem eliminuje działanie w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary eliminuje art. 65 k.k. i za ten czyn skazuje go na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 r. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

7. z opisu przypisanego oskarżonym R. K., K. Ś., W. D. (1) i J. P. (1) czynu polegającego na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami rozboju w dniu 8 listopada 2002 r. na terenie hurtowni (...) w A. eliminuje sformułowania o podawaniu się przez sprawców za funkcjonariuszy Policji i wejściu na teren hurtowni pod pozorem dokonywania przeszukania, a z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 227 k.k.,

8. w ramach przypisanych oskarżonym K. Ś. i W. D. (1) czynów z art. 258 § 2 k.k. ustala, że w okresach, o których w nich mowa, brali oni udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

9. ustala, że przypisany J. G. czyn polegający na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w M. rozboju na R. O. i innych miał miejsce w dniu 2 lutego 2004 r.,

10. z przypisanego J. G. czynu polegającego na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w dniu 1 grudnia 2003 r. w M. rozboju na K. R. (2) eliminuje zagrożenie pozbawieniem życia przy użyciu broni palnej;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonych P. K. (1), R. K., J. P. (1), W. D. (1), B. L. (1), G. S., L. K., K. Ś. i J. G.;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonym:

- P. K. (1) od dnia 16 marca 2008 r. do dnia 10 lutego 2010 r.,

- B. L. (1) od dnia 22 października 2006 r. dnia 12 czerwca 2008 r. i od dnia 29 lipca 2008 r. do dnia 25 lutego 2010 r.,

- L. K. od dnia 23 września 2009 r. do dnia 17 lutego 2010 r.;

V. zwalnia oskarżonych P. K. (1), B. L. (1) i L. K. od kosztów sądowych w sprawie w części skazującej ich, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa;

VI. zwalnia oskarżonych A. M., J. G. J. P. (1), G. S., W. D. (1), K. Ś., R. K., od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

VII. zasądza od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, zawierające 23 % stawkę podatku VAT, na rzecz:

- obrońcy oskarżonego A. M.: *adw. A. B. Kancelaria Adwokacka w W.,*
- obrońców oskarżonego R. K.: *adw. B. S. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. J. O. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,*
- obrońcy oskarżonego J. P. (1): *adw. T. D. Kancelaria Adwokacka w W.,*
- obrońcy oskarżonego W. D. (1): *adw. M. Ł. Kancelaria Adwokacka w W.,*
- obrońcy oskarżonego G. S.: *adw. K. P. Kancelaria Adwokacka w W.,*
- obrońcy oskarżonego L. K.: *adw. K. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,*
- obrońcy oskarżonego K. Ś.: *adw. T. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,*
- obrońcy oskarżonego J. G.: *adw. M. G. (1) Kancelaria Adwokacka w W..*

UZASADNIENIE

W sprawie Sądu Okręgowego w. W. sygn. akt XVIII K 76/98 oskarżono m.in.:

A. M. o to, że:

1. w okresie od września 2002 roku do maja 2003 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w miesiącu wrześniu 2002 roku przed miejscowością D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, pozbawił wolności S. K., w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez wymienioną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej, używając przemocy, obezwładnili pokrzywdzoną, położyli ją na tylnym siedzeniu i wywieźli z miejsca zatrzymania, a następnie przetrzymywali wymienioną w okresie od września 2002 roku do 6 października 2002 roku w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie A. G. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (1) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), a następnie, gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego

na radiowóz policyjny, zagrozili użyciem broni palnej i pozbawieniem życia wymienionego, co skłoniło go do wejścia do pojazdu, zarzucili mu na głowę okrycie oraz skrępowali ręce taśmą samoprzylepną, przytrzymywali głowę do dołu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych na szkodę A. G. (1) i R. M. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

4. w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie L. - N., w miejscowości C., gm. C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie P. L. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką, wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5. w dniu 3 lutego 2003 roku w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobie S. R. w ten sposób, że zajęli mu drogę samochodem osobowym, a następnie grożąc pokrzywdzonemu użyciem broni palnej oraz młotka, zmusili go do otwarcia drzwi samochodu marki R. (...) nr rej. (...), wyciągnęli wymienionego z w/w pojazdu, przewrócili go na ziemię i obezwładnili, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę skórzaną o wartości około 600 złotych stanowiącą własność S. R. z zawartością utargu w wysokości 57 000 złotych, dowodu rejestracyjnego pojazdu, telefonu komórkowego marki S. o wartości około 500 złotych, kluczy, na szkodę P.U.H. (...) - (...), portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy, książeczki wojskowej, kart kredytowych V. i (...) C., karty wstępu do (...), pieniędzy w kwocie 100 złotych, kluczy, na szkodę S. R.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

6. w dniu 28 maja 2003 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobie J. S. (1) w ten sposób, że obezwładnili pokrzywdzoną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia plecak z zawartością czterech kart bankomatowych - dwóch kart (...), dwóch kart (...) BANK (...), kluczy od mieszkania i kantoru, dowodu osobistego, pieniędzy w kwocie 900 złotych, książeczki zdrowia, kalendarza, kosmetyczki z zawartością kosmetyków, portfela, telefonu komórkowego N., o łącznej wartości strat w wysokości około 1500 złotych na szkodę J. S. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. zw. z art. 65 k.k.

P. K. (1) o to, że:

1. w miesiącu styczniu 2003 roku w K., P., P. i na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...), w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach znajdujących się w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że używając przemocy wobec R. W., P. K. (2), A. N., H. B., grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), R. W., A. N., A. T., H. B., używając przemocy wobec P. K. (2), rozpylili gaz łzawiący, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. B, C nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

R. K. o to, że:

1. w okresie od sierpnia 2002 roku do grudnia 2003 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 29 sierpnia 2002 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie A. G. (2) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (2) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie pojazdu, a następnie przyciśnięciu do fotela, złapaniu za głowę i dociśnięciu jej do fotela, zarzuceniu nakrycia na głowę, ponownym przyciśnięciu do fotela, okleili oczy taśmą samoprzylepną, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości G., okleili mu ręce taśmą samoprzylepną, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 40 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, środków chemii gospodarczej o wartości 199.773,62 złotych, telefon komórkowy marki N. (...), faktury, dowód rejestracyjny pojazdu marki L. o łącznej wartości strat w wysokości około 239.773,62 złotych na szkodę S. B. (1), M. B. (1), J. B. (1), dowód osobisty, prawo jazdy kat. B,C, świadectwo kwalifikacji, karty bankomatowe, dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...) nr rej. (...), pieniądze w kwocie około 100 złotych na szkodę A. G. (2),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. w miesiącu wrześniu 2002 roku przed miejscowością D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, pozbawił wolności S. K., w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez wymienioną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej, używając przemocy, obezwładnili

pokrzywdzoną, położyli ją na tylnym siedzeniu i wywieźli z miejsca zatrzymania, a następnie przetrzymywali wymienioną w okresie od września 2002 roku do 6 października 2002 roku w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

4. w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A., gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechali na teren hurtowni, następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, krępując ręce opaskami uciskowymi W. K. (1), M. K. (1), T. K. (2), J. S. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę K.” sp. jawna - (...) i M. K. (1), nesesor wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5. w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie L. - N., w miejscowości C., gm. C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie P. L. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

6. w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 2002 roku do 2003 roku na trasie S. - Z., bezpośrednio przed Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, usiłował dokonać rozboju na osobie R. P. w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zażądali zatrzymania kierowanego przez R. P. samochodu dostawczego marki V. (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek papierosów o wartości w granicach 100 000 - 300 000 złotych stanowiący własność hurtowni (...) w S., gdy kierowca odmówił wykonania polecenia, zajechali mu drogę celem zmuszenia do zatrzymania, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonego, który wyminął pojazd napastników i odjechał z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

J. P. (1) o to, że:

1. w okresie od listopada 2002 roku do lutego 2003 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A., gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechali na teren hurtowni, następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, krępując ręce opaskami uciskowymi W. K. (1), M. K. (1), T. K. (2), J. S. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), nesaser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie A. G. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (1) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), a następnie, gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, zagrozili użyciem broni palnej i pozbawieniem życia wymienionego, co skłoniło go do wejścia do pojazdu, zarzucili mu na głowę okrycie oraz skrupowali ręce taśmą samoprzylepną, przytrzymywali głowę do dołu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych na szkodę A. G. (1) i R. M. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

4. w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie L. - N., w miejscowości C., gm. C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie P. L. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką, wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5. w dniu 12 grudnia 2002 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach I. P., J. P. (2), F. L., w ten sposób, że wtargnęli do mieszkania, przewracając na podłogę J. P. (2), używali przemocy wobec wymienionych poprzez wykręcanie rąk do tyłu, przewrócenie na schody, uderzanie głową o schody, skrupowanie, przytrzymywanie I. P., skrupowanie, przyciskanie głowy do podłogi, duszenie, obijanie o ściany, rzucenie na podłogę J. P. (2), skrupowanie F. L., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki O. (...) nr rej. (...), telefon komórkowy marki N. (...), dowód rejestracyjny samochodu marki M. (...) nr rej. (...), dowód rejestracyjny ławety (...) - (...), dowód osobisty na nazwisko I. P., pieniądze w kwocie 15 000 złotych, 3000 franków szwajcarskich, radioodtwarzacz samochodowy marki (...), dwie butelki whiskey J. W. (1), trzy butelki wódki (...), zegarek marki C., ładowarkę samochodową do kompaktów marki B., o łącznej wartości strat w wysokości 49 000 złotych na szkodę I. P., pieniądze w kwocie 240 złotych na szkodę F. L.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

6. w dniu 18 grudnia 2002 roku w okolicy miejscowości B., gm. P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, posługując się bronią palną, dokonał rozboju na osobach J. S. (3) i D. S. (2) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez J. S. (3) samochód ciężarowy marki S. (...) nr rej. (...), a następnie używając przemocy polegającej na chwyceniu za kark, przewróceniu na tylne siedzenie, przyłożeniu do karku bliżej nieustalonego przedmiotu, skrupowaniu rąk, naciągnięciu na głowę kominarki, przytrzymywaniu J. S. (3), grożeniu użyciem broni, używaniu przemocy polegającej na chwyceniu za kark, kierowaniu głowy w stronę podłoża, trzymaniu za ramię, umieszczeniu w bagażniku pojazdu przerobionego na radiowóz, związaniu rąk D. S. (2), wywieźli ich z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 70 000 złotych wraz z ładunkiem przesyłek w postaci listów, kart pocztowych, druków reklamowych, paczek zawierających pieniądze, alkohol, artykuły spożywcze na szkodę P. P., saszetkę z zawartością w postaci książeczki zdrowia, pieniądze w kwocie 400 złotych na szkodę J. S. (3), telefon komórkowy, skrzynkę służbową z datownikiem, stemplami na szkodę P. P., kurtkę, prawo jazdy kat. B, dowód osobisty, dowód rejestracyjny samochodu marki F. (...) nr rej. (...), polisę OC, AC, NW, legitymację służbową bilet (...), telefon komórkowy marki N. (...), kluczyki od samochodu, plecak, ładowarkę, o łącznej wartości strat w wysokości 800 złotych na szkodę D. S. (2),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

7. w dniu 22 grudnia 2002 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach Z. K. (1), W. K. (2), J. K. w ten sposób, że wtargnęli na teren posesji, używali przemocy wobec Z. K. (1) poprzez zadawanie ciosów przy użyciu metalowej rurki, obezwładnienie pokrzywdzonego, grozili użyciem broni palnej, którą przystawili do skroni pokrzywdzonego, żądając wydania pieniędzy, używali przemocy wobec W. K. (2), obezwładnili wymienionego, grozili mu użyciem wiertarki, wyciągnęli z samochodu, obezwładnili J. K. kierowali groźby pozbawienia życia wobec M. K. (3), kierując wobec niej broń palną, przykładając jej tą broń do pleców, używając wobec niej przemocy, grozili pozbawieniem życia wymienionych, K. K. (3) oraz pozostałych dzieci, kierując w ich stronę broń palną i nóż, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 10 600 złotych, 20 płyt DVD, płyt CD, o wartości 1000 złotych, subufer kina domowego marki S., biżuterię o wartości około 500 złotych, klucze od samochodu, dwa pistolety startowe, zegarek, monety jubileuszowe w ilości 7 sztuk, na szkodę Z. K. (1) i J. K., paszport na nazwisko Z. K. (1), o łącznej wartości strat w wysokości 15 000 złotych na szkodę Z. K. (1) i J. K.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

8. w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...), w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach znajdujących się w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że używając przemocy wobec R. W., P. K. (2), A. N., H. B., grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), R. W., A. N., A. T., H. B., używając przemocy wobec P. K. (2), rozpylili gaz łzawiący, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. B, C nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

9. w dniu 3 lutego 2003 roku w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobie S. R. w ten sposób, że zajechali mu drogę samochodem osobowym, a następnie grożąc pokrzywdzonemu użyciem broni palnej oraz młotka, zmusili go do otwarcia drzwi samochodu marki R. (...) nr rej. (...), wyciągnęli wymienionego z w/w pojazdu, przewrócili go na ziemię i obezwładnili, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę skórzaną o wartości około 600 złotych stanowiącą własność S. R. z zawartością utargu w wysokości 57 000 złotych, dowodu rejestracyjnego pojazdu, telefonu komórkowego marki S. o wartości około 500 złotych, kluczy, na szkodę P.U.H. (...) - (...), portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy, książeczki wojskowej, kart kredytowych V. i (...) C., karty wstępu do (...), pieniędzy w kwocie 100 złotych, kluczy, na szkodę S. R.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

10. w dniu 5 lutego 2003 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie M. Z. w ten sposób, że zajechali mu drogę samochodem osobowym, a następnie używając przemocy polegającej na wybiciu obu bocznych szyb, rozpyleniu w kierunku wymienionego gazu łzawiącego, wyciągnięciu pokrzywdzonego z pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), rzuceniu go na ziemię, bijąc pięściami po całym ciele i kopiąc, zażądali wydania pieniędzy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę z zawartością pieniędzy w kwocie 8.400 złotych, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego samochodu marki M., prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki V. (...), polis ubezpieczeniowych, kluczy, telefonu komórkowego marki M., pieniędzy w kwocie 50 000 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości około 60 000 złotych na szkodę M. Z.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

W. D. (1) o to, że:

1. w okresie od sierpnia 2002 roku do grudnia 2003 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanych grupach przestępczych o charakterze zbrojnym mających na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 29 sierpnia 2002 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i

posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie A. G. (2) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (2) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie pojazdu, a następnie przyciśnięciu do fotela, złapaniu za głowę i dociśnięciu jej do fotela, zarzuceniu nakrycia na głowę, ponownym przyciśnięciu do fotela, okleili oczy taśmą samoprzylepną, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości G., okleili mu ręce taśmą samoprzylepną, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 40 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, środków chemii gospodarczej o wartości 199.773,62 złotych, telefon komórkowy marki N. (...), faktury, dowód rejestracyjny pojazdu marki L. o łącznej wartości strat w wysokości około 239.773,62 złotych na szkodę S. B. (1), M. B. (1), J. B. (1), dowód osobisty, prawo jazdy kat. B,C, świadectwo kwalifikacji, karty bankomatowe, dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...) nr rej. (...), pieniądze w kwocie około 100 złotych na szkodę A. G. (2),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. w miesiącu wrześniu 2002 roku przed miejscowością D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, pozbawił wolności S. K., w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez wymienioną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej, używając przemocy, obezwładnili pokrzywdzoną, położyli ją na tylnym siedzeniu i wywieźli z miejsca zatrzymania, a następnie przetrzymywali wymienioną w okresie od września 2002 roku do 6 października 2002 roku w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

4. w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A., gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechali na teren hurtowni, następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, krępując ręce opaskami uciskowymi W. K. (1), M. K. (1), T. K. (2), J. S. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neseser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5. w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie A. G. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (1) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), a następnie, gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego

na radiowóz policyjny, zagrozili użyciem broni palnej i pozbawieniem życia wymienionego, co skłoniło go do wejścia do pojazdu, zarzucili mu na głowę okrycie oraz skrępowali ręce taśmą samoprzylepną, przytrzymywali głowę do dołu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych na szkodę A. G. (1) i R. M. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

6. w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie L. - N., w miejscowości C., gm. C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie P. L. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką, wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

7. w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 2002 roku do 2003 roku na trasie S. - Z., bezpośrednio przed Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, usiłował dokonać rozboju na osobie R. P. w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zażądali zatrzymania kierowanego przez R. P. samochodu dostawczego marki V. (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek papierosów o wartości w granicach 100 000 - 300 000 złotych stanowiący własność hurtowni (...) w S., gdy kierowca odmówił wykonania polecenia, zajechali mu drogę celem zmuszenia do zatrzymania, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonego, który wyminął pojazd napastników i odjechał z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

8. od bliżej nieustalonego dnia, nie później niż od 29 sierpnia 2002 roku do dnia 6 października 2002 roku przyjął i pomógł do ukrycia w R. samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 19 000 złotych na szkodę E. S., pochodzącego z rozboju dokonanego w dniu 9 lipca 2002 roku na wysokości miejscowości B. na osobie w/w pokrzywdzonej, mając świadomość co do jego pochodzenia z czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

9. w bliżej nieustalonym okresie nie później niż w miesiącu listopadzie 2002 roku przyjął i pomógł do ukrycia w R. samochodu osobowego marki S. o bliżej nieustalonym numerze rejestracyjnym, numerze silnika i nadwozia, o bliżej nieustalonej wartości, pochodzącego z czynu zabronionego, mając świadomość co do jego pochodzenia,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

10. w bliżej nieustalonym okresie nie później niż od dnia 8 listopada 2002 roku do dnia 19 grudnia 2002 roku przyjął i pomógł do ukrycia w R. samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 16 000 złotych na szkodę

C. G., pochodzącego z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 15 października 2002 roku w P. na szkodę w/w pokrzywdzonego, mając świadomość co do jego pochodzenia z czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

B. L. (1) o to, że:

1. miesiącu styczniu 2003 roku w K., P., P. i na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...), w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach znajdujących się w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że używając przemocy wobec R. W., P. K. (2), A. N., H. B., grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), R. W., A. N., A. T., H. B., używając przemocy wobec P. K. (2), rozpylili gaz łzawiący, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

G. S. o to, że:

1. w okresie od listopada 2002 roku do grudnia 2002 roku w A., B., P. i na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A., gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechali na teren hurtowni, następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, krępując ręce opaskami uciskowymi W. K. (1), M. K., T. K. (2), J. S. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1),

portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. w dniu 22 grudnia 2002 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach Z. K. (1), W. K. (2), J. K. w ten sposób, że wtargnęli na teren posesji, używali przemocy wobec Z. K. (1) poprzez zadawanie ciosów przy użyciu niebezpiecznych narzędzi, obezwładnienie pokrzywdzonego, grozili użyciem broni palnej, którą przystawili do skroni pokrzywdzonego, żądając wydania pieniędzy, używali przemocy wobec W. K. (2), obezwładnili wymienionego, grozili mu użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci wiertarki, wyciągnęli z samochodu, obezwładnili J. K., kierowali groźby pozbawienia życia wobec M. K. (3), kierując wobec niej broń palną, przykładając jej tą broń do pleców, używając wobec niej przemocy, grozili pozbawieniem życia wymienionych, K. K. (3) oraz pozostałych dzieci, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 10 600 złotych, 20 płyt DVD, płyt CD, o wartości 1000 złotych, subufer kina domowego marki S., biżuterię o wartości około 500 złotych, klucze od samochodu, dwa pistolety startowe, zegarek, monety jubileuszowe w ilości 7 sztuk, na szkodę Z. K. (1) i J. K., paszport na nazwisko Z. K. (1), o łącznej wartości strat w wysokości 15 000 złotych na szkodę Z. K. (1) i J. K.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

L. K. o to, że:

1. w okresie od września 2002 roku do października 2002 roku w miejscowości D., w P. i na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w miesiącu wrześniu 2002 roku przed miejscowością D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, pozbawił wolności S. K., w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez wymienioną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej, używając przemocy, obezwładnili pokrzywdzoną, położyli ją na tylnym siedzeniu i wywieźli z miejsca zatrzymania, a następnie przetrzymywali wymienioną w okresie od września 2002 roku do 6 października 2002 roku w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

K. Ś. o to, że:

1. w okresie od sierpnia 2002 roku do grudnia 2003 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanych grupach przestępczych o charakterze zbrojnym mających na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 7 sierpnia 2002 roku na trasie W. - S., w miejscowości J., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, posługując się bronią palną, dokonał rozboju na osobie A. S. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, usiłowali zatrzymać kierowany przez A. S. (1) samochód dostawczy marki P. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony nie reagował na ich polecenia, zajęli mu drogę, zmuszając tym samym do zatrzymania, grożąc użyciem broni palnej oraz pozbawieniem życia, zmusili go do opuszczenia pojazdu i udania się w kierunku samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie, uderzeniu pięścią w twarz w okolice prawego łuku brwiowego, zarzuceniu na głowę kurtki, skrępowaniu rąk taśmą samoprzylepną, zarzuceniu na głowę worka, skrępowaniu nóg sznurkiem, zaklejeniu oczu taśmą samoprzylepną, przystawianiu do głowy broni palnej, grożąc pozbawieniem życia jego oraz członków jego rodziny, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju w okolice miejscowości A., po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki P. (...) nr rej. (...) o wartości około 45 000 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...) S.A. wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, o łącznej wartości 213.286,86 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o., portfel z zawartością prawa jazdy, świadectwa kwalifikacji, karty do tankowania, pieniędzy w kwocie 5 EURO, 25 USD, 150 złotych, notesu na szkodę A. S. (1), dowodu rejestracyjnego samochodu, ubezpieczenia samochodu, telefon komórkowy marki N. (...) na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. w dniu 29 sierpnia 2002 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie A. G. (2) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (2) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), gdy pokrzywdzony wsiadał do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie pojazdu, a następnie przyciśnięciu do fotela, złapaniu za głowę i dociśnięciu jej do fotela, zarzuceniu nakrycia na głowę, ponownym przyciśnięciu do fotela, okleili oczy taśmą samoprzylepną, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicach miejscowości G., okleili mu ręce taśmą samoprzylepną, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 40 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, środków chemii gospodarczej o wartości 199.773,62 złotych, telefon komórkowy marki N. (...), faktury, dowód rejestracyjny pojazdu marki L. o łącznej wartości strat w wysokości około 239.773,62 złotych na szkodę S. B. (2), M. B. (2), J. B. (1), dowód osobisty, prawo jazdy kat. B,G, świadectwo kwalifikacji, karty bankomatowe, dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...) nr rej. (...), pieniądze w kwocie około 100 złotych na szkodę A. G. (2),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

4. w miesiącu wrześniu 2002 roku przed miejscowością D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, pozbawił wolności S. K., w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez wymienioną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej, używając przemocy, obezwładnili pokrzywdzoną, położyli ją na tylnym siedzeniu i wywieźli z miejsca zatrzymania, a następnie przetrzymywali wymienioną w okresie od września 2002 roku do 6 października 2002 roku w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej

życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5. w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A., gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechali na teren hurtowni, następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. G. (2), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, krępując ręce opaskami uciskowymi W. K. (1), M. K. (1), T. K. (2), J. S. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neseser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

6. w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie A. G. (1) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (1) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), a następnie, gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, zagrozili użyciem broni palnej i pozbawieniem życia wymienionego, co skłoniło go do wejścia do pojazdu, zarzucili mu na głowę okrycie oraz skrupowali ręce taśmą samoprzylepną, przytrzymywali głowę do dołu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju do lasu, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych na szkodę A. G. (1) i R. M. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

7. w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie L. - N., w miejscowości C., gm. C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie P. L. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

8. w dniu 12 grudnia 2002 roku w D., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach I. P., J. P. (2), F. L., w ten sposób, że wtargnęli do mieszkania, przewracając na podłogę J. P. (2), używali przemocy wobec wymienionych poprzez wykręcanie rąk do tyłu, przewrócenie na schody, uderzanie głową o schody, skrzepowanie, przytrzymywanie I. P., skrzepowanie, przyciskanie głowy do podłogi, duszenie, obijanie o ściany, rzucenie na podłogę J. P. (2), skrzepowanie F. L., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki O. (...) nr rej. (...), telefon komórkowy marki N. (...), dowód rejestracyjny samochodu marki M. (...) nr rej. (...), dowód rejestracyjny lawety WL - (...), dowód osobisty na nazwisko I. P., pieniądze w kwocie 15 000 złotych, 3000 franków szwajcarskich, radioodtwarzacz samochodowy marki (...), dwie butelki whiskey J. W. (1), trzy butelki wódki (...), zegarek marki C., ładowarkę samochodową do kompaktów marki B., o łącznej wartości strat w wysokości 49 000 złotych na szkodę I. P., pieniądze w kwocie 240 złotych na szkodę F. L.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

9. w dniu 22 grudnia 2002 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach Z. K. (1), W. K. (2), J. K. w ten sposób, że wtargnęli na teren posesji, używali przemocy wobec Z. K. (1) poprzez zadawanie ciosów przy użyciu metalowej rurki, obezwładnienie pokrzywdzonego, grozili użyciem broni palnej, którą przystawili do skroni pokrzywdzonego, żądając wydania pieniędzy, używali przemocy wobec W. K. (2), obezwładnili wymienionego, grozili mu użyciem wiertarki, wyciągnęli z samochodu, obezwładnili J. K. kierowali groźby pozbawienia życia wobec M. K. (3), kierując wobec niej broń palną, przykładając jej tą broń do pleców, używając wobec niej przemocy, grozili pozbawieniem życia wymienionych, K. K. (3) oraz pozostałych dzieci, kierując w ich stronę broń palną i nóż, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 10 600 złotych, 20 płyt DVD, płyt CD, o wartości 1000 złotych, subufer kina domowego marki S., biżuterię o wartości około 500 złotych, klucze od samochodu, dwa pistolety startowe, zegarek, monety jubileuszowe w ilości 7 sztuk, na szkodę Z. K. (1) i J. K., paszport na nazwisko Z. K. (1), o łącznej wartości strat w wysokości 15 000 złotych na szkodę Z. K. (1) i J. K.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

10. w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...), w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach znajdujących się w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że używając przemocy wobec R. W., P. K. (2), A. N., H. B., grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), R. W., A. N., A. T., H. B., używając przemocy wobec P. K. (2), rozpylili gaz łzawiący, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. B, C nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

11. w dniu 3 lutego 2003 roku w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobie S. R. w ten sposób, że zajechali mu drogę samochodem osobowym, a następnie grożąc pokrzywdzonemu użyciem broni palnej oraz młotka, zmusili go do otwarcia drzwi samochodu marki R. (...) nr rej. (...), wyciągnęli wymienionego z w/w pojazdu, przewrócili go na ziemię i obezwładnili, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę skórzaną o wartości około 600 złotych

stanowiącą własność S. R. z zawartością utargu w wysokości 57 000 złotych, dowodu rejestracyjnego pojazdu, telefonu komórkowego marki S. o wartości około 500 złotych, kluczy, na szkodę P.U.H. (...) - (...), portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy, książeczki wojskowej, kart kredytowych V. i (...) C., karty wstępu do (...), pieniądze w kwocie 100 złotych, kluczy, na szkodę S. R.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

12. w dniu 5 lutego 2003 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie M. Z. w ten sposób, że zajechali mu drogę samochodem osobowym, a następnie używając przemocy polegającej na wybieniu obu bocznych szyb, rozpyleniu w kierunku wymienionego gazu łzawiącego, wyciągnięciu pokrzywdzonego z pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), rzucając go na ziemię, bijąc pięściami po całym ciele i kopiąc, zażądali wydania pieniędzy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę z zawartością pieniędzy w kwocie 8.400 złotych, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego samochodu marki M., prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki V. (...), polis ubezpieczeniowych, kluczy, telefonu komórkowego marki M., pieniędzy w kwocie 50 000 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości około 60 000 złotych na szkodę M. Z.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

13. w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 2002 roku do 2003 roku na trasie S. - Z., bezpośrednio przed Z. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, usiłował dokonać rozboju na osobie R. P. w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zażądali zatrzymania kierowanego przez R. P. samochodu dostawczego marki V. (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek papierosów o wartości w granicach 100 000 - 300 000 złotych stanowiący własność hurtowni (...) w S., gdy kierowca odmówił wykonania polecenia, zajechali mu drogę celem zmuszenia do zatrzymania, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonego, który wyminął pojazd napastników i odjechał z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

14. w dniu 22 grudnia 2002 roku w R., B. posiadał bez wymaganego zezwolenia bliżej nieustaloną broń palną,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

15. w dniu 9 stycznia 2003 roku w K., P. posiadał

bez wymaganego zezwolenia bliżej nieustaloną broń palną,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

J. G. o to, że:

1. w okresie od dnia 1 grudnia 2003 roku do lutego 2004 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w dniu 1 grudnia 2003 roku w M., gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na

osobie K. R. (2), w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. R. (2) samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...), a następnie wpełnili go do wnętrza pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny i używając przemocy polegającej na zadawaniu ciosów, przyciskaniu ciała pokrzywdzonego do dołu, obezwładnieniu, oklejeniu rąk i oczu taśmą samoprzylepną, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia marki samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 55 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, chemii gospodarczej, zapalek, kart telefonicznych o łącznej wartości towaru w wysokości około 146 200 złotych na szkodę (...) - L. S. i A. S. (2), telefon komórkowy N. (...) na szkodę K. R. (2),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. w dniu 21 grudnia 2003 roku na trasie L. - Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobach B. J. (2), P. J., M. W. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez M. W. samochód, polecieli opuścić pojazd kierującemu, wpełnili go do innego pojazdu, obezwładnili pasażerów, przykładając B. J. (2) broń palną do głowy, zarzucili mu na głowę kurtkę, grozili pozbawieniem życia, obezwładnili P. J., przykładali mu broń palną do głowy, grozili pozbawieniem życia, stosowali przemoc wobec M. W., grozili użyciem broni palnej, obezwładnili wymienionego, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia portfel z zawartością dowodu osobistego, legitymacji rencisty na nazwisko B. J. (2), pieniędzy w kwocie 2700 złotych, 500 EURO, 100 USD, scyzoryk, telefon komórkowy marki S., lupe, biżuterię o łącznej wartości 400 000 złotych na szkodę B. J. (2), P. J., kurtkę, telefon, perfumy na szkodę P. J., portfel z zawartością prawa jazdy, świadectwa kwalifikacji, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego, pieniędzy w kwocie 300 złotych na szkodę M. W.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

4. w dniu 2 lutego 2004 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach R. O., D. M., W. P., R. S., M. M., L. L. Q., L.L.n W., w ten sposób, że podczas rozładunku ciągnika siodłowego marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) z zawartością odzieży, używając przemocy polegającej na chwyceniu za kołnierz i wyciągnięciu z pojazdu, wprowadzeniu do magazynu, do którego był wnoszony towar, rzuceniu na podłogę, grożąc pozbawieniem życia, używając broni palnej, zadając ciosy w twarz R. O., grożąc użyciem broni palnej, a następnie uderzając jej kolbą w plecy celem zmuszenia do położenia się na podłogę, zmuszając do pozostawania w tym położeniu poprzez używanie przemocy wobec D. M., grożąc użyciem broni palnej, obezwładniając R. O., D. M., W. P., R. S., M. M., używając przemocy wobec pokrzywdzonych, grożąc jej eskalacją poprzez użycie broni palnej, zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) o wartości 135 000 złotych i dokumentacją przewozową oraz samochodu i naczepy - dowody rejestracyjne, OC, tzw. zieloną kartę na szkodę M. K. (4), Z. K. (2), E. K., z zawartością odzieży o wartości 40 000 złotych na szkodę M. S. - PHU (...) i M. K. (4) - (...), paszport, dowód osobisty seria (...), prawo jazdy, świadectwo kwalifikacji, pieniądze w kwocie 200 złotych, stałe zezwolenie na wjazd do Niemiec, licencję na przewóz towaru, kartę płatniczą (...), wypis z licencji, dokument celny T1, CMR, vignetę, o łącznej wartości strat w wysokości 600 złotych na szkodę R. O., portfel z zawartością prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...), świadectwa kwalifikacji, pieniędzy w kwocie około 80 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 300 złotych na szkodę W. P., 2 telefony komórkowe (...), w tym (...)(...), torebkę z zawartością paszportu, pieniędzy w kwocie około 2000 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości około 3000 złotych na szkodę L. L. Q., telefon komórkowy N. (...) oraz N. (...), pieniądze w kwocie około 1500 złotych, paszport i prawo jazdy , o łącznej wartości strat w wysokości 4500 złotych na szkodę L.L.n W.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5. w dniu 21 grudnia 2003 roku na trasie L. - Ż. posiadał bez wymaganego zezwolenia bliżej nieustaloną broń palną **tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.**

Sąd Okręgowy w odniesieniu do wyżej wymienionych oskarżonych wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2012 r. orzekł:

I. A. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

A. M. w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 28 września 2002 roku przed miejscowością D. działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., W. D. (1), R. K., L. K., M. R. oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pozbawił wolności S. K. w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu marki M. (...), po uprzednim otrzymaniu informacji od ustalonego sprawcy o wyjeździe pokrzywdzonej z miejscowości J. i prowadzonej obserwacji terenu przez W. D. (1) oraz ustalonych sprawców wraz z K. Ś. i innym ustalonym sprawcą, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez pokrzywdzoną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy poprzez wepchnięcie do samochodu, położyli na tylnym siedzeniu przykrywając głowę materiałem i wywieźli z miejsca zatrzymania do miejscowości R., gdzie na terenie działki należącej do H. D. przetrzymywali ją do dnia 6 października 2002 roku w zamkniętym i zaciemnionym pomieszczeniu po uprzednim skrępowaniu rąk i nóg, założeniu opaski na oczy oraz włączonym radiu, co łączyło się z szczególnym udręczeniem, w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zbiegu z art. 189 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

A. M. w ramach czynu opisanego w punkcie 3 uznał za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S., J. P. (1), W. D. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobie A. G. (1) w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu informacji o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) od K. Ś. i ustalonego sprawcy oraz obserwacji terenu przez W. D. (1) i ustalonego sprawcę, wraz z T. S. zatrzymali kierowany przez pokrzywdzonego samochód F. (...) o nr rej. (...) a następnie gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, w którym przebywał J. P. (1) i ustalony sprawca, zagroził mu użyciem broni palnej i pozbawieniem życia co skłoniło pokrzywdzonego do wejścia do pojazdu, w którym J. P. (1), zarzucił mu na głowę okrycie, po czym wraz z wyżej wymienionym skrępowali mu ręce taśmą samoprzylepną oraz przytrzymywali głowę do dołu a następnie wywieźli go z miejsca przestępstwa do lasu po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych na szkodę A. G. (1) i R. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

A. M. w ramach czynu opisanego w punkcie 4 uznał za winnego tego, że w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie N. w miejscowości C., gmina C., województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., K. Ś., T. S., W. D. (1),

J. P. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej dokonał napadu rabunkowego na osobie P. L., w ten sposób, że po uzyskaniu informacji od W. D. (1) i ustalonego sprawcy o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) S.A. wraz z R. K., J. P. (1) i T. S., pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania przestępstwa, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

A. M. w ramach czynu opisanego w punkcie 5 uznał za winnego tego, że w dniu 3 lutego 2003 roku w Ż. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., J. P. (1), Z. W., K. Ś. oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał napadu rabunkowego na osobie S. R. w ten sposób, że Z. W. wraz z ustalonym sprawcą podjechali w pobliże stacji benzynowej a następnie po wyjeździe pokrzywdzonego, przekazali informację oskarżonemu oraz T. S., J. P. (1) i ustalonemu sprawcy, z którymi dokonał zatrzymania S. R. zajeżdżając mu drogę samochodem a następnie grożąc użyciem przedmiotu w kształcie pistoletu i wybiciem szyby przy użyciu młotka, zmusili go do otwarcia drzwi samochodu marki R. (...) nr rej. (...), wyciągnęli wyżej wymienionego z pojazdu, przewrócili na ziemię, kierując przy tym w okolice jego twarzy strumień gazu łzawiącego oraz grożąc pozbawieniem życia, po czym zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę skórzaną o wartości około 600 złotych stanowiącą własność S. R. z zawartością utargu w wysokości 57 000 złotych, dowodu rejestracyjnego pojazdu, telefonu komórkowego marki S. o wartości około 500 złotych, kluczy, na szkodę P.U.H. (...) - (...), portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy, książeczki wojskowej, kart kredytowych V. i (...) C., karty wstępu do (...), pieniędzy w kwocie 100 złotych, kluczy, na szkodę S. R., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

A. M. w ramach czynu opisanego w punkcie 6 uznał za winnego tego, że w dniu 28 maja 2003 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał napadu rabunkowego na osobie J. S. (1) w ten sposób, że używając przemocy polegającej na chwyceniu za szyję, zatkanie ust, przewróceniu na podłoże oraz przytrzymywaniu, obezwładnili pokrzywdzoną, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia plecak z zawartością czterech kart bankomatowych - dwóch kart (...), dwóch kart (...) BANK (...), kluczy od mieszkania i kantoru, dowodu osobistego, pieniędzy w kwocie 900 złotych, książeczki zdrowia, kalendarza, kosmetyczki z zawartością kosmetyków, portfela, telefonu komórkowego N., o łącznej wartości strat w wysokości około 1500 złotych na szkodę J. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. A. M. wymierzył karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 października 2006 roku do dnia 30 września 2011 roku.

IV. P. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

P. K. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...) w miejscowości K. działając wspólnie i w porozumieniu z B. L. (2), Z. W., K. Ś., T. S., J. P. (1), M. C. (1), oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobach przebywających w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że wraz z B. L. (1) wskazał miejsce przestępstwa, a następnie po dokonaniu podziału ról, wraz z wyżej wymienionym obserwował teren w pobliżu hurtowni, zaś Z. W., T. S., J. P. (1), K. Ś. oraz dwaj ustaleni sprawcy, samochodem marki S. (...), pochodzącym z kradzieży na szkodę G. P., którym kierował M. C. (1), wjechali na teren hurtowni, po czym grożąc użyciem broni palnej przez Z. W. i K. Ś. poprzez jej kierowanie w stronę pokrzywdzonych R. W., P. K. (2), A. N., H. B., S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), A. T., nakazanie położenia się wyżej wymienionym twarzą do podłoża, nadto używając przemocy między innymi wobec R. W. poprzez zadanie ciosu w okolicę karku, A. N. poprzez zadanie dwóch ciosów w okolicę głowy, popchnięcie H. B. a potem przyduszanie do podłoża nieustalonym przedmiotem, kopnięciem w plecy P. K. (2) a także rozpylenie w pomieszczeniu gazu łzawiącego, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. B, C nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. P. K. (1) wymierzył karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 marca 2008 roku do dnia 10 lutego 2010 roku.

V. R. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 z tym, że ustalił, że nie brał on udziału w przestępstwie od dnia 1 października 2002 roku do dnia 3 października 2002 roku i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

R. K. w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2002 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., K. Ś., W. D. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny, pochodzącego z kradzieży samochodu marki M. (...) oraz broni palnej dokonał napadu rabunkowego na osobie A. G. (2) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, wraz z T. S. i ustalonym sprawcą po uprzednim przekazaniu informacji o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) w S. przez W. D. (1) i innego ustalonego sprawcę oraz prowadzonej przez nich i ustalonego sprawcę obserwacji terenu, wraz z T. S. i ustalonym sprawcą zatrzymali kierowany przez A. G. (2) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), a następnie grożąc pozbawieniem życia poprzez kierowanie broni palnej w jego stronę przez T. S., użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny a następnie przyciśnięciu do fotela, złapaniu za głowę i dociśnięciu jej do fotela, zarzuceniu nakrycia na głowę, ponownym przyciśnięciu do fotela i przekazaniu przez ustalonego sprawcę kluczyków do samochodu dostawczego marki (...) K. Ś., wywieźli go do lasu w okolicach miejscowości G., okleili mu oczy i ręce taśmą samoprzylepną, po czym zabrali w celu przywłaszczenia

samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 40 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, środków chemii gospodarczej o wartości 199.773,62 złotych, telefon komórkowy marki N. (...), faktury, dowód rejestracyjny pojazdu marki L. o łącznej wartości strat w wysokości około 239.773,62 złotych na szkodę S. B. (2), M. B. (1), J. B. (1), dowód osobisty, prawo jazdy kat. B,C, świadectwo kwalifikacji, karty bankomatowe, dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...) nr rej. (...), pieniądze w kwocie około 100 złotych na szkodę A. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

R. K. w ramach czynu opisanego w punkcie 3 uznał za winnego tego, że w dniu 28 września 2002 roku przed miejscowością D. działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. (2) D., K. Ś., L. K., M. R. oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pozbawił wolności S. K. w ten sposób, że w ramach podziału ról pilnował pokrzywdzoną po uprzednim jej zatrzymaniu przed miejscowością D. przez K. Ś., A. M. i ustalonego sprawcę pod pozorem dokonywania kontroli drogowej i wywiezieniu z miejsca zatrzymania do miejscowości R., gdzie na terenie działki należącej do H. D. była przetrzymywana do dnia 6 października 2002 roku w zamkniętym i zaciemnionym pomieszczeniu po uprzednim skrępowaniu rąk i nóg, założeniu opaski na oczy oraz włączonym radiu, co łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zbiegu z art. 189 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

R. K. w ramach czynu opisanego w punkcie 4 uznał za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A. gmina M. działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S., J. P. (1), W. D. (1), G. S. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji oraz posługując się bronią palną, dokonał napadu rabunkowego na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że po uprzednim wskazaniu miejsca a potem drogi przez G. S. pozostałym sprawcom i przekazaną prze niego informacją telefoniczną ustalonemu sprawcy o rozpoczęciu wypłaty pracownikom oraz sprawdzeniu miejsca przestępstwa przez oskarżonego, wraz z J. P. (1), T. S., K. Ś. i ustalonym sprawcą pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechał na teren hurtowni, a następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. G. (2), H. W., J. L., M. G. (3), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), używając przemocy wobec M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, nadto krępując ręce opaskami uciskowymi M. K. (1) i T. K. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neseser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

R. K. w ramach czynu opisanego w punkcie 5 uznał za winnego tego, że w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie N. w miejscowości C., gmina C., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., K. Ś., T. S., W. D. (1), J. P. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej dokonał napadu rabunkowego na osobie P. L., w ten sposób, że po uzyskaniu informacji od W. D. (1) i ustalonego

sprawcy o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) S.A. wraz z A. M., J. P. (1) i T. S., pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania przestępstwa, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

R. K. w ramach czynu opisanego w punkcie 6 uznał za winnego tego, że w nieustalonym bliżej dniu drugiej połowy 2002 roku na trasie S. - Z., bezpośrednio przed Z., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S. i W. D. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował dokonać napadu rabunkowego na osobie R. P. w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, po uprzednim uzyskaniu informacji o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) w S. od K. Ś. i ustalonego sprawcy, których zadaniem było również dalsze pilotowanie pojazdu do miejsca zdarzenia a ze strony przeciwnej obserwację trasy prowadził W. D. (1) i ustalony sprawca, wraz z T. S. i innym ustalonym sprawcą zażądali zatrzymania kierowanego przez R. P. samochodu dostawczego marki V. (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek papierosów o wartości w granicach 100 000 - 300 000 złotych stanowiący własność hurtowni (...) w S. i gdy kierowca odmówił wykonania polecenia, zajechali mu drogę celem zmuszenia do zatrzymania, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonego, który wyminął pojazd napastników i odjechał z miejsca zdarzenia przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. R. K. wymierzył karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 lutego 2007 roku do dnia 13 marca 2007 roku.

VI. J. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A. gmina M. działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S., R. K., W. D. (1), G. S. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji oraz posługując się bronią palną, dokonał napadu rabunkowego na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że po uprzednim wskazaniu miejsca a potem drogi przez G. S. pozostałym sprawcom i przekazaną przez niego informacją telefoniczną ustalonemu sprawcy o rozpoczęciu wypłaty pracownikom oraz sprawdzeniu miejsca przestępstwa przez R. K., wraz z R. K., T. S., K. Ś. ustalonym sprawcą pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechał na teren hurtowni, a następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), używając przemocy wobec M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, nadto krępując ręce opaskami uciskowymi M. K. (1) i T. K. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neseser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon

komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 3 uznał za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S., A. M., W. D. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobie A. G. (1) w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu informacji o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) od K. Ś. i ustalonego sprawcy oraz obserwacji terenu przez W. D. (1) i ustalonego sprawcę, wraz z T. S., A. M. oraz innym ustalonym sprawcą pod pozorem dokonania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez pokrzywdzonego samochód F. (...) o nr rej. (...) a następnie gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, A. M. zagroził mu użyciem broni palnej i pozbawieniem życia co skłoniło pokrzywdzonego do wejścia do pojazdu, w którym zarzucił mu na głowę okrycie, po czym wraz z A. M. skrępowali mu ręce taśmą samoprzylepną oraz przytrzymywali głowę do dołu a następnie wywieźli go z miejsca przestępstwa do lasu po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych na szkodę A. G. (1) i R. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 4 uznał za winnego tego, że w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie N. w miejscowości C., gmina C., województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., K. Ś., T. S., W. D. (1), A. M. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej dokonał napadu rabunkowego na osobie P. L., w ten sposób, że po uzyskaniu informacji od W. D. (1) i ustalonego sprawcy o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) S.A. wraz z R. K., A. M. i T. S., pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania przestępstwa, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 5 uznał za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2002 roku w D. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., K. Ś., M. C. (1) oraz ustalonymi sprawcami i nieustalonym sprawcą i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał napadu rabunkowego I. P., J. P. (2) i F. L. w ten sposób, że ustalony sprawca obserwował teren, M. C. (1) podjechał pod dom a oskarżony wraz z T. S., K. Ś. i dwoma ustalonymi sprawcami wtargnęli do mieszkania przewracając na podłogę J. P. (2), używali przemocy wobec wymienionych poprzez wykręcanie rąk do tyłu, przewrócenie na schody, uderzenie głową o schody, skrępowanie, przystawienie do pleców nieustalonego

przedmiotu, przytrzymywanie I. P., skrępowanie rąk przy użyciu opasek zaciskowych, zarzucenie materiału na głowę, przyciskanie głowy do podłogi, duszenie, obijanie o ścianę, rzucenie na podłogę J. P. (2), skrępowanie F. L. i przywiązanie jej do krzesła, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki O. (...) nr rej. (...), telefon komórkowy marki N. (...), dowód rejestracyjny samochodu marki M. (...) nr rej. (...), dowód rejestracyjny lawety (...), dowód osobisty na nazwisko I. P., pieniądze w kwocie 15 000 złotych, 3000 franków szwajcarskich, radioodtwarzacz samochodowy marki (...), dwie butelki whiskey J. W. (1), trzy butelki wódki (...), zegarek marki C., ładowarkę samochodową do kompaktów marki B., o łącznej wartości strat w wysokości 49 000 złotych na szkodę I. P., pieniądze w kwocie 240 złotych na szkodę F. L., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 6 uznał za winnego tego, że w dniu 18 grudnia 2002 roku w okolicy miejscowości B., gmina P. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., Z. W., M. C. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny, skradzionego na szkodę C. G. samochodu osobowego marki V. (...) oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobach J. S. (3) i D. S. (2) w ten sposób, że po uprzedniej obserwacji przez Z. W. i ustalonego sprawcę miejsca wyjazdu samochodu ciężarowego marki S. (...) nr rej. (...) i jego pilotowanie do miejsca zdarzenia i przekazywanie przez wyżej wymienionych w tym zakresie informacji pozostałym sprawcom, pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, wraz z T. S., M. C. (1) i ustalonym sprawcą zatrzymali kierowany przez J. S. (3) pojazd a następnie używając przemocy polegającej na chwyceniu za kark, przewróceniu na tylne siedzenie, przyłożeniu do karku bliżej nieustalonego przedmiotu, skrępowaniu rąk, naciągnięciu na głowę kominiarki, przytrzymywaniu J. S. (3) oraz groźeniu D. S. (2) użyciem broni palnej przez ustalonego sprawcę, używaniu przemocy polegającej na chwyceniu za kark, kierowaniu głowy w stronę podłoża, trzymaniu za ramię, umieszczeniu w bagażniku pojazdu przerobionego na radiowóz i związaniu rąk pokrzywdzonemu, wywieźli ich z miejsca dokonania napadu, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 70 000 złotych wraz z ładunkiem przesyłek w postaci listów, kart pocztowych, druków reklamowych, paczek zawierających pieniądze, alkohol, artykuły spożywcze na szkodę P. P., saszetkę z zawartością w postaci książeczki zdrowia, pieniądze w kwocie 400 złotych na szkodę J. S. (3), telefon komórkowy, skrzynkę służbową z datownikiem, stemplami na szkodę P. P., kurtkę, prawo jazdy kat. B, dowód osobisty, dowód rejestracyjny samochodu marki F. (...) nr rej. (...), polisę OC, AC, NW, legitymację służbową, bilet (...), telefon komórkowy marki N. (...), kluczyki od samochodu, plecak, ładowarkę, o łącznej wartości strat w wysokości 800 złotych na szkodę D. S. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 7 uznał za winnego tego, że w dniu 22 grudnia 2002 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z G. S., K. Ś., T. S., Z. W., M. C. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami, posługując się bronią palną oraz niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża po uprzednim wskazaniu rodziny K. przez G. S., dokonał napadu rabunkowego na osobach Z. K. (1), W. K. (2), J. K. w ten sposób, że po wtargnięciu na teren posesji wraz z K. T. S., Z. W., M. C. (1) i dwoma ustalonymi sprawcami, używali przemocy wobec Z. K. (1) poprzez zadawanie ciosów nieustalonym narzędziem po całym ciele a następnie chwycenie za ramiona, zaciągnięcie do budynku i skrępowanie rąk i nóg, dalsze bicie i kopanie po całym ciele, w tym przy użyciu metalowego przedmiotu oraz grozili użyciem broni palnej poprzez oddanie strzału w okolicę kolana i przystawili ją do skroni pokrzywdzonego żądając w ten sposób wydania pieniędzy oraz wobec W. K. (2) poprzez jego złapanie, zaciągnięcie czapki na oczy a następnie wykręcenie rąk do tyłu i ich skrępowanie, zaprowadzenie do budynku mieszkalnego, grożąc użyciem narzędzia w postaci wiertarki oraz broni palnej poprzez przystawienie jej w okolicy karku, żądając wskazania miejsca przechowywania pieniędzy, nadto wobec J. K. poprzez wyciągnięcie jej z samochodu, skrępowanie rąk i nóg, i

zaciągnięcie do budynku oraz wobec M. K. (3) poprzez chwycenie jej za ramiona, zaprowadzenie do budynku mieszkalnego i zamknięcie w łazience, grożąc przy tym pozbawieniem życia poprzez kierowanie broni w jej stronę oraz przystawianie jej do pleców wyżej wymienionej a także grożąc pozbawieniem życia K. K. (3) i pozostałych dzieci, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 10 600 złotych, 20 płyt DVD, płyt CD, o wartości 1000 złotych, subufer kina domowego marki S., biżuterię o wartości około 500 złotych, klucze od samochodu, dwa pistolety startowe, zegarek, monety jubileuszowe w ilości 7 sztuk, na szkodę Z. K. (1) i J. K., paszport na nazwisko Z. K. (1), o łącznej wartości strat w wysokości 15 000 złotych na szkodę Z. K. (1) i J. K., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 8 uznał za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...) w miejscowości K. działając wspólnie i w porozumieniu z B. L. (1), P. K. (1), K. Ś., T. S., Z. W., M. C. (1), oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobach przebywających w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że po uprzednim wskazaniu miejsca przestępstwa przez B. L. (1) i P. K. (1), dokonaniu podziału ról, samochodem marki S. (...) pochodzącym z kradzieży na szkodę G. P., którym kierował M. C. (1), wjechali na teren hurtowni a następnie wraz z T. S., Z. W., K. Ś. oraz dwoma ustalonymi sprawcami, grożąc użyciem broni palnej przez Z. W. i K. Ś. poprzez jej kierowanie w stronę pokrzywdzonych R. W., P. K. (2), A. N., H. B., S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), A. T., nakazanie położenia się wyżej wymienionym twarzą do podłoża, nadto używając przemocy między innymi wobec R. W. poprzez zadanie ciosu w okolicę karku, A. N. poprzez zadanie dwóch ciosów w okolicę głowy, popchnięcie H. B. a potem przyduszanie do podłoża nieustalonym przedmiotem, kopnięciem w plecy P. K. (2) a także rozpylenie w pomieszczeniu gazu łzawiącego, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. B, C nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy lat pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 9 uznał za winnego tego, że w dniu 3 lutego 2003 roku w Ż. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., Z. W., A. M., K. Ś. oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał napadu rabunkowego na osobie S. R. w ten sposób, że Z. W. wraz z ustalonym sprawcą podjechali w pobliże stacji benzynowej a następnie po wyjeździe pokrzywdzonego, przekazali informację oskarżonemu, T. S., A. M. i ustalonemu sprawcy, z którymi dokonał jego zatrzymania zajeżdżając mu drogę samochodem a następnie grożąc użyciem przedmiotu w kształcie pistoletu i wybiciem szyby przy użyciu młotka, zmusili go do otwarcia drzwi samochodu marki R. (...) nr rej. (...), wyciągnęli wyżej wymienionego z pojazdu, przewrócili na ziemię, kierując przy tym w okolicę jego twarzy strumień gazu łzawiącego oraz grożąc pozbawieniem życia, po czym zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę skórzaną o wartości około 600 złotych stanowiącą własność S. R. z zawartością utargu w wysokości 57 000 złotych, dowodu rejestracyjnego pojazdu, telefonu komórkowego marki S. o wartości około 500 złotych, kluczy, na szkodę P.U.H. (...) - (...), portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy, książeczki wojskowej, kart kredytowych V. i (...) C., karty wstępu do (...), pieniędzy w kwocie 100 złotych, kluczy, na szkodę S. R., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w

związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 10 uznał za winnego tego, że w dniu 5 lutego 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. W., K. Ś., T. S. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz podając się za funkcjonariuszy Policji dokonał napadu rabunkowego na osobie M. Z. w ten sposób, że na wysokości skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...), w czasie gdy pokrzywdzony zamierzał zatrzymać się samochodem marki M. (...) nr rej. (...), T. S. zajeżdżał mu drogę samochodem osobowym, zaś z tyłu sam drugim pojazdem zablokował pojazd pokrzywdzonego po czym do samochodu podbiegli ustalony sprawca i Z. W., który młotkiem wybił boczne szyby a ustalony sprawca używając siły fizycznej wyciągnął pokrzywdzonego z pojazdu, po uprzednim rozpyleniu w jego kierunku gazu łzawiącego a następnie po rzuceniu wyżej wymienionego na podłoże, wraz z T. S., K. Ś., Z. W. i drugim ustalonym sprawcą bili go i kopali po całym ciele oraz żądali wydania pieniędzy po czym zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę z zawartością pieniędzy w kwocie 8.400 złotych, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego samochodu marki M., prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki V. (...), polis ubezpieczeniowych, kluczy, telefonu komórkowego marki M., o łącznej wartości strat w wysokości około 10 000 złotych na szkodę M. Z., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk J. P. (1) wymierzył karę łączną 12 (dwunastu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. W. D. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W. D. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2002 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., K. Ś., R. K. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny, pochodzącego z kradzieży samochodu marki M. (...) oraz broni palnej dokonał napadu rabunkowego na osobie A. G. (2) w ten sposób, że wraz z ustalonym sprawcą przekazał informację o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) w S. T. S., R. K. i ustalonemu sprawcy a potem obserwował trasę jego przejazdu do miejsca w którym wyżej wymienieni pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez A. G. (2) samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...), a następnie grożąc pozbawieniem życia poprzez kierowanie broni palnej w jego stronę przez T. S., użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny a następnie przyciśnięciu do fotela, złapaniu za głowę i dociśnięciu jej do fotela, zarzuceniu nakrycia na głowę, ponownym przyciśnięciu do fotela i przekazaniu przez ustalonego sprawcę kluczyków do samochodu dostawczego marki (...) K. Ś., wywieźli go do lasu w okolicach miejscowości G., okleili mu oczy i ręce taśmą samoprzylepną, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) nr rej. (...) o wartości około 40 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych, marek, kart telefonicznych, środków chemii gospodarczej o wartości 199.773,62 złotych, telefon komórkowy marki N. (...), faktury, dowód rejestracyjny pojazdu marki L. o łącznej wartości strat w wysokości około 239.773,62 złotych na szkodę S. B. (1), M. B. (1), J. B. (3), dowód osobisty, prawo jazdy kat. B,C, świadectwo kwalifikacji, karty bankomatowe, dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...) nr rej. (...), pieniądze w kwocie około 100 złotych na szkodę A. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

W. D. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 3 uznał za winnego tego, że w dniu 28 września 2002 roku przed miejscowością D. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (2) Ś., R. K., L. K., M. R. oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pozbawił wolności S. K. w ten sposób że wraz z ustalonymi sprawcami obserwował trasę przejazdu pokrzywdzonej, ułatwiając w ten sposób zatrzymanie wyżej wymienionej K. Ś., A. M. i innemu ustalonymu sprawcy, którzy podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu marki M. (...), po uprzednim otrzymaniu informacji od ustalonego sprawcy o wyjeździe pokrzywdzonej z miejscowości J., pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez pokrzywdzoną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy poprzez wepchnięcie do samochodu, położyli na tylnym siedzeniu przykrywając głowę materiałem i wywieźli z miejsca zatrzymania do miejscowości R., gdzie na terenie działki należącej do H. D., jego matki, przetrzymywali ją do dnia 6 października 2002 roku w zamkniętym i zaciemnionym pomieszczeniu po uprzednim skrupowaniu rąk i nóg, założeniu opaski na oczy oraz włączonym radiu, co łączyło się z szczególnym udrczeniem, w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zbiegu z art. 189 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W. D. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 4 uznał za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A. gmina M. działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S., J. P. (1), R. K., G. S. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji oraz posługując się bronią palną, dokonał napadu rabunkowego na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że wraz z ustalonym sprawcą przyjechał na zaplanowane miejsce spotkania w pobliżu hurtowni a następnie po otrzymaniu informacji od G. S. o rozpoczęciu wypłaty pracownikom hurtowni wraz z dwoma ustalonymi sprawcami pozostał w pewnym oddaleniu od hurtowni celem prowadzenia obserwacji zaś R. K., T. S., J. P. (1), K. Ś. i ustalony sprawca samochodem marki V. (...) udali się do hurtowni i pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechali na teren hurtowni, a następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), używając przemocy wobec M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, nadto krępując ręce opaskami uciskowymi M. K. (1) i T. K. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neseser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W. D. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 5 uznał za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S., J. P. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobie A. G. (1) w ten sposób, że w ramach podziału ról wraz z ustalonym sprawcą obserwował trasę przejazdu pokrzywdzonego przed dokonaniem napadu przez T. S., A. M., J. P. (1) i ustalonego sprawcę w wybranym przez nich miejscu, którzy po zatrzymaniu kierowanego przez pokrzywdzonego samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), i gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, w którym przebywał J. P. (1) i

ustalony sprawca, A. M. zagroził mu użyciem broni palnej i pozbawieniem życia co skłoniło pokrzywdzonego do wejścia do pojazdu, w którym J. P. (1), zarzucił mu na głowę okrycie, po czym wraz z wyżej wymienionym skrepowali mu ręce taśmą samoprzylepną oraz przytrzymywali głowę do dołu a następnie po wywiezieniu pokrzywdzonego do lasu, podwiózł nieustalonego sprawcę do samochodu marki F. (...), który następnie kierował tym pojazdem i w ten sposób zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych, na szkodę A. G. (1) i R. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu, dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275

§ 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 kk i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

W. D. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 6 uznał za winnego tego, że w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie N. w miejscowości C., gmina C., województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., K. Ś., T. S., A. M., J. P. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej dokonał napadu rabunkowego na osobie P. L., w ten sposób, że w ramach podziału ról wraz z ustalonym sprawcą poinformował A. M., R. K., T. S. i J. P. (1) o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...).A. w W., którzy pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką, wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania przestępstwa, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 kk w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

W. D. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 7 uznał za winnego tego, że w nieustalonym bliżej dniu drugiej połowy 2002 roku na trasie S. - Z., bezpośrednio przed Z., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S. i R. K. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował dokonać napadu rabunkowego na osobie R. P. w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w ramach podziału ról, oprócz K. Ś. i ustalonego sprawcy wraz z innym ustalonym sprawcą poruszając się po drodze, prowadził obserwację trasy przejazdu samochodu dostawczego kierowanego przez pokrzywdzonego celem umożliwienia T. S., R. K. oraz ustalonemu sprawcy jego zatrzymanie, którzy pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zażądali zatrzymania kierowanego przez R. P. samochodu dostawczego marki V. (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek papierosów o wartości w granicach 100 000 - 300 000 złotych stanowiący własność hurtowni (...) w S. i gdy kierowca odmówił wykonania polecenia, zajechali mu drogę celem zmuszenia do zatrzymania, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonego, który wyminął pojazd napastników i odjechał z miejsca zdarzenia przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

W. D. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach a. 9 i 10 i za czyny te na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. W. D. (1) wymierzył karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 października 2006 roku do dnia 22 lutego 2010 roku.

IX. B. L. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

B. L. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...) w miejscowości K. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1), Z. W., K. Ś., T. S., J. P. (1), M. C. (1), oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobach przebywających w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że wraz z P. K. (1) wskazał miejsce przestępstwa, a następnie po dokonaniu podziału ról, wraz z wyżej wymienionym obserwował teren w pobliżu hurtowni, zaś Z. W., T. S., J. P. (1), K. Ś. oraz dwaj ustaleni sprawcy, samochodem marki S. (...), pochodzącym z kradzieży na szkodę G. P., którym kierował M. C. (1), wjechali na teren hurtowni po czym grożąc użyciem broni palnej przez Z. W. i K. Ś. poprzez jej kierowanie w stronę pokrzywdzonych R. W., P. K. (2), A. N., H. B., S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), A. T., nakazanie położenia się wyżej wymienionym twarzą do podłoża, nadto używając przemocy między innymi wobec R. W. poprzez zadanie ciosu w okolicę karku, A. N. poprzez zadanie dwóch ciosów w okolicę głowy, popchnięcie H. B. potem przyduszanie do podłoża nieustalonym przedmiotem, kopnięciem w plecy P. K. (2) a także rozpylenie w pomieszczeniu gazu łzawiącego, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. B, C nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. B. L. (1) wymierzył karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 października 2006 roku do dnia 12 czerwca 2008 roku oraz od dnia 29 lipca 2008 roku do dnia 25 lutego 2010 roku.

X. G. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

G. S. w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A. gmina M. działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś., T. S., J. P. (1), W. D. (1), R. K. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji oraz posługując się bronią palną, dokonał napadu rabunkowego na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że wskazał hurtownię jako miejsce popełnienia przestępstwa a potem zaprowadził pozostałych sprawców w pobliże tego miejsca oraz przekazał telefonicznie informację o rozpoczęciu wypłaty pracownikom hurtowni po czym R. K., J. P. (1), T. S., K. Ś. i ustalony sprawca pod pozorem dokonywania przeszukania wjechali na teren hurtowni, a następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), używając przemocy wobec M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, nadto krępując ręce opaskami

uciskowymi M. K. (1) i T. K. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neseser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

G. S. w ramach czynu opisanego w punkcie 3 uznał za winnego tego, że w dniu 22 grudnia 2002 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. W., K. Ś., T. S., J. P. (1), M. C. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się bronią palną oraz niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża dokonał napadu rabunkowego na osobach Z. K. (1), W. K. (2), J. K. w ten sposób, że w ramach podziału ról przekazał ustalonemu sprawcy informacje dotyczące rodziny K. oraz wskazał miejsce jej zamieszkania po czym K. Ś., T. S., J. P. (1), M. C. (1) i dwaj ustaleni sprawcy po wtargnięciu na teren posesji używali przemocy wobec Z. K. (1) poprzez zadawanie ciosów nieustalonym narzędziem po całym ciele a następnie chwycenie za ramiona, zaciągnięcie do budynku i skrupowanie rąk i nóg, dalsze bicie i kopanie po całym ciele, w tym przy użyciu metalowego przedmiotu oraz grozili użyciem broni palnej poprzez oddanie strzału w okolice kolana i przystawili ją do skroni pokrzywdzonego żądając w ten sposób wydania pieniędzy oraz wobec W. K. (2) poprzez jego złapanie, zaciągnięcie czapki na oczy a następnie wykręcenie rąk do tyłu i ich skrupowanie, zaprowadzenie do budynku mieszkalnego, grożąc użyciem narzędzia w postaci wiertarki oraz broni palnej poprzez przystawienie jej w okolicy karku, żądając wskazania miejsca przechowywania pieniędzy, nadto wobec J. K. poprzez wyciągnięcie jej z samochodu, skrupowanie rąk i nóg, i zaciągnięcie do budynku oraz wobec M. K. (3) poprzez chwycenie jej za ramiona, zaprowadzenie do budynku mieszkalnego i zamknięcie w łazience, grożąc przy tym pozbawieniem życia poprzez kierowanie broni w jej stronę oraz przystawianie jej do pleców wyżej wymienionej a także grożąc pozbawieniem życia K. K. (3) i pozostałych dzieci, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 10 600 złotych, 20 płyt DVD, płyt CD, o wartości 1000 złotych, subufer kina domowego marki S., biżuterię o wartości około 500 złotych, klucze od samochodu, dwa pistolety startowe, zegarek, monety jubileuszowe w ilości 7 sztuk, na szkodę Z. K. (1) i J. K., paszport na nazwisko Z. K. (1), o łącznej wartości strat w wysokości 15 000 złotych na szkodę Z. K. (1) i J. K., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. G. S. wymierzył karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 listopada 2006 roku do dnia 12 lutego 2010 roku.

XI. L. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1, z tym że ustalił iż brał on udział w przestępstwie od dnia 23 września 2002 roku i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

L. K. w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 28 września 2002 roku przed miejscowością D. działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., W. D. (1), R. K., K. Ś., M. R. oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pozbawił wolności S. K. w ten sposób że w ramach podziału ról obserwował trasę przejazdu pokrzywdzonej celem ułatwienia dokonania przestępstwa K. Ś., A. M. i ustalonemu sprawcy, którzy podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu marki M. (...), pod pozorem dokonywania kontroli

drogowej, zatrzymali kierowany przez pokrzywdzoną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy, poprzez wepchnięcie do samochodu, położyli na tylnym siedzeniu przykrywając głowę materiałem i wywieźli z miejsca zatrzymania po czym po przejechaniu krótkiego odcinka drogi, wjechali do lasu, gdzie oskarżony wraz z K. Ś. i ustalonym sprawcą przeszukali samochód pokrzywdzonej, a następnie odjechali do miejscowości R., gdzie na terenie działki należącej do H. D. przetrzymywali ją do dnia 6 października 2002 roku w zamkniętym i zaciemnionym pomieszczeniu po uprzednim skrupowaniu rąk i nóg, założeniu opaski na oczy oraz włączonym radiu, co łączyło się z szczególnym udręczeniem, w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie, w których to czynnościach oskarżony również brał udział, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zbiegu z art. 189 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. L. K. wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

XII. K. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 3 uznał za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2002 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., T. S., W. D. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny, pochodzącego z kradzieży samochodu marki M. (...) oraz broni palnej dokonał napadu rabunkowego na osobie A. G. (2) w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, przez R. K., T. S. i ustalonego sprawcę po uprzednim przekazaniu informacji o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) w S. przez W. D. (1) i innego ustalonego sprawcę oraz prowadzonej przez nich i ustalonego sprawcę obserwacji terenu, którzy dokonali zatrzymania kierowanego przez A. G. (2) samochodu dostawczego marki (...) o nr rej. (...), a następnie grożąc pozbawieniem życia poprzez kierowanie broni palnej w jego stronę przez T. S., użyli przemocy polegającej na wepchnięciu go na tylne siedzenie pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny a następnie przyciskaniu do fotela, złapaniu za głowę i dociśnięciu jej do fotela, zarzuceniu nakrycia na głowę, ponownym przyciśnięciu do fotela, wywieźli pokrzywdzonego do lasu w okolicach miejscowości G., okleili mu oczy i ręce taśmą samoprzylepną, po uprzednim przekazaniu oskarżonemu przez ustalonego sprawcę kluczyków do samochodu dostawczego marki (...), po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) o wartości około 40 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, środków chemii gospodarczej o wartości 199.773,62 złotych, telefon komórkowy marki N. (...), faktury, dowód rejestracyjny pojazdu marki L. o łącznej wartości strat w wysokości około 239.773,62 złotych na szkodę S. B. (2), M. B. (1), J. B. (1), dowód osobisty, prawo jazdy kat. B,C, świadectwo kwalifikacji, karty bankomatowe, dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...) nr rej. (...), pieniądze w kwocie około 100 złotych na szkodę A. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 4 uznał za winnego tego, że w dniu 28 września 2002 roku przed miejscowością D. działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., W. D. (1), R. K., L. K., M. R. oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pozbawił wolności S. K. w ten sposób że podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu marki M. (...), po uprzednim otrzymaniu informacji od ustalonego sprawcy o wyjeździe pokrzywdzonej z miejscowości J. i prowadzonej obserwacji terenu przez W. D. (1) oraz ustalonych sprawców wraz

z A. M. i innym ustalonym sprawcą pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez pokrzywdzoną samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) a następnie kiedy odmówiła wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy poprzez wepchnięcie do samochodu, położyli na tylnym siedzeniu przykrywając głowę materiałem i wywieźli z miejsca zatrzymania do miejscowości R., gdzie na terenie działki należącej do H. D. przetrzymywali ją do dnia 6 października 2002 roku w zamkniętym i zaciemnionym pomieszczeniu po uprzednim skrupowaniu rąk i nóg, założeniu opaski na oczy oraz włączonym radiu, co łączyło się z szczególnym udręczeniem, w celu zmuszenia groźbą zamachu na jej życie K. H., S. Ś. oraz pozostałych członków rodziny pokrzywdzonej do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 000 USD w zamian za jej uwolnienie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zbiegu z art. 189 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 5 uznał za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2002 roku na terenie hurtowni (...) sp. jawna w miejscowości A. gmina M. działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., T. S., J. P. (1), W. D. (1), G. S. oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji oraz posługując się bronią palną, dokonał napadu rabunkowego na osobach pracowników hurtowni oraz klientów hurtowni w ten sposób, że po uprzednim wskazaniu miejsca dokonania przestępstwa a potem drogi przez G. S. pozostałym sprawcom i przekazaną przez niego informacją telefoniczną ustalonemu sprawcy o rozpoczęciu wypłaty pracownikom oraz sprawdzeniu miejsca przestępstwa przez R. K., wraz z J. P. (1), T. S., R. K. i ustalonym sprawcą pod pozorem dokonywania przeszukania, wjechali na teren hurtowni, a następnie grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej H. F., J. B. (2), M. D. (1), H. W., J. L., M. D. (2), J. C. (1), D. S. (1), K. C., P. S., M. P. (1), S. W., P. D., A. K. (1), K. I., J. S. (2), M. K. (1), M. K. (2), T. K. (2), używając przemocy wobec M. K. (1) i M. K. (2) rzucając na ziemię twarzą do podłoża, nadto krępując ręce opaskami uciskowymi M. K. (1) i T. K. (2), żądali wydania, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 80 000 złotych, jak również telefon komórkowy marki M. o wartości 500 złotych na szkodę (...) sp. jawna - M. K. (2) i M. K. (1), neseser wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego na samochód marki R. (...) nr rej. (...), dowodów opłat OC, AC, dokumentacji lekarskiej, stanowiący własność M. K. (1), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie około 700 - 800 złotych na szkodę w/w oraz telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 300 złotych na szkodę K. I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 6 uznał za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2002 roku na trasie S. - S., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., J. P. (1), A. M., W. D. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobie A. G. (1) w ten sposób, że wraz z ustalonym sprawcą przekazał informację o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...), A. M., J. P. (1) i innemu ustalonemu sprawcy, którzy pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez pokrzywdzonego samochód F. (...) o nr rej. (...) a następnie gdy odmówił wejścia do samochodu przerobionego na radiowóz policyjny, w którym przebywał J. P. (1) i ustalony sprawca, A. M. zagroził mu użyciem broni palnej i pozbawieniem życia co skłoniło pokrzywdzonego do wejścia do pojazdu, w którym J. P. (1), zarzucił mu na głowę okrycie, po czym wraz z A. M. skrupowali mu ręce taśmą samoprzylepną oraz przytrzymywali głowę do dołu a następnie wywieźli go z miejsca przestępstwa do lasu po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci papierosów o wartości 81 461,25 złotych, dokumenty przewożonego towaru, prawo jazdy, dowód osobisty, książeczkę wojskową na nazwisko A. G. (1), klucze, telefon komórkowy marki N. o wartości 300 złotych na szkodę A. G. (1), pieniądze w kwocie około 8 000 złotych, o łącznej wartości nie mniejszej niż 110 000 złotych na szkodę A. G. (1) i R. M. (1), przy czym czynu tego

dopuszczył się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275

§ 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 7 uznał za winnego tego, że w dniu 4 grudnia 2002 roku na trasie N. w miejscowości C., gmina C., województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., A. M., T. S., W. D. (1), J. P. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, w ramach podziału ról, dokonał napadu rabunkowego na osobie P. L., w ten sposób, że po uzyskaniu informacji od W. D. (1) i ustalonego sprawcy o wyjeździe pokrzywdzonego z hurtowni (...) S.A. w W., R. K., J. P. (1), A. M. i T. S., pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez P. L. samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie, gdy pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, podbiegli do niego, założyli mu na głowę czapkę, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, zatykając usta ręką wykręcili mu ręce do tyłu, założyli na ręce plastikowe opaski, wrzucili go na tył pojazdu, wywieźli go z miejsca dokonania przestępstwa, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości około 100 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, kart telefonicznych, słodyczy o wartości 29.205,08 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10054,86 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 29.205,08 złotych na szkodę (...) S.A., którym to pojazdem oskarżony przyjechał na działkę H. D. w miejscowości R. a następnie po dokonaniu wraz z W. D. (1) i ustalonym sprawcą wyładunku skradzionego towaru, wyprowadził pojazd i porzucił w miejscowości G. gmina L. przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 8 uznał za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2002 roku w D. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., J. P. (1), M. C. (1) oraz ustalonymi sprawcami i nieustalonym sprawcą i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał napadu rabunkowego ma osobach I. P., J. P. (2) i F. L. w ten sposób, że ustalony sprawca obserwował teren, M. C. (1) podjechał pod dom a oskarżony wraz z T. S., J. P. (1) i dwoma ustalonymi sprawcami wtargnęli do mieszkania przewracając na podłogę J. P. (2), używali przemocy wobec wymienionych poprzez wykręcanie rąk do tyłu, przewrócenie na schody, uderzenie głową o schody, skrępowanie, przystawienie do pleców nieustalonego przedmiotu, przytrzymywanie I. P., skrępowanie rąk przy użyciu opasek zaciskowych, zarzucenie materiału na głowę, przyciskanie głowy do podłogi, duszenie, obijanie o ścianę, rzucenie na podłogę J. P. (2), skrępowanie F. L. i przywiązanie jej do krzesła, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki O. (...) nr rej. (...), telefon komórkowy marki N. (...), dowód rejestracyjny samochodu marki M. (...) nr rej. (...), dowód rejestracyjny lawety (...), dowód osobisty na nazwisko I. P., pieniądze w kwocie 15 000 złotych, 3000 franków szwajcarskich, radioodtwarzacz samochodowy marki (...), dwie butelki whiskey J. W. (1), trzy butelki wódki (...), zegarek marki C., ładowarkę samochodową do kompaktów marki B., o łącznej wartości strat w wysokości 49 000 złotych na szkodę I. P., pieniądze w kwocie 240 złotych na szkodę F. L., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 9 uznał za winnego tego, że w dniu 22 grudnia 2002 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z G. S., Z. W., T. S., J. P. (1), M. C. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami, posługując się bronią palną oraz niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża po uprzednim wskazaniu rodziny K. przez G. S., dokonał napadu rabunkowego na osobach Z. K. (1), W. K. (2), J. K. w ten sposób, że po wtargnięciu na teren posesji wraz ze Z. W., T. S., J. P. (1), M. C. (1) i dwoma ustalonymi sprawcami, używali przemocy wobec Z. K. (1) poprzez zadawanie ciosów nieustalonym narzędziem po całym ciele a następnie chwycenie za ramiona,

zaciągnięcie do budynku i skrępowanie rąk i nóg, dalsze bicie i kopanie po całym ciele, w tym przy użyciu metalowego przedmiotu oraz grozili użyciem broni palnej poprzez oddanie strzału w okolice kolana i przystawili ją do skroni pokrzywdzonego żądając w ten sposób wydania pieniędzy oraz wobec W. K. (2) poprzez jego złapanie, zaciągnięcie czapki na oczy a następnie wykręcenie rąk do tyłu i ich skrępowanie, zaprowadzenie do budynku mieszkalnego, grożąc użyciem narzędzia w postaci wiertarki oraz broni palnej poprzez przystawienie jej w okolicy karku, żądając wskazania miejsca przechowywania pieniędzy, nadto wobec J. K. poprzez wyciągnięcie jej z samochodu, skrępowanie rąk i nóg, i zaciągnięcie do budynku oraz wobec M. K. (3) poprzez chwycenie jej za ramiona, zaprowadzenie do budynku mieszkalnego i zamknięcie w łazience, grożąc przy tym pozbawieniem życia poprzez kierowanie broni w jej stronę oraz przystawianie jej do pleców wyżej wymienionej a także grożąc pozbawieniem życia K. K. (3) i pozostałych dzieci, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 10 600 złotych, 20 płyt DVD, płyt CD, o wartości 1000 złotych, subufer kina domowego marki S., biżuterię o wartości około 500 złotych, klucze od samochodu, dwa pistolety startowe, zegarek, monety jubileuszowe w ilości 7 sztuk, na szkodę Z. K. (1) i J. K., paszport na nazwisko Z. K. (1), o łącznej wartości strat w wysokości 15 000 złotych na szkodę Z. K. (1) i J. K., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 10 uznał za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2003 roku na terenie hurtowni (...) w miejscowości K. działając wspólnie i w porozumieniu z B. L. (1), P. K. (1), Z. W., T. S., J. P. (1), M. C. (1), oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobach przebywających w tym czasie na terenie hurtowni w ten sposób, że po uprzednim wskazaniu miejsca przestępstwa przez B. L. (1) i P. K. (1), dokonaniu podziału ról, samochodem marki S. (...) pochodzącym z kradzieży na szkodę G. P., którym kierował M. C. (1), wjechali na teren hurtowni a następnie wraz z T. S., J. P. (1), Z. W. oraz dwoma ustalonymi sprawcami, grożąc użyciem broni palnej wraz z Z. W. poprzez jej kierowanie w stronę pokrzywdzonych R. W., P. K. (2), A. N., H. B., S. Z., W. G., B. J. (1), A. W. (1), A. T., nakazanie położenia się wyżej wymienionym twarzą do podłoża, nadto używając przemocy między innymi wobec R. W. poprzez zadanie ciosu w okolice karku, A. N. poprzez zadanie dwóch ciosów w okolice głowy, popchnięcie H. B. a potem przyduśzanie do podłoża nieustalonym przedmiotem, kopnięciem w plecy P. K. (2) a także rozpylenie w pomieszczeniu gazu łzawiącego, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 70 000 złotych na szkodę (...) oraz plecak z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy seria (...) nr (...), dowodu rejestracyjnego seria (...) nr (...) samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kluczyków od samochodu i mieszkania, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, karty bankomatowej V. E. wydanej przez (...) Oddział (...) i telefonu komórkowego marki N. (...) nr seryjny (...), o łącznej wartości strat w wysokości 700 złotych na szkodę A. W. (1), pieniądze w kwocie około 4 000 złotych na szkodę R. W., portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy kat. B, nr (...), dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), dokumenty ubezpieczenia w/w pojazdu na szkodę A. N. i pieniądze w kwocie 800 złotych na szkodę H. B., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 11 uznał za winnego tego, że w dniu 3 lutego 2003 roku w Ż. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., Z. W., A. M., J. P. (1) oraz ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał napadu rabunkowego na osobie S. R. w ten sposób, że Z. W. wraz z ustalonym sprawcą podjechali w pobliże stacji benzynowej a następnie po wyjeździe pokrzywdzonego, przekazał informację J. P. (1), T. S., A. M. i ustalonemu sprawcy, których oskarżony miał ubezpieczać, którzy w dalszej kolejności dokonali zatrzymania pokrzywdzonego zajeżdżając mu drogę samochodem a następnie grożąc użyciem przedmiotu w kształcie pistoletu i wybiciem szyby przy użyciu młotka, zmusili go do otwarcia drzwi samochodu marki R. (...) nr rej. (...), wyciągnęli wyżej wymienionego z pojazdu, przewrócili na ziemię, kierując przy tym w okolice jego twarzy strumień gazu łzawiącego

oraz grożąc pozbawieniem życia, po czym zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę skórzaną o wartości około 600 złotych stanowiącą własność S. R. z zawartością utargu w wysokości 57 000 złotych, dowodu rejestracyjnego pojazdu, telefonu komórkowego marki S. o wartości około 500 złotych, kluczy, na szkodę P.U.H. (...) - (...), portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego seria (...), prawa jazdy, książeczki wojskowej, kart kredytowych V. i (...) C., karty wstępu do (...), pieniądze w kwocie 100 złotych, kluczy, na szkodę S. R., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 12 uznał za winnego tego, że w dniu 5 lutego 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. W., T. S., J. P. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz podając się za funkcjonariuszy Policji, dokonał napadu rabunkowego na osobie M. Z. w ten sposób, że na wysokości skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...), w czasie gdy pokrzywdzony zamierzał zatrzymać się samochodem marki M. (...) nr rej. (...), T. S. zajechał mu drogę samochodem osobowym, a z tyłu drugim pojazdem zablokował go J. P. (1) po czym do samochodu podbiegli ustalony sprawca i Z. W., który młotkiem wybił boczne szyby zaś ustalony sprawca używając siły fizycznej wyciągnął pokrzywdzonego z pojazdu po uprzednim rozpyleniu w jego kierunku gazu łzawiącego a następnie po rzuceniu wyżej wymienionego na podłoże, wraz z J. P. (1), Z. W., T. S. i drugim ustalonym sprawcą bili go i kopali po całym ciele oraz żądali wydania pieniędzy po czym zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę z zawartością pieniędzy w kwocie 8.400 złotych, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego samochodu marki M., prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki V. (...), polis ubezpieczeniowych, kluczy, telefonu komórkowego marki M., o łącznej wartości strat w wysokości około 10 000 złotych na szkodę M. Z., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach czynu opisanego w punkcie 13 uznał za winnego tego, że w nieustalonym bliżej dniu drugiej połowy 2002 roku na trasie S. - Z., bezpośrednio przed Z., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., T. S., W. D. (1) oraz ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać napadu rabunkowego na osobie R. P. w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w ramach podziału ról, wraz z ustalonym sprawcą obserwował miejsce wyjazdu pokrzywdzonego z hurtowni (...) w S., po czym po jego wyjeździe przekazał informację R. K., T. S. i ustalonemu sprawcy oraz dalej pilotował wyżej wymieniony pojazd do miejsca gdzie pod pozorem dokonywania kontroli drogowej wyżej wymienieni zażądali zatrzymania kierowanego przez R. P. samochodu dostawczego marki V. (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek papierosów o wartości w granicach 100 000 - 300 000 złotych stanowiący własność hurtowni (...) w S. i gdy kierowca odmówił wykonania polecenia, zajechali mu drogę celem zmuszenia do zatrzymania, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonego, który wyminął pojazd napastników i odjechał z miejsca zdarzenia przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 14 i 15 i za te czyny na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go i wymierzył kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. K. Ś. wymierzył karą łączną 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. od popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 niewinął, kosztami postępowania w tej części obciążając Skarb Państwa.

XIII. J. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 z tym, że ustalił iż brał on udział w przestępstwie do dnia 2 lutego 2004 roku i kwalifikując ten czyn z art. 258

§ 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie powyższego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. G. w ramach czynu opisanego w punkcie 2 uznał za winnego tego, że w dniu 1 grudnia 2003 roku w M. gmina S. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu marki V. (...) w kolorze granatowym, dokonali napadu rabunkowego na osobie K. R. (2), w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez K. R. (2) samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...), a następnie wpełnęli go do wnętrza pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny i używając przemocy polegającej na zadaniu ciosu ręką w twarz, przyciskaniu ciała pokrzywdzonego do dołu, przystawianiu w okolicy pleców twardego przedmiotu i grożeniu pozbawieniem życia przy użyciu broni palnej, następnie oklejeniu rąk i oczu taśmą samoprzylepną, wywieźli go z miejsca przestępstwa, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 55 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, chemii gospodarczej, zapalek, kart telefonicznych o łącznej wartości towaru w wysokości około 146 200 złotych na szkodę (...) - L. S. i A. S. (2), telefon komórkowy N. (...) na szkodę K. R. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

J. G. w ramach czynu opisanego w punkcie 3 uznał za winnego tego, że w dniu 21 grudnia 2003 roku na trasie L. - Ż. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi sprawcami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz posługując się bronią palną dokonał napadu rabunkowego na osobach B. J. (2), P. J., M. W. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej dwaj ustaleni sprawcy zatrzymali kierowany przez M. W. samochód marki T. (...) nr rej. (...), polecieli opuścić pojazd kierującemu a następnie wpełnęli go do innego pojazdu oraz grozili użyciem broni palnej i używając przemocy przyciskali jego głowę do podłoża a oskarżony wraz z dwoma innymi sprawcami obezwładnili pasażerów, przykładając broń palną do głowy B. J. (2), zarzucili mu na głowę kurtkę, grozili mu pozbawieniem życia, przykładając broń palną do jego ciała w okolicy lewego boku, używając przemocy wpełnęli do samochodu P. J., nakazali opuszczenie głowy do dołu i pozostawanie w takiej pozycji, przykładali mu broń palną do głowy grożąc jej użyciem a następnie po wywiezieniu do lasu w dalszym ciągu stosowali przemoc wobec B. J. (2), bijąc go i kopiąc po całym ciele oraz dociskając jego ciało do podłoża po czym zabrali mu kurtkę i przeszukali jego ubranie, wobec P. J. poprzez wyciągnięcie z samochodu i dociskanie ciała do podłoża a także skrupowanie rąk taśmą samoprzylepną oraz wobec M. W. poprzez wyciągnięcie z samochodu i skrupowanie rąk przy czym używali wobec pokrzywdzonych w dalszym ciągu gróźb pozbawienia życia a następnie zabrali w celu przywłaszczenia portfel z zawartością dowodu osobistego, legitymacji rencisty na nazwisko B. J. (2), pieniędzy w kwocie 2700 złotych, 500 EURO, 100 USD, scyzoryk, telefon komórkowy marki S., lupe, biżuterię o łącznej wartości około 400 000 złotych na szkodę B. J. (2), kurtkę, zegarek marki G., dwa złote łańcuszki, telefon komórkowy, perfumy na szkodę P. J., portfel z zawartością prawa jazdy, świadectwa kwalifikacji, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego, pieniędzy w kwocie 300 złotych oraz perfumy na szkodę M. W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 227 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

J. G. w ramach czynu opisanego w punkcie 4 uznał za winnego tego, że w dniu 4 lutego 2004 roku w M. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz posługując się bronią palną poprzez kierowanie jej w stronę pokrzywdzonych i grożąc jej użyciem dokonał napadu

rabunkowego na osobach R. O., D. M., W. P., R. S., M. M., L. L. Q., L. L. W., w ten sposób, że podczas rozładunku ciągnika siodłowego marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) z zawartością odzieży, używając przemocy wobec R. O. polegającej na zadaniu ciosu ręką w okolice twarzy, chwyceniu za kołnierz i wyciągnięciu z pojazdu, wykręceniu rąk do tyłu, zarzuceniu kurtki na głowę i przystawieniu do głowy nieustalonego twardego przedmiotu, wprowadzeniu do magazynu do którego był wnoszony towar, rzuceniu na podłogę, grożąc pozbawieniem życia oraz zadaniem kolejnego ciosu w twarz, wobec D. M. po uprzednim groźeniu użyciem broni palnej, uderzając jej kolbą w plecy w celu zmuszenia pokrzywdzonego do położenia się na podłogę i do pozostawania w tym położeniu poprzez zadanie ciosu i groźeniu użyciem broni palnej, następnie po skrępowaniu rąk taśmą samoprzylepną R. O., D. M., R. S., M. M., W. P., L. L. Q., L. L. W. oraz założeniu opaski na oczy R. S. po uprzednim nakazaniu położenia się twarzą do podłogi, używając w dalszym ciągu przemocy wobec pokrzywdzonych, w tym wobec L. L. W. poprzez kopanie po całym ciele i nadeptanie na policzki, kopnięcie M. M. oraz grożąc jej eskalacją poprzez użycie broni palnej, zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) o wartości 135 000 złotych i dokumentacją przewozową oraz samochodu i naczepy - dowody rejestracyjne, OC, tzw. zieloną kartę na szkodę M. K. (4), Z. K. (2), E. K., z zawartością odzieży o wartości 40 502,40 złotych na szkodę M. S. - PHU (...) i M. K. (4) - (...), paszport, dowód osobisty seria (...), prawo jazdy, świadectwo kwalifikacji, pieniądze w kwocie 200 złotych, stałe zezwolenie na wjazd do Niemiec, licencję na przewóz towaru, kartę płatniczą (...), wypis z licencji, dokument celny T1, CMR, viniętę, o łącznej wartości strat w wysokości 600 złotych na szkodę R. O., portfel z zawartością prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...), świadectwa kwalifikacji, pieniędzy w kwocie około 80 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 300 złotych na szkodę W. P., 2 telefony komórkowe (...), w tym (...) (...), torebkę z zawartością paszportu, pieniędzy w kwocie około 2000 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości około 3000 złotych na szkodę L. L. Q., telefon komórkowy N. (...) oraz N. (...), pieniądze w kwocie około 1500 złotych, paszport i prawo jazdy, o łącznej wartości strat w wysokości 4500 złotych na szkodę L. L. W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. i na podstawie powyższych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

J. G. uznał za winnego czynu opisanego w punkcie 5 i za czyn ten na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. J. G. wymierzył karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 maja 2011 roku do dnia 30 września 2011 roku.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał J. G. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłacenie na rzecz L. S. i A. S. (2) kwoty 161.919,02 złotych w terminie 5 lat od daty uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 67 § 1 k.p.k. powództwa cywilne B. J. (2), P. J. i M. W. pozostawił bez rozpoznania.

Na podstawie art. 2 pkt 1 i art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądził tytułem opłaty od: A. M. kwotę 600 złotych, W. D. (1) kwotę 600 złotych, B. L. (1) kwotę 400 złotych, G. S. kwotę 600 złotych, L. K. kwotę 400 złotych, J. G. kwotę 600 złotych oraz koszty postępowania na rzecz Skarbu Państwa w częściach od nich przypadających.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. R. K., J. P. (1), K. Ś. oraz P. K. (1) zwolnił od ponoszenia opłaty, kosztami postępowania w częściach od nich przypadających obciążył Skarb Państwa.

Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. A. B. Kancelaria Adwokacka ul. (...) (...) (...) W. kwotę 7.960 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. M. z urzędu;

- adw. B. S. Kancelaria (...) ul. (...) (...) (...) W. kwotę 9.000 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. K. z urzędu;

- adw. T. D. Kancelaria Adwokacka ul. (...) (...) (...) W. kwotę 10.080 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. P. (1) z urzędu;

- adw. J. O. (1) Kancelaria Adwokacka (...) ul. (...) (...) (...) W. kwotę 19.320 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym R. K. i B. L. (1) z urzędu;

- adw. K. P. Kancelaria Adwokacka ul. (...) (...) (...) (...) W. kwotę 3.960 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. S. z urzędu;

- adw. M. Ł. Kancelaria Adwokacka (...) (...) (...) (...) W. kwotę 9.600 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu W. D. (1) z urzędu;

- adw. K. K. (1) Kancelaria Adwokacka (...) G. (...) (...) (...) W. kwotę 9.960 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu L. K. z urzędu;

- adw. T. K. (1) Kancelaria Adwokacka (...) ul. (...) (...) (...) W. kwotę 9.960 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. Ś. z urzędu;

- adw. M. G. (1) Kancelaria Adwokacka (...) ul. (...) (...) (...) (...) W. kwotę 7.960 złotych, powiększając ją o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. G. z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych A. M., P. K. (1), R. K., J. P. (1), W. D. (1), B. L. (1), G. S., L. K., K. Ś. i J. G..

Obrońca oskarżonego A. M. zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając:

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób całkowicie dowolny, że na podstawie zeznań świadka R. C. (1), które nie zostały w sposób dostateczny zweryfikowane, można przyjąć, iż oskarżony A. M. popełnił zarzucane mu w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 aktu oskarżenia czyny, podczas gdy uznanie takie było wynikiem dowolnej oceny dowodów;

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób dowolny, że na podstawie zeznań świadka M. C. (1), które nie zostały w sposób dostateczny zweryfikowane, można przyjąć, iż oskarżony A. M. popełnił zarzucony w punkcie 6 aktu oskarżenia czyn, podczas gdy uznanie takie było wynikiem dowolnej oceny dowodów.

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art 2 § 2 k.p.k. , art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art.410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób dowolny, że na podstawie zebranego materiału dowodowego można uznać, że oskarżony popełnił czyny za które został skazany w pkt 1, 2, 3, 4 i 5 w sytuacji gdy pozostały materiał dowodowy poza zeznaniami R. C. (1) nie dawał do tego podstaw oraz w pkt 6, w sytuacji gdy pozostały materiał dowodowy poza zeznaniami M. C. (1) nie dawał do tego podstaw przy jednoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego A. M., a wynikających z innych przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, a w szczególności z zeznań świadka M. R., G. C. (1) , nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego A. M., a także brak odniesienia się do całości zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy z naruszeniem zasady prawdy materialnej.

W przypadku nie uwzględnienia podniesionych powyżej zarzutów i uznania w zakresie winy wyroku Sądu I instancji za prawidłowy z ostrożności procesowej, obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za czyny z punktów 1 - 6 wyroku, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu A. M. kar jednostkowych, znacznie przewyższających dolną granicę ustawowego zagrożenia za przestępstwa w nich określone, a biorąc pod uwagę dane o uprzedniej karalności oskarżonego i rolę oskarżonego w przypisanych mu przestępstwach, kary te są znacznie zawyżone w stosunku do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości. Wymierzenie oskarżonemu A. M. rażąco wysokich kar jednostkowych, spowodowało zaś wydanie orzeczenia w postaci kary łącznej charakteryzującej się także rażąco surowością, w wysokości 9 lat pozbawienia wolności.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego A. M. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W przypadku nie uwzględnienia powyższych wniosków obrońca wniosła o uchylenie wydanej w stosunku do oskarżonego A. M. kary łącznej i dokonania zmiany wyroku poprzez złagodzenie kar jednostkowych za wszystkie zarzucone oskarżonemu czyny i ponowne wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze obniżonym w wysokości nie przekraczającej 7 lat pozbawienia wolności lub niższej.

Obrońca oskarżonego P. K. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego i jego niewłaściwą interpretację poprzez przypisanie oskarżonemu działania wyczerpującego znamiona art. 258 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 1 maja 2004 r. pomimo braku dowodów winy oskarżonego,

2. obrazę przepisów prawa materialnego i jego niewłaściwą interpretację poprzez przypisanie oskarżonemu działania wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. pomimo braku dowodów winy oskarżonego,

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść - art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. - polegającą na:

- naruszeniu zasady obiektywizmu w ocenie zgromadzonych dowodów, wykraczającej poza granice oceny swobodnej, w szczególności na oparciu się wyłącznie na zeznaniach R. C. (1) i M. C. (1), pomimo istniejących wątpliwości co do prawdziwości ich zeznań,

- naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez zrównanie czynów przypisywanych oskarżonemu z innymi objętymi aktem oskarżenia, a dotyczącymi bezpośredniego udziału,

- wyjaśnieniu wszystkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- niewyjaśnieniu wszystkich wątpliwości w uzasadnieniu do wyroku, w szczególności dotyczących udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, oraz jego udziału w zarzucanym mu czynie,

- dowolną interpretację zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i procedowanie wyłącznie w kierunku podtrzymania aktu oskarżenia,

nadto

4. rażąco niewspółmierną karę w stosunku do oceny udziału oskarżonego w zarzucanym mu czynie, roli jaką według Sądu odegrał, bowiem pozostaje to w sprzeczności z zasadami prawa karnego i założeniami państwa prawa.

W konkluzji apelacji obrońca wniosł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie P. K. (1) od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, względnie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, względnie w dniu 9 stycznia 2003 r. na terenie hurtowni (...) dokonał czynu objętego deponacją art. 280 § 2 k.k.,

Ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych R. K. i B. L. (1) adw. J. O. (1) zaskarżając wyrok w części dotyczącej wyżej wymienionych oskarżonych zarzucił:

- 1) obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 i art. 424 k.p.k. opisaną w dalszym wywodzie apelacji,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający w ogólności na uznaniu, że oskarżony R. K. dopuścił się przestępstw przypisanych mu w pkt. V - 1, 3 i 5 wyroku oraz przyjęciu, że czynów z pkt. V - 2 i 4 wyroku dopuścił się posługując bronią palną i działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś czynu z pkt. V - 6 wyroku działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś B. L. (1) dopuścił się przestępstw przypisanych mu w pkt. IX - 1 i 2 wyroku,
- 3) wymierzenie oskarżonemu R. K. rażąco surowych kar jednostkowych i kary łącznej za przypisane mu czyny z pkt. V - 2, 4 i 6 wyroku.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

- 1) uniewinnienie oskarżonego R. K. od przypisanych mu czynów z pkt. V - 1, 3 i 5 wyroku i zmianę kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów z pkt. V - 2 i 4 wyroku - na art. 280 par. 1 kk i eliminację art. 65 kk, zaś z kwalifikacji prawnej czynu z pkt. V - 6 wyroku eliminację art. 65 kk oraz znaczne złagodzenie kar jednostkowych i kary łącznej za przypisane mu czyny przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary,
- 2) uniewinnienie oskarżonego B. L. (1) od wszystkich przypisanych mu czynów przestępczych,

ewentualnie

uchylenie wyroku w części dot. obu oskarżonych i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. K. adw. B. S. w zakresie czynów z pkt V - 1, 3, 5 zaskarżając wyrok zarzuciła:

- 1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, w tym obrazę art. 4, art. 5 § 2, i art. 410 k.p.k. przez pominięcie wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku całego postępowania, w tym przede wszystkim na rozprawie, oraz uznanie, że jedynym wytłumaczeniem spójności wyjaśnień osk. R. K. z postępowania przygotowawczego, w których przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów, z zeznaniami świadka koronnego R. C. (1), jest faktyczny udział oskarżonego w tych zdarzeniach i pominięcie tłumaczenia oskarżonego, że gotów był podpisywać protokoły zawierające teksty przyznania się, by widzieć się z rodziną;
- 2) mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na ustaleniu, że oskarżony R. K. brał udział w działaniach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, że miał świadomość istnienia takiej grupy oraz że oskarżeni używali broni palnej (a nie jej atrapy) przy popełnianiu przestępstw, a także, że oskarżony K. obejmował ten fakt swoją świadomością i godził się nań, a ponadto błędne ustalenia, że oskarżony brał udział w zdarzeniach zarzucanych mu w pkt 5-3 i 5-5 aktu oskarżenia, podczas gdy na podstawie zgromadzonych dowodów nie można przypisać mu tego udziału (np. zeznania św. R. C. (1) dotyczące udziału osk. K. w pozbawieniu wolności S. K. są ogólne, nie określają konkretnych dat ani działań osk. K.);

3) obrazę przepisów prawa materialnego, w tym przede wszystkim art. 258 § 1 i 2 k.k. przez ich błędne zastosowanie, i przez przyjęcie, że działania oskarżonego R. K. wypełniają dyspozycję tych przepisów, tj. że brał on udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz że grupa ta miała charakter zbrojny, a więc przez uznanie wiedzy oskarżonego K. o istnieniu atrap pistoletu maszynowego i innego pistoletu bądź rewolweru za wystarczającą do przyjęcia jego zgody na użycie broni palnej „prawdziwej”, a ponadto obrazę art. 63 § 1 k.k. przez niezaliczenie pełnego okresu tymczasowego aresztowania w sprawie niniejszej na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności; obrazę art. 65 k.k. przez błędne jego zastosowanie, gdyż pomimo popełnienia przez oskarżonego kilku przestępstw nie sposób przyjąć, iż uczynił on sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

4) rażąco surowość kary, w tym kary łącznej, wymierzonej oskarżonemu R. K..

W konkluzji apelacji obrońca wniosła:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. K. od czynów zarzucanych mu w pkt 5-1, 5-3 i 5-5 aktu oskarżenia (czyny opisane w pkt V-1, 3 i 5 wyroku) oraz znaczące obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu za pozostałe czyny oraz orzeczonej wobec niego kary łącznej, a nadto zaliczenie na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności całego okresu tymczasowego aresztowania w sprawie niniejszej

lub:

2) o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. P. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego:

- art. 258 § 2 k.k. - poprzez zastosowanie tego przepisu wobec J. P. (1) i skazanie go za udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym w ramach czynu opisanego w pkt 6 - 1, podczas gdy dowody zebrane w toku przewodu sądowego wskazują, że taka grupa nie istniała,

- art. 65 kk - poprzez zastosowanie tego przepisu jako podstawy skazania i wymiaru kary wobec J. P. (1) w zarzutach 6 - 2, 3, 4, 5, 6,7, 8, 9 i 10 a/o - jako konsekwencji działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym - wobec braku dowodów, że taka grupa istniała,

2. mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - polegającą na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nadto przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, z pominięciem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, poczynienie ustaleń i poddanie ich ocenie na podstawie części materiału dowodowego, z pominięciem dowodów korzystnych dla J. P. (1), przy czym jednostronna i wybiórcza ocena materiału dowodowego uwidoczniła się przede wszystkim w uznaniu za wiarygodne zeznań R. C. (1) i M. C. (1), podczas gdy obaj ci świadkowie zeznawali niekonsekwentnie i wiele okoliczności przedstawiali całkowicie odmiennie a ponadto ewidentnie dążyli do maksymalnego obciążenia oskarżonego.

3. mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - polegającą na sporządzeniu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający instancyjną kontrolę tego orzeczenia, bez dokładnego wskazania roli i znaczenia działań J. P. (1) w przypisanych mu czynach, bez wskazania przyczyn dla których Sąd I instancji nie uwzględnił dowodów korzystnych dla oskarżonego, w szczególności choćby dowodu z zeznań świadka K. S., który wprost podał informacje dyskwalifikujące wiarygodność świadka oskarżenia M. C. (1),

4. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego J. P. (1) i to zarówno w odniesieniu do kar jednostkowych za poszczególne czyny przypisane mu w pkt 6 - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 jak i kary łącznej w rozmiarze 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W., a nadto alternatywnie o zmianę wyroku poprzez istotne złagodzenie orzeczonych względem J. P. (1) kar jednostkowych jak i wymierzonej kary łącznej.

Obrońca oskarżonego W. D. (1) zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 115 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z § 88 ust. 1 i 2 regulaminu urzędowania sądów powszechnych wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie celem podjęcia decyzji o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia albowiem zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza gdyż sąd był nienależycie obsadzony w trakcie sporządzania uzasadnienia wyroku.

W przypadku niepodzielenia powyższego stanowiska obrońca wniósł o zwrócenie się do Sądu Najwyższego, celem rozstrzygnięcia zagadnienia wymagającego zasadniczej wykładni ustawy, z następującymi pytaniami prawnymi:

"I. 1. Czy stosownie do treści art. 115 k.p.k. w przypadku braku zdania odrębnego zasadą generalną jest nie podpisywanie uzasadnienia wyroku przez ławników?

2. Czy w sprawie rozpoznawanej w składzie sędziego i dwóch ławników, stosownie do treści art. 115 § 2 k.p.k., w przypadku niemożności uzyskania na uzasadnieniu wyroku podpisu przewodniczącego oraz gdy nie zaistniały przesłanki do złożenia podpisów także i przez ławników (brak zdania odrębnego), uzasadnienie to - zważywszy na treść § 2, zdanie pierwsze - winno pozostać niepodpisane?

3. Czy zaistnienie przesłanki, o której mowa w art. 115 § 3 k.p.k. powoduje konieczność złożenia podpisów na uzasadnieniu wyroku także i przez ławników również w sytuacji braku zdania odrębnego, bez stosownego ustawowego umocowania ławników do takiej czynności?

4. Czy sformułowanie „jeden z podpisujących” zawarte w § 3 tego przepisu stanowi takie właśnie umocowanie dla ławników, czy też odnosi się jedynie do przypadku sprawy rozpoznawanej w składzie dwóch sędziów i trzech ławników, i jednym z podpisujących” jest sędzia nie zaś ławnik?

II. 1. Czy stosownie do treści § 88 ust. 3 regulaminu urzędowania sądów powszechnych przewodniczący wydziału jest legitymowany do wyznaczenia konkretnego ławnika do sporządzenia uzasadnienia wyroku, czy też wyłącznie do wyznaczenia sędziego do udzielenia w razie potrzeby pomocy ławnikowi przy sporządzaniu uzasadnienia?

2. Czy ławnik jest legitymowany do sporządzenia uzasadnienia wyroku, mimo iż ustęp 3 tego przepisu odnosi się wyraźnie do treści ustępu 1 tego paragrafu, a w nim mowa jest o przewodniczącym posiedzenia lub sędzim sprawozdawcy, nie ma zaś mowy o ławniku?

3. Czy sformułowanie „inny sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia” zawarte w treści ust. 2 tego paragrafu odnosi się także do ławnika pomimo tego, że ust. 3 nie zawiera sformułowania o treści: „Jeżeli inny sędzia, o którym mowa w ust. 2 jest ławnikiem, przewodniczący wydziału w razie potrzeby wyznaczy sędziego do udzielenia pomocy temu ławnikowi przy sporządzaniu uzasadnienia” lub podobnej; zawiera natomiast wyraźne odesłanie do ust. 1, który w gronie osób umocowanych do sporządzenia uzasadnienia nie wymienia ławnika?

4. Czy w konsekwencji takiego zredagowania § 88 regulaminu urzędowania sądów powszechnych, jaki obowiązuje obecnie (na skutek prawdopodobnej pomyłki pisarskiej w treści ust. 3 tego paragrafu to jest błędnego odesłania do ust. 1 zamiast do 2) istnieje konieczność de lege ferenda pilnej nowelizacji tego przepisu?

5. Czy w sprawie rozpoznawanej w składzie sędziego i dwóch ławników, w której sporządzenie uzasadnienia orzeczenia przez przewodniczącego posiedzenia nie jest możliwe, obecne brzmienie § 88 ust. 1 i 3 regulaminu powoduje, że

uzasadnienie nie może być sporządzone z powodu braku trybu do wyznaczenia ławnika przez przewodniczącego wydziału oraz braku umocowania ławnika do sporządzenia uzasadnienia wyroku?

III. 1. Czy w konsekwencji zaistnienia sytuacji, o jakiej mowa powyżej (w sprawie rozpoznawanej w składzie sędziego i dwóch ławników, w której sporządzenie uzasadnienia orzeczenia przez przewodniczącego posiedzenia nie było możliwe) prawidłowym działaniem przewodniczącego wydziału winno być ograniczenie się jedynie - stosownie do treści § 88 ust. 2 regulaminu - do uczynienia o tym wzmianki w aktach sprawy?

2. Czy zaistnienie okoliczności, o jakiej mowa w treści § 88 ust. 2 zdanie drugie regulaminu oznacza, że w takiej sprawie, rozpoznawanej przez sąd I instancji nie może rozpocząć biegu termin, o jakim mowa a art. 445 § 1 k.p.k., a co za tym idzie orzeczenie wydane w tym składzie przez ten sąd nie będzie mogło być zaskarżone i w związku z tym nie będzie mogło być poddane kontroli instancyjnej?

3. Czy zatem w konsekwencji zaistnienia sytuacji, o jakiej mowa powyżej (w sprawie rozpoznawanej w składzie sędziego i dwóch ławników, w której sporządzenie uzasadnienia orzeczenia przez przewodniczącego posiedzenia okazało się niemożliwe), konieczne jest - stosownie do treści art. 176 Konstytucji RP, który gwarantuje osobie stojącej przed sądem, że postępowanie sądowe jest dwuinstancyjne - wyznaczenie przez przewodniczącego wydziału nowego sędziego referenta i rozpoczęcie postępowania sądowego w tej sprawie w nowym składzie, od początku?"

W przypadku niepodzielenia powyższego stanowiska obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób całkowicie dowolny, że na podstawie zeznań świadka R. C. (1), które nie zostały w wystarczający sposób zweryfikowane, można uznać, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, podczas gdy uznanie takie było wynikiem dowolnej oceny dowodów;

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób całkowicie dowolny, że na podstawie zebranego materiału dowodowego, można uznać, że oskarżony popełnił czyny, za które został skazany w pkt. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, podczas gdy pozostały materiał dowodowy poza zeznaniami świadka R. C. (1) nie dawał do tego podstaw; oraz poprzez nie uwzględnienie okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, jak również naruszenie zasady domniemania niewinności oraz zasady in dubio pro reo;

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 1 i 2 k.p.k., poprzez naruszenie wyrażonych w nich zasad by osoba niewinna nie ponosiła odpowiedzialności oraz, że podstawę rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne, jak również naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku jego podstaw faktycznych, w szczególności wskazania na jakiej podstawie ustalony został czasokres przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej, oraz naruszenie art. 410 k.p.k. mówiącego, że podstawą wyroku może być jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, i w konsekwencji tych naruszeń bezzasadnie uznając W. D. (1) winnym popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. - udziału w zorganizowanych (liczba mnoga wskazuje, że było ich kilka) grupach przestępczych o charakterze zbrojnym w okresie od sierpnia 2002 roku do grudnia 2003 roku, podczas gdy, z ustaleń stanu faktycznego dokonanych przez Sąd przy czynach przypisanych oskarżonemu w punktach od 2 do 7 wynika, że oskarżony brał udział w popełnianiu przestępstw w ramach swojej przynależności do zorganizowanej grupy (jednej) w okresie od 29 sierpnia 2002 roku do 19 grudnia 2002 roku, a więc o 12 miesięcy krócej.

Na wypadek nieuwzględnienia podniesionych powyżej zarzutów i uznania w zakresie winy oskarżonego wyrok Sądu I instancji za prawidłowy, wyrokowi temu zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za czyn z punktu 1 polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary jednostkowej w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy inni oskarżeni za ten sam czyn otrzymali kary w wysokości znacznie niższej: od 10 miesięcy pozbawienia wolności (kara najłagodniejsza), do 3 lat

pozbawienia wolności (kara najsurowsza), co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia w zakresie kary łącznej w stosunku do W. D. (1) charakteryzującej się również rażąco surowością w wysokości 8 lat pozbawienia wolności;

- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za czyny z punktów od 2 do 10 polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kar jednostkowych znacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co zważywszy na przypisaną W. D. (1) rolę w popełnieniu przestępstw jakich dopuścili się oskarżeni spowodowało, iż kary te są znacznie zawyżone w stosunku do ich stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, i w konsekwencji doprowadziło to do wydania orzeczenia w zakresie kary łącznej w stosunku do W. D. (1), charakteryzującej się również rażąco surowością w wysokości 8 lat pozbawienia wolności.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł:

- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W., ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego W. D. (1) od zarzucanych mu czynów,

a alternatywnie:

- o uchylenie wydanej w stosunku do W. D. (1) kary łącznej i zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary jednostkowej za czyn z punktu VIII -1 do wysokości oscylującej wokół 1 roku pozbawienia wolności, oraz złagodzenie pozostałych kar jednostkowych (za czyny od 2 do 10), a także o ponowne wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze znacząco obniżonym, o co najmniej 2 lata pozbawienia wolności, w wysokości nie przekraczającej 6 lat pozbawienia wolności lub niższej.

Obrońca oskarżonego B. L. (1) adw. J. P. (3) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1) mającą wpływ na treść orzeczenia rażąco obrazę przepisów postępowania: art.4, art. 5 § 2, art. 6, art. 7, art. 366 §1, art. 401 § 2, art. 404 § 2, art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. polegającą na:

a/ oczywistym zaniechaniu dokonania przez Sąd I instancji własnych ustaleń oraz własnej oceny materiału dowodowego w sprawie, a poprzestaniu li tylko na przepisaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku treści uzasadnienia aktu oskarżenia i bezkrytycznym uznaniu jego treści oraz ocen /hipotez/ i wywodów prokuratora tam zawartych za własne, co zapewne było wynikiem ewidentnie przewlekłe prowadzonego postępowania sądowego, w którym wielokrotnie odraczano rozprawę na bardzo długie okresy czasu, zaniechując należytej koncentracji materiału dowodowego, a poszczególni oskarżeni, w tym - B. L. (1), choć formalnie reprezentowani przez obrońców, to faktycznie - na skutek wielokrotnych substytucji i dalszych substytucji wręcz prowadzących do sprzeczności interesów poszczególnych oskarżonych - byli w czasie procesu pozbawieni realnej obrony,

b/ oparciu zaskarżonego wyroku wobec osoby B. L. (1) praktycznie li tylko na zeznaniach R. C. (1) aspirującego do roli „świadka koronnego”, który wprost na rozprawie przyznał, że przed złożeniem zeznań prokurator dawał mu do wglądu (zapoznania się) akta z różnych prokuratur zawierające materiał dowodowy dotyczący poszczególnych zdarzeń (w tym odnośnie czynu zarzucanego B. L. (1)), o których później zeznawał, wykorzystując wiedzę uzyskaną z tych akt, co odbiera tym zeznaniom walor wiarygodności, wręcz je dyskwalifikuje, zwłaszcza, że przeczą tym zeznaniom inne dowody, a mianowicie wyjaśnienia B. L. (1) i pozostałych oskarżonych, zeznania świadka R. M. (2) a przede wszystkim fakt, iż w ten sam sposób co B. L. (1) świadek R. C. (1) pomówił innego oskarżonego M. G. (4), co do którego okazało się to pomówienie oczywiście fałszywym i Sąd I instancji zmuszony był tego oskarżonego uniewinnić, co przyznał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

2) wynikający z dokonanej z obrazą dyspozycji art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. oceny zebranego materiału dowodowego - błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu że:

a/ oskarżony B. L. (1) przez okres miesiąca stycznia 2003r. w K., P., P. i na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw i przez

to wyczerpał swym zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. w sytuacji gdy oskarżony B. L. (1) konsekwentnie nie przyznawał się do tego czynu, nie potwierdził tego żaden z obiektywnych dowodów zebranych w sprawie w postaci wyjaśnień współoskarżonych i zeznań świadków, ale nawet z tendencyjnych zeznań niewiarygodnych świadków R. C. (1) i M. C. (1) ewidentnie zabiegających w ten sposób o uzyskanie statusu „świadka koronnego” lub „małego świadka koronnego”, którzy obciążyli B. L. (1), nie wynika w żaden sposób, że oskarżony B. L. (1) miał jakikolwiek inny związek z pozostałymi oskarżonymi oprócz kontaktu w dniu 8 stycznia 2003r. z G. C. (1) i spotkaniem z częścią oskarżonych w dniu 9 stycznia 2003r. w celu przekazania im uzyskanych od T. W. z K. k/P. wiadomości na temat hurtowni (...) znajdującej się w K. pod P., przy czym nigdy wcześniej (i na pewno nie w innym miejscu na terenie kraju), ani później ten oskarżony nie miał żadnej styczności z pozostałymi oskarżonymi, nawet ich nie znał, nie miał wiedzy, że mogą tworzyć jakąkolwiek zorganizowaną grupę, bezsprzecznie nie brał on czynnego udziału w napadzie na hurtownię (...), nic nie miał wiedzy ani podstaw, by przypuszczać, że zostanie tam użyta broń czy przedmiot ją przypominający, ani, że ktokolwiek z oskarżonych posiadał wcześniej lub posiada broń palną lub jej atrapę, tym samym nie sposób uznać, że oskarżonemu B. L. (1) można przypisać udział (umyślny) w grupie przestępczej o wskazanych wyżej właściwościach i tym samym - wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. zresztą Sąd orzekający nawet nie usiłował w uzasadnieniu wyroku wskazać na jakikolwiek chociażby przykład ustalenia winy B. L. (1) w tym zakresie i to w odniesieniu do przestępstw (skoro zarzucono mu tylko jeden jednostkowy czyn przestępny), pomijając zupełnie opis zachowania osoby B. L. (1) w uzasadnieniu wyroku w części odnoszącej się do przyjęcia istnienia (i składu) grupy przestępczej opisanej w akcie oskarżenia z braku po temu jakichkolwiek dowodów,

b/ oskarżony B. L. (1) dokonał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi w ramach uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej napadu na pracowników hurtowni (...) z użyciem broni palnej, tj. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 280 § 2 kk w związku z art. 65 kk w sytuacji gdy żaden obiektywny dowód zebrany w sprawie, poza tendencyjnymi zeznaniami świadków R. C. (1) i M. C. (1) nie wskazuje na udział B. L. (1) w tym przestępstwie, ale nawet najbardziej niekorzystna dla tego oskarżonego analiza i ocena zeznań R. C. (1) i M. C. (1) nie pozwala w żaden sposób przyjąć, aby B. L. (1) , który według nich tylko „wystawił” tę hurtownię, tzn. przekazał pozostałym oskarżonym uzyskaną od T. W. z K. k/P. wiedzę na temat gdzie się ona znajduje, kto tam pracuje i jakie mogą tam znaleźć pieniądze, miał posiadać wiedzę o tym, że oskarżeni rzekomo mieli tworzyć zorganizowaną grupę przestępczą oraz, że w trakcie napadu jeden z nich posługiwał się bronią lub przedmiotem do niej podobnym, skoro zarówno R. C. (1) jak i M. C. (1) zeznali, że spotkania B. L. (1) z niektórymi tylko osobami oskarżonymi później o udział w tym przestępstwie miały miejsce wyłącznie w dniach 8 i 9 stycznia 2003r. i były to krótkie spotkania, polegające na podjechaniu pod hurtownię i pokazaniu jej lokalizacji oraz przekazaniu wiedzy na temat osób tam zatrudnionych i ewentualnie znajdujących się tam pieniędzy, natomiast w czasie gdy uczestnicy napadu znajdowali się we wnętrzu hurtowni i tam dopiero jeden z nich miał rzekomo pokazać, że posiada pistolet lub jego atrapę, to oskarżony B. L. (1) znajdował się w znacznej odległości (co najmniej kilkuset metrów) od hurtowni, nie mając żadnej (nawet uprzedniej) wiedzy o tym, że ktokolwiek posiadał broń palną lub przedmiot do niej podobny i że zamierzał się nią posłużyć, tym samym nie ma żadnego obiektywnego dowodu na to, że można mu przypisać wyczerpanie znamion przestępstwa stypizowanego w art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k., zwłaszcza że świadkowi R. M. (2), którego rola opisywana w zeznaniach R. C. (1) i M. C. (1) była identyczna co B. L. (1), prokurator zarzucił li tylko popełnienie czynu z art. 280 § 1 kk, tym samym potwierdzając, że nie ma podstaw faktycznych do przyjęcia kwalifikacji z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w stosunku do B. L. (1),

3/ rażącą niewspółmierność (surowość) wymierzonej B. L. (1) za czyn 10.2. a/o (pkt IX.2.) wyroku kary pozbawienia wolności wyrażającą się w wymierzeniu jej w wysokości lat 5 tj. znacznie przewyższającej dolną granicę ustawowego zagrożenia a przez to wewnętrznie sprzecznie z wyrokiem w odniesieniu do wszystkich prawie wszystkich pozostałych oskarżonych, wobec których kary wymierzone za wielokrotnie (nawet dziesięciokrotnie) więcej identycznych czynów są niewspółmiernie łagodne w porównaniu do kary wymierzonej B. L. (1), od której różnią minimalnie wysokością, chociaż warunki i właściwości osobiste B. L. (1), który zawsze miał stałą pracę, pozytywną opinię środowiskową, utrzymywał rodzinę, nie wszedł w konflikt z prawem od prawie 10-u lat, są absolutnie korzystniejsze od tych okoliczności dotyczących pozostałych oskarżonych.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. L. (1) od popełnienia zarzuconych mu czynów,

względnie - uniewinnienie od popełnienia czynu opisanego w pkt 10- 1 aktu oskarżenia (pkt IX – 1 wyroku), a nadto - zmianę opisu i kwalifikacji przypisanego mu przez Sąd I instancji czynu opisanego w pkt 10 - 2 aktu oskarżenia (pkt IX – 2 wyroku) i po wyeliminowaniu znamion odpowiedzialności z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. - znaczne złagodzenie wymierzonej temu oskarżonemu kary, bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego G. S. zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na jego treść, tj.:

art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen,

a) zeznań świadka R. C. (1) - który jako jedyny dowód obciążający oskarżonego G. S., wskazuje na jego udziału w zdarzeniach objętych aktem oskarżenia, przy czym treść jego zeznań jest w całości sprzeczna z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie w tym m.in. z zeznaniami świadka M. C. (1), który wskazał iż oskarżonego G. S. poznał dopiero podczas jego przesłuchania w charakterze świadka w innej sprawie (k. 14441 akt) oraz, że G. S. nie brał udziału w żadnym zdarzeniu (k. 14450 akt) co winno skutkować odmienną oceną końcową jego zeznań, a także poprzez nieodniesienie się do jego oświadczeń z etapu postępowania przygotowawczego potwierdzonych podczas przesłuchania przed Sądem, z których wynika, że G. S. bezpośrednio nie uczestniczył w żadnym napadzie, zaś wielokrotnie wskazywał na osoby nazywane „kierowcą od S.” oraz G. (...) jako związanych z działalnością przestępną, co Sąd I instancji pominął w rozważaniach, a co mogło prowadzić do ustaleń odmiennych od dokonanych przez Sąd w zakresie udziału oskarżonego w zarzuczanych mu czynach, oraz;

b) uznania za wiarygodne, w przeważającym zakresie, zeznań R. C. (1), pierwotnie współpodejrzanego w sprawie, podczas gdy z informacji uzyskanych od oskarżonego G. S. wynika iż przed Prokuraturą Rejonową w Pruszkowie pod sygn. akt sprawy 1Ds 1050/11 wobec tego świadka, toczy się postępowanie karne o czyny popełnione w okresie prowadzenia niniejszego postępowania sądowego i jego przesłuchiwanie w charakterze świadka, co zdaniem obrony rzutuje na ocenę jego wiarygodności i rzetelności,

c) uznania przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, iż zeznania M. C. (1) korespondują z zeznaniami R. C. (1) i wzajemnie się uzupełniają, podczas gdy w zakresie zarzuczanych oskarżonemu działań, świadek M. C. (1) stanowczo zaprzecza aby oskarżony G. S. brał w nich udział, co Sąd I w całości pominął,

d) przyjęcia, że w napadzie w dniu 08 listopada 2002 r. na terenie hurtowni (...)j. w miejscowości A. gmina M. zachowanie oskarżonych polegało na podawaniu się za funkcjonariuszy policji i zmierzało do wykorzystania przeświadczenia osób pokrzywdzonych o wykonywaniu czynności w ramach obowiązków służbowych, podczas gdy z uznanych za częściowo wiarygodne przez Sąd zeznań R. C. (1) m.in. z dnia 12 grudnia 2007 roku a także pozostałego materiału dowodowego w sprawie wynika wprost – „to miał być normalny napad bez przebierania się w policyjne mundury”(k - 10521) czego Sąd nie dostrzegł i niezależnie od ustalonej roli oskarżonego, bezzasadnie utrzymał kwalifikację prawną czynu z art. 227 k.k., i za ten czyn w zbiegu skazał,

e) przyjęcia, iż do napadów z dnia 22 grudnia 2002 r. w miejscowości B. oraz 08 listopada 2002 r. na terenie hurtowni (...)j. w miejscowości A. gmina M. doszło z inicjatywy oskarżonego G. S. (jego działania miała charakter inicjujący - cyt. z uzasadnienia wyroku) oraz że oskarżony dostał w ramach tych napadów pieniądze - co nie wynika z żadnego dowodu przeprowadzonego w niniejszym postępowaniu w tym z zeznań R. C. (1) i jest całkowicie dowolnym ustaleniem Sądu.

2. art. 424 k.p.k. poprzez pominięcie w treści uzasadnienia wyroku indywidualnej analizy dowodów dotyczących udziału oskarżonego G. S. w zorganizowanej grupie przestępczej w szczególności jego roli, okoliczności jakie

doprowadzić miały do rzekomego rozpoczęcia współpracy, jej przebiegu a jedynie zbiorcze wskazywanie na zapisy treści aktu oskarżenia w tym zakresie, a nadto poprzez nieodniesienie się, w zakresie oskarżonego G. S., do tych treści zeznań świadka R. C. (1), z których wynikało po pierwsze iż oskarżony nie jest on członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, po drugie że nie brał udziału w napadach a więc dowodów przeciwnych.

Wynikający z powyższego błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez ustalenie, że:

a) oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej a w szczególności iż uczestniczył w napadzie w dniu 22 grudnia 2002 r. w miejscowości B. oraz w dniu 08 listopada 2002 r. na terenie hurtowni (...)j. w miejscowości A. gmina M., który jak to Sąd bezzasadnie ustalił oskarżony miał organizować (str. 114 uzasadnienia), bowiem prawidłowo ocenione dowody w sprawie prowadzić muszą do odmiennego wniosku, tym bardziej jeśli przyjąć za wiarygodne oświadczenia R. C. (1) to wskazywał on w przesłuchaniu z dnia 26 sierpnia 2006 r. że G. S. nie brał udziału w żadnym napadzie zatem nie stanowił składu żadnej grupy, co Sąd w całości pominął,

b) przy przyjęciu przypisanej mu roli, oskarżony G. S. mógł obejmować swoim zamiarem zabór przez sprawców dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej, dowodu rejestracyjnego, dokumentacji lekarskiej należących do M. K. (1) czy też paszportu Z. K. (1) i dopuścił się czynów z art. 275 k.k., podczas gdy brak jest dowodów lub nie wskazano przez Sąd I instancji z jakich dowodów wynika iż oskarżony mógł tę okoliczność obejmować swoim zamiarem,

c) oskarżony G. S., przy założeniu roli jaką odegrał w przedmiotowym procederze, mógł obejmować swoją świadomością iż sprawcy napadów posługiwali się bronią palną, co uzasadniało skazanie go z art. 280 § 2 k.k., skoro żaden ze świadków zeznających w tej sprawie czyli R. C. (1), M. C. (1) nie wskazują aby oskarżony taką wiedzę posiadał a zatem brak jest dowodów lub nie wskazano przez Sąd I instancji z jakich dowodów wynika, iż oskarżony mógł tę okoliczność obejmować swoim zamiarem,

d. ustalenia, iż w ramach napadu w dniu 08 listopada 2002 r. na terenie hurtowni (...)j. w miejscowości A. gmina M., zachowanie oskarżonych polegało na podawaniu się za funkcjonariuszy Policji i zmierzało do wykorzystania przeświadczenia osób pokrzywdzonych o wykonywaniu czynności w ramach obowiązków służbowych, podczas gdy z uznanych przez Sąd I instancji za częściowo wiarygodne zeznań R. C. (1) z dnia 12 grudnia 2007 roku, wynika wprost: „to miał być normalny napad bez przebierania się w policyjne mundury”, czego Sąd nie dostrzegł i bezzasadnie skazał oskarżonego z art. 227 k.k.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego L. K. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, i polegający na przyjęciu, iż oskarżony L. K. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym oraz, że w dniach 28 września 2002 r. – 6 października 2002 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy pozbawili wolności S. K., przetrzymywali ją i żądali okupu w zamian za jej uwolnienie, który to błąd powstał na skutek nieuzasadnionego obdarzenia wiarygodnością zeznań R. C. (1) oraz odmówienia tej rangi zeznaniom M. R., który to świadek jako uczestnik zdarzenia uprowadzenia S. K. wskazał ponad wszelką wątpliwość, że L. K. nie brał udziału w popełnieniu przestępstwa, podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do konstatacji, że zeznania świadka , R. C. (1) złożone w zakresie dotyczącym udziału w zarzucanych czynach L. K. są niewiarygodne, skoro ustalono ponad wszelką wątpliwość, że świadek ten nie zeznawał konsekwentnie a ponadto zeznał nieprawdziwie w odniesieniu do udziału w zdarzeniu M. G. (4) co nie pozwala na ustalenie, że oskarżony L. K. popełnił zarzucane mu czyny.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego K. Ś. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na bezkrytycznym uznaniu za prawdziwe zeznań świadka R. C. (1) odnośnie osób biorących udział w popełnieniu przestępstw opisanych w wyroku,

2) obrazę przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., przez:

a/ nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wynikających z treści pisma Kierownika Hotelu (...) w S.

(k. 15436) oraz całości zeznań świadka F. L. (k.4095-4096),

b/ zinterpretowanie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości powstających na tle zestawienia treści zeznań świadka R. C. (1) z treścią zeznań świadka F. L., świadka M. R., treścią pisma Kierownika Hotelu (...) w S.,

c/ nie dostrzeżenie zasadniczych sprzeczności w zeznaniach świadka R. C. (1) złożonych w sprawie niniejszej z zeznaniami tego świadka złożonymi w sprawie o sygn. akt: V K 116/06 (t.CX),

- co daje podstawę do możliwości uznania, iż ocena dowodów zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest oceną dowolną, dowody przemawiające na korzyść oskarżonego nie zostały uwzględnione, a nie dające się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego K. Ś., ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, celem wyjaśnienia istniejących wątpliwości.

Obrońca oskarżonego J. G. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

I. obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób całkowicie dowolny, że na podstawie zeznań świadka R. C. (1), można uznać, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, podczas gdy uznanie takie było wynikiem dowolnej oceny dowodów;

2. art. 4, art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób całkowicie dowolny, że na podstawie zebranego materiału dowodowego, można uznać, że oskarżony popełnił czyny, za które został skazany w pkt. XIII - 1, 2, 3, 4, 5, podczas gdy pozostały materiał dowodowy poza zeznaniami świadka R. C. (1) nie dawał do tego podstaw, oraz poprzez nie uwzględnienie okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, jak również naruszenie zasady domniemania niewinności oraz zasady in dubio pro reo;

3. art. 2 § 1 i 2 k.p.k., poprzez naruszenie wyrażonych w nich zasad by osoba niewinna nie ponosiła odpowiedzialności oraz, że podstawę rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne, jak również naruszenie art. 424 § 1 pkt., 1 k.p.k., poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku jego podstaw faktycznych, w szczególności wskazania, na jakiej podstawie ustalony został czasokres przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej oraz naruszenie art. 410 k.p.k., mówiącego, że podstawą wyroku może być jedynie całość okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, i w konsekwencji tych naruszeń bezzasadne uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. - udziału w zorganizowanej grupach przestępczej o charakterze zbrojnym;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony J. G. dokonał zarzucanych mu czynów, jak również, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy nie pozwala na uznanie, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z zorganizowaną grupą przestępczą.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia przypisanych mu czynów,

ewentualnie o:

2. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Częściowo zasadne są apelacje złożone przez obrońców oskarżonych P. K. (1), B. L. (1) i L. K.. W zakresie zmian dokonanych w zaskarżonym wyroku za częściowo zasadne należy też uznać apelacje złożone przez obrońców oskarżonych R. K., K. Ś., W. D. (1), J. P. (1), J. G. i G. S.. Niezasadna jest apelacja obrońcy oskarżonego A. M..

I

Na wstępie należy poczynić kilka uwag o charakterze ogólnym dotyczących zarzutów obrazy prawa materialnego (apelacje obrońców J. P. (1) i P. K. (1)) oraz obrazy art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k.

Obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma charakter samoistny. Naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC 1998 teza 5 do art. 438, tom II, str. 457-458). Nie ulega żadnej wątpliwości, że zarzucając obrazę art. 258 § 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (apelacja obrońcy oskarżonego P. K. (1)) oraz art. 258 § 2 i art. 65 k.k. (apelacja obrońcy oskarżonego J. P. (1)) obrońcy oskarżonych faktycznie kwestionują ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w powyższym zakresie.

Art. 4 k.p.k. statuujący ogólną regułę postępowania nakazującą sądowi orzekającemu dochować wymogu obiektywizmu, nie może stanowić samodzielnej podstawy zaskarżenia. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o nieobiektywności sądu opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej niż sąd ocenie materiału dowodowego. O braku obiektywizmu sądu można natomiast mówić wówczas, gdy poprzez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron.

Co do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć należy, że wątpliwości występujące w sprawie należy uwzględniać na korzyść oskarżonego dopiero wówczas, gdy nie można ich rozstrzygnąć przy pomocy narzędzi jakimi dysponuje sąd, a więc zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ewentualnie przez kontynuowanie postępowania dowodowego. Sam, fakt ich istnienia, wynikający z rozbieżności w materiale dowodowym, nie może niejako automatycznie skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego, co w praktyce musiałoby sprowadzać się do dania wiary dowodom korzystnym dla niego i odrzuceniu dowodów go obciążających.

Ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego. Ta metoda kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Środek odwoławczy traci swój wyłącznie polemiczny charakter, jeżeli nie ogranicza się jedynie do negacji stanowiska sądu, zwłaszcza w zakresie oceny materiału dowodowego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego oceniając zebrany materiał dowodowy.

Za oczywiście niewystarczające należy tu także uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń Sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zawarty w powyższym przepisie obowiązek sądu rozstrzygnięcia na podstawie całokształtu ujawnionych okoliczności będzie respektowany, gdy przeprowadzi on dowody dopuszczone w toku rozprawy i prawidłowo rozważy całokształt ujawnionych w ten sposób okoliczności, zwłaszcza te istotne dla rozstrzygnięcia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r. sygn. II KK 396/06 LEX nr 282281, z dnia 26 czerwca 2007 r. sygn. II KK 120/07 LEX nr 282233).

Uzasadnienie wyroku jest dokumentem o charakterze „sprawozdawczym” w tym znaczeniu, że jego treść winna być odzwierciedleniem toku rozumowania sądu meriti bowiem to przez jego pryzmat dokonuje się kontroli instancyjnej orzeczenia i tylko wówczas, gdy kontrola ta jest niemożliwa, orzeczenie ostać się nie może. Art. 424 k.p.k. nie odnosi się w ogóle do sposobu konstruowania uzasadnienia, wskazując jedynie, jakie elementy powinno ono zawierać.

II

Wyjaśnienia i zeznania R. C. (1) co do udziału poszczególnych oskarżonych w przypisywanych im przestępstwach są typowym dowodem z pomówienia. Ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności. Pomówienie nie stanowi bowiem dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jawne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich (vide: wyżej cyt. Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego teza 9 do art. 7, str. 172-173, tom I).

Sąd I instancji dokonując oceny analizy dowodów dotyczących konkretnych czynów przypisanych oskarżonym, szczegółowo wskazał dlaczego i w jakim zakresie relacje R. C. (1) co do udziału poszczególnych oskarżonych i ich roli w tych przestępstwach zasługują na wiarę. Rozważania te są zawarte:

- w odniesieniu do usiłowania rozboju na osobie R. P. w II połowie 2002 r. na k. 57 - 61 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na A. S. (1) w dniu 7 sierpnia 2002 r. na k. 61 - 62 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobie A. G. (2) w dniu 29 sierpnia 2002 r. na k. 63 - 68 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do porwania i pozbawienia wolności S. K. w okresie od 28 września do 6 października 2002 r. na k. 70 - 75 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do przypisanego W. D. (1) czynu z art. 291 § 1 k.k. dotyczącego samochodu marki (...) na k. 79 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,

- w odniesieniu do napadu na hurtownię (...) w dniu 8 listopada 2002 r. na k. 79 - 83 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobie A. G. (1) w dniu 19 listopada 2002 r. na k. 86 - 89 uzasadnienia wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobie P. L. w dniu 4 grudnia 2002 r. na k. 90 - 94 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobach I. P., J. P. (2) i F. L. w dniu 12 grudnia 2002 r. na k. 95 -99 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobach J. S. (3) i D. S. (3) w dniu 18 grudnia 2002 r. na k. 102 - 105 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobach Z. K. (1), W. K. (2), J. K. i M. K. (3) w dniu 22 grudnia 2002 r. na k. 111 - 117 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do napadu na hurtownię (...) w dniu 9 stycznia 2003 r. na k. 118 - 122 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobie S. R. w dniu 3 lutego 2003 r. na k. 125 - 129 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobie M. Z. na k. 129-134 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobie K. R. (2) w dniu 1 grudnia 2003 r. na k. 137 - 139 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do rozboju na osobach B. J. (2), P. J. i M. W. w dniu 21 grudnia 2003 r. na k. 140 - 143 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,
- w odniesieniu do napadu w dniu 2 lutego 2004 r. w M. na k. 147 - 150 zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy każdorazowo odniósł się do różnic między poszczególnymi wyjaśnieniami i zeznaniami składanymi w toku całego postępowania przez świadka R. C. (1). Podniósł, że podstawę ustaleń faktycznych stanowiły przede wszystkim wyjaśnienia R. C. (1) z postępowania przygotowawczego. Sąd I instancji zauważył jednocześnie, że w zasadzie R. C. (1) na rozprawie głównej nie podawał odmiennych informacji co do udziału i roli poszczególnych oskarżonych w konkretnych przestępstwach, a wskazywał na niepamięć co było sytuacją naturalną zważywszy na znaczny upływ czasu od zdarzeń i ich wielość.

Upływ czasu ma istotne znaczenie dla oceny zeznań składanych przez R. C. (1) na rozprawie. Mając na uwadze ilość przestępstw, w których R. C. (1) brał udział zrozumiałym jest, że zeznając przed Sądem I instancji R. C. (1) często nie pamiętał okoliczności poszczególnych zdarzeń bądź je mylił z innymi. Powyższe jest całkowicie zrozumiałe. Dlatego też jego relacje z postępowania przygotowawczego mogły stanowić miarodajny materiał dowodowy.

Okazanie R. C. (1) w postępowaniu przygotowawczym akt spraw przestępstwa przez niego opisywanych nie stanowi podstawy do negowania wiarygodności jego wyjaśnień. Okazanie tych akt miało miejsce 19 kwietnia 2006 r. (k. 301 i n. tom II), a więc po złożeniu wyjaśnień w dniach 14 grudnia 2004 r. (k. 80-87 t. I), 20 stycznia 2005 r. (k. 92-98 tom I), 25 stycznia 2005 r. (k. 99-109 tom I), 2 lutego 2005 r. (k. 110-119 tom I), 7 kwietnia 2005 r. (t. 131-140 tom I), 24 listopada 2005 r. (k. 141-148 tom I), 22 grudnia 2005 r. (k. 149-152 tom I), 27 stycznia 2005 r. (k. 153-159 tom I), 9 lutego 2006 r. (k. 160-165 tom I), 8 lutego 2006 r. (k. 166-171 tom I), 15 lutego 2006 r. (k. 172-178 tom I), 14 marca 2006 r. (k. 179-183 tom I), 30 marca 2006 r. (k. 184-190 tom I), w których opisał on te przestępstwa.

Wyjaśnienia i zeznania R. C. (1) w zakresie niektórych czynów korespondują z wyjaśnieniami i zeznaniami M. C. (1). M. C. (1) wskazał m.in., że:

- J. P. (1), K. Ś., P. K. (1), B. L. (1) wzięli udział w napadzie na hurtownię w K. pod P.,
- J. P. (1) wzięli udział w rozboju na osobach J. S. (3) i D. S. (3),
- J. P. (1) i K. Ś. wzięli udział w rozboju na osobach M. P. (2), J. P. (2) i F. L.,
- J. P. (1) i K. Ś. wzięli udział w rozboju na osobach Z. K. (1), W. K. (3), J. K. i M. K. (3),
- J. G. wzięli udział w rozboju na osobach B. J. (2) i in.

Relacje R. C. (1) korespondują też z wyjaśnieniami R. K. z postępowania przygotowawczego, który wskazał, że:

- w napadzie na hurtownię (...) wzięli udział m.in. J. P. (1),
- w usiłowaniu rozboju na osobie R. P. wzięli udział m.in. K. Ś.,
- w porwaniu S. K. wzięli udział m.in. A. M., W. D. (1) i K. Ś..

R. K. przyznał wówczas, że on sam uczestniczył w powyższych czynach, nadto w rozboju na osobie A. G. (2).

Sąd Okręgowy w odniesieniu do każdego z czynów dokonał drobiazgowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W odniesieniu do czynów, których dotyczyły wyjaśnienia i zeznania M. C. (1) i wyjaśnienia R. K. Sąd I instancji szczegółowo rozważał, czy i w jakim zakresie znajdują w nich potwierdzenie relacje złożone przez R. C. (1). Nie bez znaczenia dla oceny wyjaśnień i zeznań R. C. (1) jest, że opisywany przez niego przebieg czynów korelował z zeznaniami świadków poszczególnych zdarzeń.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zawarł odrębnych uwag co do przypisanych oskarżonemu W. D. (1) dwóch czynów z art. 291 § 1 k.k. dotyczących samochodu marki M. (...) i V. (...) oraz przypisanych oskarżonemu K. Ś. dwóch czynów z art. 263 § 2 k.k. Odnosił się do nich przy ustaleniach faktycznych dotyczących czynów do popełnienia których powyższe samochody i broń były wykorzystane i wskazał na jakiej podstawie poczynił te ustalenia.

Sąd Okręgowy nie odniósł się do zeznań złożonych przez K. S.. Z zeznań tego świadka wynika, że podczas pobytu w jednostce penitencjarnej M. C. (1) zaproponował mu żeby „przybił”, tj. potwierdził jego wyjaśnienia dotyczące popełnionych przestępstw i udziału w nich wskazywanych przez niego osób. Zeznania te z uwagi na ich irracjonalność nie mogły stanowić dla Sądu I instancji miarodajnego materiału dowodowego. Po pierwsze fakt rozmawiania o M. C. (1) – w obecności K. S. – przez osoby oskarżone w niniejszej sprawie jawi się jako nieprawdopodobny. Po drugie, M. C. (1) ubiegając się o możliwość skorzystania z dobrodziejstwa określonego w art. 60 § 3 k.k. nie namawiałby K. S. do złożenia zeznań na temat zdarzeń, w których ten ostatni nie uczestniczył i nie znał sprawców, gdyż miałby świadomość, że nie byłby on w stanie dokonać prawidłowego rozpoznania okazywanych mu osób. Nadto gdyby było prawdą, że M. C. (1) miał tak dobre relacje z funkcjonariuszami Policji, że byliby oni w stanie pomóc K. S. w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu, to M. C. (1) nie musiałby poszukiwać osób mogących uwiarygodnić jego relacje. W tej sytuacji brak odniesienia się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zeznań K. S. nie miał wpływu na przeprowadzoną przez tenże Sąd ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień i zeznań M. C. (1).

R. C. (1) wskazał, że w porwaniu S. K. brał udział M. G. (4). Sąd Okręgowy uniewinnił M. G. (4) od popełnienia przypisanego mu w tym zakresie czynu albowiem porwanie S. K. miało miejsce 28 września 2002 r., a M. G. (4) był pozbawiony wolności od 26 września 2002 r. Jednocześnie Sąd Okręgowy stwierdził, że na wiarygodność wypowiedzi R. C. (1) dotyczących udziału innych oskarżonych w uprowadzeniu i przetrzymywaniu S. K. nie ma wpływu okoliczność, że mylił się on w odniesieniu do M. G. (4) albowiem udział większości z nich potwierdzony został również relacjami R. K. (str. 75 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Fakt, że M. G. (4) nie brał udziału w porwaniu S. K. nie może też mieć wpływu na ocenę wiarygodności relacji R. C. (1) co do udziału oskarżonych w innych przypisanych im czynach. Jak już podniesiono wyżej Sąd I instancji dokonywał bowiem szczegółowej oceny tych relacji w odniesieniu do poszczególnych przestępstw. Należy też podnieść, że brak jest podstaw do wyprowadzenia wniosku, że R. C. (1) tendencyjnie obciążał M. G. (4). R. C. (1) wyjaśnił, że M. G. (4) ps. (...) był osobą od porwań biznesmenów z O. i to z jego informacji wynikało, iż pokrzywdzoną: „wystawił (...) jakiś pracownik z tego jej pałacyku” (k. 168 tom I). Z przyczyn wskazanych wyżej M. G. (4) nie mógł uczestniczyć w podanych przez R. C. (1) czynnościach związanych z samym uprowadzeniem i przetrzymywaniem S. K.. Obciążanie M. G. (4) udziałem w tych czynnościach mogło w tej sytuacji wynikać z niewłaściwego odtworzenia przez R. C. (1) zdarzeń, których był uczestnikiem.

R. C. (1) stwierdził też, że jednym z uczestników napadu w M. w dniu 2 lutego 2004 r. był J. W. (2). Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że w tym dniu J. W. (2) został zatrzymany na Ukrainie i od tego dnia odbywał on orzeczoną wobec niego karę administracyjną polegającą na pozbawieniu go wolności. Kwestia udziału J. W. (2) w powyższym przestępstwie jest przedmiotem postępowania prowadzonego przeciwko niemu. Zakładając nawet, że R. C. (1) myli się co do udziału J. W. (2) w powyższym czynie, to nie oznacza, że Sąd I instancji nieprawidłowo uznał, że tego czynu dopuścił się oskarżony J. G.. W tym zakresie Sąd Okręgowy zajął szczegółowe stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i brak jest podstaw do podważenia jego zasadności. Tym bardziej wątpliwości co do udziału J. W. (2) w napadzie w M. nie podważają wiarygodności wyjaśnień i zeznań R. C. (1) dotyczących innych oskarżonych w zakresie przypisywanych im czynów.

Świadek M. R. w odrębnym postępowaniu został skazany za udział w porwaniu S. K.. Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu poddał szczegółowej analizie wyjaśnienia i zeznania złożone przez M. R.. Zwrócił przy tym uwagę, że wśród sprawców nie wymienił on żadnej z osób oskarżonych w przedmiotowej sprawie. Wskazał jedynie dwie osoby, które nie żyją, jedną osobę zaginioną i R. C. (1), który przyznał się do tego czynu. Sąd Okręgowy stwierdził, że M. R. przyznał, iż uczestniczył w spotkaniu na stacji benzynowej, gdzie ustalone były szczegóły porwania i był na działce, na której była przetrzymywana pokrzywdzona. Miał wówczas kontakt z pozostałymi sprawcami i miał możliwość ich rozpoznania. W tej sytuacji – zdaniem Sądu I instancji – postawa M. R. świadczy o braku chęci negatywnego wpływu na sytuację oskarżonych, którym postawiono zarzut pozbawienia wolności S. K., co powoduje niewiarygodność jego relacji w tym zakresie (str. 77 - 78 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Powyższe stanowisko jest logiczne i zasługuje na akceptację. Tym samym wyjaśnienia i zeznania M. R. nie podważają relacji R. C. (1) co do udziału oskarżonych A. M., K. Ś., W. D. (1), R. K. i L. K. w uprowadzeniu i przetrzymywaniu S. K., jak również nie dają asumptu do podważenia ich wiarygodności w zakresie innych czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym.

M. C. (1) na rozprawie zeznał, że bronił się w ten sposób, że przyznał się do przestępstw ujawnionych przez R. C. (1) i potwierdził to co on powiedział (k. 14475 i k. 14932). Powyższe nie oznacza, że M. C. (1) nie mówił prawdy przyznając się do popełnienia czynów, w których – zdaniem R. C. (1) – brał on udział a także, że nie są prawdziwe jego wyjaśnienia dotyczące udziału innych wskazanych przez niego osób w tych przestępstwach. Należy przy tym zauważyć, że M. C. (1) na rozprawie nie negował prawdziwości wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, które zostały mu odczytane.

Przy dowodzie z pomówienia nie jest konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tych samych sprawców, a także przez inne osoby.

Kwestionowanie wyjaśnień i zeznań R. C. (1), czy też M. C. (1) przez pryzmat ich postawy – podnoszenie, że tendencyjnie pomawiali innych, gdyż mieli za cel instrumentalne dążenie do polepszenia własnej sytuacji i sami nie są osobami o nieposzlakowej opinii jest nieuprawnione, nie tylko dlatego, że każdy dowód – w tym dowód z tzw. pomówienia – podlega ocenie swobodnej, ale przede wszystkim dlatego, że gdy się kwestionuje oceny poczynione w pierwszej instancji wypada w sposób konkretny uzasadnić przekroczenie granic wytyczonych art. 7 k.p.k., ale także – i z czego strony nie mogą być zwolnione – czynić to nie w oderwaniu od innych dowodów, ale we wzajemnym ich

powiązaniu. Dlatego też ogólne argumenty przytoczonej wyżej natury nie mogą być skutecznym sposobem podważania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji.

III

Sąd Okręgowy ustalił, że w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw brali udział m.in. oskarżeni A. M., R. K., P. K. (1), J. P. (1), W. D. (1), B. L. (1), G. S., L. K., K. Ś. i J. G.. Zdaniem Sądu I instancji:

- nie występowała żadna hierarchiczna struktura, chociaż wyraźna była rola G. C. (2), jako osoby nią kierującej. Zasadniczo wewnętrzna struktura grupy miała charakter poziomy, w której pomiędzy jej uczestnikami nie było żadnego stosunku podporządkowania,
- nawet gdy osoby należące do grupy pełniły różne role podczas popełniania przestępstw i osiągały różne korzyści z istnienia grupy, to były sobie równorzędne,
- grupa funkcjonowała tylko w ten sposób, że dokonywała przestępstw i podejmowała czynności ułatwiające ich dokonanie poprzez przechowywanie rzeczy niezbędnych do popełniania przestępstw oraz przysposabianie narzędzi, którymi sprawcy posługiwali się,
- członków grupy spajał wspólny cel działania, tj. popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i związana z tym motywacja w postaci osiągania korzyści majątkowej. Trwały zamiar realizacji tego celu oraz gotowość członków grupy do dokonywania kolejnych przestępstw powodowały, że osoby te współpracowały ze sobą w różnym czasie,
- grupa miała opracowane charakterystyczne dla niej metody działania. Stałe sposoby popełnienia przestępstw wymagały wewnętrznej dyscypliny w realizacji przydzielonej każdemu roli i świadczyły o zorganizowanym charakterze grupy (str. 168-169 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd Okręgowy stwierdził też, że G. C. (1) planował dokonywanie poszczególnych przestępstw, o czym informował R. C. (1) i inne osoby mające uczestniczyć w danym zdarzeniu. Zazwyczaj nie brał on bezpośrednio udziału w popełnianiu konkretnych czynów, a jego rola ograniczała się do obserwacji terenu. G. C. (1) zajmował się też zbyciem skradzionych towarów i rozdzielał zyski pomiędzy poszczególnymi członkami grupy, którzy brali udział w danym czynie. Relacje tych osób oparte były na stałych kontaktach, osoby te często nawzajem przekazywały sobie, otrzymane od G. C. (1), pieniądze pochodzące z przestępstw (str. 169 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd I instancji nie wykluczył też, że powyższe osoby poza popełnianiem przestępstw spotykały się towarzysko, lecz nie miało to znaczenia dla ich działalności będącej przedmiotem prowadzonego postępowania karnego (str. 168 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Istnienie grupy, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. nie wymaga „specjalnej wewnętrznej struktury”. Niemniej jednak przepis art. 258 § 1 k.k. nie pozwala penalizować przynależności do każdej grupy osób połączonych celem popełnienia przestępstwa. Użyte w powyższym przypisie określenie „zorganizowanie” oznacza ułożenie czegoś w pewne formy, podporządkowanie regułom, normom, wprowadzenie do czegoś ładu i organizacji. Karalnym jest zatem udział w takiej grupie przestępczej, której struktura cechuje się wymaganym wyżej zorganizowaniem. Progiem karalnego zorganizowania grupy przestępczej będzie istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych. Przejawem tego rodzaju powiązań jest istnienie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego (przywództwa), skoordynowany sposób działania, w miarę stabilny podział zadań wewnątrz grupy, pewna trwałość, planowanie przestępstw i zabezpieczanie potrzeb grupy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2009 r. sygn.II AKa 130/09 KZS 209/9/67). Nie jest wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna grupy przestępczej, jak również nie jest wymagany niezamienny jej skład. Członkowie grupy mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Niemniej jednak musi je łączyć wspólna chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnianie przestępstw. Należy mieć na uwadze wybór potencjonalnych ofiar i miejsc przestępstwa, opracowywanie planów działania, przygotowanie niezbędnych środków do popełniania przestępstw (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z

dnia 25 września 2012 r. sygn. II AKa 69/12 LEX nr 1237100). Grupa powinna cechować się pewnym zorganizowaniem i posiadać założony cel polegający na popełnianiu przestępstw (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2012 r. sygn. II AKa 128/12 LEX nr 1213763).

Należy też pamiętać, że do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. wystarczy sama bierna przynależność do grupy przestępczej bez popełnienia jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Przestępstwo to ma zatem charakter formalny. Nie jest zatem konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, czy mechanizm funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 grudnia 2012 r. sygn. II AKa 315/12, LEX nr 1246962, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2012 r. sygn. IV KK 114/12, LEX nr 1235893). Istnienie zaś koleżeńskich powiązań pomiędzy członkami grupy nie sprzeciwia się zorganizowaniu w grupę przestępczą. Zorganizowana grupa przestępcza może funkcjonować na zasadzie dobrowolnego udziału w niej jej członków (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2013 r. sygn. II AKa 352/12, LEX nr 1306062).

Nie ulega wątpliwości, że grupa, w której wiodącą rolę pełnił G. C. (1) odpowiadała wyżej wymienionym wymaganiom. Jak wynika z cytowanego wyżej uzasadnienia wyroku Sądu I instancji G. C. był osobą planującą poszczególne przestępstwa i ich przebieg, dobierał ich uczestników ze stałego, w konkretnych okresach czasu, grona osób. I tak z dwunastu przestępstw rozboju i usiłowania rozboju, a także porwania S. K. dokonanych w okresie od II połowy 2002 r. do 5 lutego 2003 r. A. M. uczestniczył w 5 przestępstwach, K. Ś. - 11, W. D. (1) - 6, R. K. - 4, G. S. - 2. Z kolei J. G. w okresie od 1 grudnia 2003 r. do 4 lutego 2004 r. uczestniczył w trzech przestępstwach rozboju. G. C. (1) zajmował się zbyciem skradzionych przedmiotów i podziałem pieniędzy uzyskanych bezpośrednio z przestępstwa bądź w wyniku zbycia skradzionego mienia.

O zorganizowanym charakterze grupy świadczy też to, że grupa dysponowała samochodami przeznaczonymi do popełniania przestępstw, akcesoriami policyjnymi wykorzystywanymi przy przestępstwach, a także bronią palną również wykorzystywaną do popełniania znacznej części przestępstw, co – jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy – skutkowało przyjęciem kwalifikacji prawnej z art. 258 § 2 k.k. Nie do zaakceptowania jest stanowisko, że uczestnicząc w przestępstwach, w których posługiwano się bronią palną poszczególne oskarżeni nie posiadali wiedzy, czy i jakiego rodzaju jest to broń.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zasadnie przypisał oskarżonym A. M., R. K., J. P. (1), W. D. (1), K. Ś., J. G., a także G. S. popełnienie przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. oraz trafnie ustalił, iż innych przypisanych im czynów dopuścili się oni działając w zorganizowanej grupie przestępczej. Fakt, że rola oskarżonego G. S. w przestępczej działalności grupy ograniczyła się do tzw. „wystawienia” dwóch napadów, przy czym przy napadzie w M. wskazał on pozostałym sprawcom jak dojechać do hurtowni, nie oznacza, że nie można mu przypisać przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. Właśnie to, że G. S. wspólnie z osobami bezpośrednio dokonującymi przestępstwa był w pobliżu miejsca zdarzenia i wskazywał im drogę świadczy o jego przynależności do grupy. Osoby dopuszczające się przestępstw w ramach grupy starają się bowiem zachować w dyskrejacji skład osobowy w jakim dokonywane są konkretne czyny.

Zważywszy, że oskarżony G. S. nie brał bezpośredniego udziału w popełnianiu przestępstw zrozumiałym jest, iż nie został on wymieniony przez R. C. (2) wśród członków ekipy dokonującej przestępstw (protokół przesłuchania z dnia 20 stycznia 2005 r. k. 94, t. I). Nie został wówczas wymieniony także J. G., który przypisanych mu przestępstw rozboju dopuścił się w późniejszym okresie czasu niż miały miejsce czyny popełnione przez A. M., R. K., J. P. (1), W. D. (1), K. Ś., G. S.. Dlatego też w późniejszym okresie czasu datuje się udział J. G. w zorganizowanej grupie przestępczej. O przestępstwach popełnionych przez J. G. R. C. (1) wyjaśniał natomiast w trakcie dalszych przesłuchań przypominając sobie i odtwarzając przebieg swojej przestępczej działalności (przesłuchanie z dnia 26 stycznia 2006 r. k. 153-159, 9 lutego 2006 r. k. 160-165 i dalsze).

M. C. (1) zeznał na rozprawie w dniu 17 marca 2009 r., że „...To była grupa ludzi do popełniania przestępstw. W mojej ocenie liderem – osobą która się wybijała w tej grupie był G. C. (1), z uwagi na jego wiek i szerokie kontakty w środowisku przestępczym. To był luźny związek na zasadzie, kto ma ochotę to idzie do pracy, a jeżeli nie, to bez żadnych konsekwencji mógł nie brać udziału w przestępstwach. Jedynym skutkiem było to, że nie dostawał działki z

przestępstwa” (k. 14309 tom LXXIII) oraz: „...nie było skarbnika, nie było kar finansowych gdyby ktoś coś złe zrobił i nie było żadnych pieniędzy odkładanych z napadów na pomoc, jakby któryś trafił do więzienia. To znaczy nie było żadnej kasy. Nie było chyba też człowieka, który byłby bezpośrednio odpowiedzialny za broń, która znajdowała się do dyspozycji grupy na działce u W.” (k. 14313-14314, tom LXXIII). Powyższe zeznania nie mogą zmienić ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że grupa, z uwagi na kierowniczą w niej rolę G. C. (1), charakteryzowała się pewnym stopniem zorganizowania, o czym świadczy też dysponowanie bronią palną i samochodami wykorzystywanymi do popełniania przestępstw. Subiektywna ocena M. C. (1) co do więzi łączących poszczególnych członków grupy nie przekłada się zaś na ustalenia faktyczne czynione przez przyzmat unormowania zawartego w art. 258 k.k.

Nie można podzielić ustaleń Sądu I instancji, że członkami zorganizowanej grupy przestępczej byli oskarżeni P. K. (1), B. L. (1) i L. K..

Bezspornym jest, że zarówno przed, jak i po dokonaniu napadu w dniu 4 grudnia 2002 r. na hurtownię w K. pod P. oskarżonych P. K. (1) i B. L. (1) nie łączyły jakiegokolwiek związki z grupą G. C. (1). R. C. (1) i M. C. (1) wyraźnie stwierdzili, że P. K. (1) i B. L. (1) byli z P. i „wystawili” hurtownię w K., na którą dokonano napadu. Sąd Okręgowy nie wykazał, że oskarżeni P. K. (1) i B. L. (1) nawiązując kontakt z grupą i podejmując się czynności związanych z napadem w K. mieli świadomość charakteru i zadań grupy, z którą współpracowali przy przestępstwie rozboju dokonanym w dniu 22 grudnia 2002 r.

Powyższe dotyczy także oskarżonego L. K., który z kolei brał jedynie udział w porwaniu i przetrzymywaniu S. K.. R. C. (1) nie wskazał, aby poza tym czynem L. K. miał jakiegokolwiek inne kontakty z grupą G. C. (1). Nie wynika to także z pozostałego materiału dowodowego.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił P. K. (1), B. L. (1) i L. K. od popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. oraz wyeliminował z opisów przypisanych im czynów działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a z ich kwalifikacji prawnej art. 65 k.k.

IV

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego A. M..

Jak już wykazano we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy ustosunkowując się do każdego ze zdarzeń przeprowadził szczegółową analizę zeznań R. C. (1), w tym także co do udziału w nich oskarżonego A. M.. Nie przekracza ona granic swobodnej oceny dowodów i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Zawarte w niniejszym uzasadnieniu rozważania dotyczące różnic pomiędzy relacjami złożonymi przez R. C. (1) w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie oraz powoływania się przez świadka R. C. (1) na rozprawie na niepamięć, a także pomawianie przez R. C. (1) oskarżonego M. G. (4) oraz zeznań złożonych przez K. S. i M. R. – odnoszą się również do zarzutów sformułowanych w tym zakresie w apelacji obrońcy A. M.. We wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny wypowiedział się także co do udziału A. M. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.

Należy podnieść, że podobnie jak wyjaśnienia i zeznania R. C. (1) Sąd I instancji weryfikował wyjaśnienia i zeznania M. C. (1) w odniesieniu do każdego czynu przypisanego A. M..

Sąd Okręgowy przypisał A. M. udział w porwaniu i przetrzymywaniu S. K. wspólnie z oskarżonym R. K., który w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia tego czynu i wskazał, że jednym z jego uczestników był właśnie A. M. (protokół przesłuchania z dnia 5 października 2006 r. k. 8745 tom XLIV).

Sąd I instancji podniósł, że wypowiedzi M. C. (1) w przeważającej części były stanowcze na poszczególnych etapach postępowania i korespondowały z relacjami R. C. (1), a pojawiające się różnice zostały każdorazowo omówione przy analizie materiału dowodowego dotyczącego konkretnych zdarzeń i nie miały wpływu na ogólną ocenę wypowiedzi M. C. (1) (str. 153 - 154 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Skoro zatem wyjaśnienia i zeznania M. C. (1) co do udziału

poszczególnych sprawców w popełnianiu konkretnych przestępstw były potwierdzone przez R. C. (1), to Sąd Okręgowy w ramach swobodnej oceny dowodów miał prawo uznać za wiarygodne relacje M. C. (1) co do udziału A. M. w napadzie na J. S. (1), w którym R. C. (1) nie brał udziału i na jego temat nie miał wiedzy. Sąd Okręgowy przypisując A. M. udział w rozboju na osobie J. S. (1) przeprowadził szczegółową analizę relacji złożonych przez M. C. (1), odnosząc się do różnic pomiędzy wyjaśnieniami z postępowania przygotowawczego i zeznaniami z rozprawy. Sąd meriti wypowiedział się też, w jakim zakresie relacje M. C. (1) korelują z zeznaniami pokrzywdzonej, a przeprowadzona ocena materiału dowodowego pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

R. C. (1) podczas przesłuchania w dniu 27 stycznia 2006 r. stwierdził, że w toku prowadzonego postępowania będzie chciał złożyć wyjaśnienia o szeregu przestępstw, w których brał bezpośredni udział i wśród nich wymienił porwanie kobiety, którą jak się później okazało była S. K.. Wśród sprawców R. C. (1) nie wymienił A. M. (k. 154 - 155 tom I). Fakt ten nie ma istotnego wpływu na ocenę późniejszych relacji R. C. (1) co do tego zdarzenia i udziału w nim A. M.. Podczas przesłuchania w dniu 27 stycznia 2006 r. R. C. (1) zasygnalizował jedynie, że będzie w dalszym postępowaniu składał wyjaśnienia m.in. na temat tego zdarzenia, nie podawał jego przebiegu i ograniczył się do wymienienia nazwisk kilku osób, które miały brać w nim udział. Podczas przesłuchania w dniu 8 lutego 2006 r. szczegółowo opisał przebieg przestępstwa i role poszczególnych sprawców, w tym A. M. (k. 167 - 171 tom I). Wyjaśnienia R. C. (1) co do udziału oskarżonego A. M. w porwaniu S. K. znalazły też potwierdzenie w wyjaśnieniach R. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 8745 -8748 tom XLIV).

Sąd Okręgowy odmówił wiarygodności relacjom G. C. (1). Jak trafnie ten Sąd zauważył G. C. (1) umniejszał swoją rolę w poszczególnych przestępstwach, obciążając w tym zakresie R. C. (1). Relacje G. C. (1) pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami i zeznaniami R. C. (1), a ich ocena przez Sąd I instancji nie narusza reguł określonych w art. 7 k.p.k.

Reasumując brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu A. M.. Nie ma również podstaw do formułowania zarzutów, że zaskarżony wyrok wobec A. M. narusza przepisy postępowania, o których mowa w apelacji obrońcy.

W odniesieniu do orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

V

W odniesieniu do apelacji obrońców oskarżonego R. K..

W kwestii przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności wyjaśnień i zeznań składanych przez M. C. (2) Sąd Apelacyjny zajął stanowisko we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Wypowiedział się tam również co do udziału oskarżonych, w tym oskarżonego R. K. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.

Sąd Okręgowy dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień R. K. uznał, że nie zasługują na wiarę wyjaśnienia z rozprawy, iż jego relacje z postępowania przygotowawczego nie odpowiadają prawdzie gdyż chciał uzyskać widzenie z bliską mu osobą, a na ich treść miał wpływ przesłuchujący go prokurator. Sąd I instancji zwrócił jednocześnie uwagę, że: „... informacje jakie wtedy podawał R. K. często dotyczyły tylko jego osoby i czynności, które on wykonywał, a o których nie mówił R. C. (1). Oznacza to, że żadna z osób przesłuchujących wówczas R. K. nie posiadała wcześniejszej wiedzy na temat tych informacji. Natomiast pozostałe, podawane przez R. K., okoliczności zdarzeń, w których uczestniczył razem z R. C. (1) znalazły odzwierciedlenie w wypowiedziach tego drugiego. Biorąc pod uwagę powyższe zdaniem Sądu postawa oskarżonego R. K. jaką przyjął podczas rozprawy głównej świadczy o jego solidarności z pozostałymi członkami grupy przestępczej i była wyrazem zmienionej przez niego linii obrony”(str. 166 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Brak jest podstaw do kwestionowania powyższego stanowiska.

Nie można podzielić poglądu obrońcy, że brak było podstaw do ustalenia, że podczas napadu na P. L., A. G. (2) i na hurtownię (...) sprawcy nie posługiwali się bronią palną. Ustalenia powyższe zostały oczywiście poczynione na podstawie relacji R. C. (1). Nie miał on żadnego powodu, aby mówić w tym zakresie nieprawdę. Nie do zaakceptowania

jest też pogląd, że sprawcy, w tym R. K. nie mieli świadomości, czy też wiedzy, że broń którą się posługiwali była faktycznie bronią palną.

Obrońca adw. B. S. podniosła, że Sąd Okręgowy bezzasadnie przyjął, że oskarżony R. K. z popełnienia przestępstw uczynił sobie stale źródło dochodu. Jak wynika z treści czynów przypisanych oskarżonemu tego rodzaju ustalenia nie zostały poczynione.

Ustalenie, że R. K. brał udział w pilnowaniu S. K. opiera się nie tylko na wyjaśnieniach i zeznaniach R. C. (1) lecz także na wyjaśnieniach R. K. z postępowania przygotowawczego. Stwierdził on wówczas wyraźnie: „Ja na pewno byłem tam dwa razy ją pilnować oraz byłem też gdy ją wywoziliśmy” (protokół przesłuchania z dnia 5 października 2006 r. k. 8745 tom XLIV). Z przyczyn, o których mowa wyżej brak jest przesłanek do podważenia powyższego stanowiska. S. K. porwano 28 września 2002 r. i zwolniono 6 października 2002 r. W tej sytuacji zatrzymanie R. K. w dniach 1 - 3 października 2002 r. nie pozostaje w sprzeczności z ustaleniami dotyczącymi jego roli w przestępstwie na osobie S. K..

Dokonując analizy dowodów dotyczących rozboju na P. L. Sąd Okręgowy stwierdził:

- R. C. (1) zeznał, że na działkę w trakcie rozładowywania towaru przyszedł z lasu R. K., który potem tam wrócił. Następnie po przyjechaniu V. R. K. i A. M. mówili, że wypuścili kierowcę (str. 90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- R. C. (1) od G. C. (1) miał informację, że zatrzymania kierowcy dokonają R. K. i A. M. (str. 90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Jednocześnie Sąd Okręgowy zaznaczył, że ustalenia te oparł na wyjaśnieniach R. C. (1) złożonych podczas przesłuchania w dniu 25 stycznia 2005 r. (k. 104 - 105 tom I) i na str. 90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku weryfikował je z zeznaniami pokrzywdzonego P. L.. Z cytowanych wyżej wyjaśnień R. K. nie wynika, że kierował on samochodem, którym zabrano pokrzywdzonego. Zawarcie zatem tego rodzaju stwierdzenia na str. 91 uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie znajdowało oparcia w cytowanych wyżej wyjaśnieniach R. K.. Okoliczność ta nie ma jednakże istotnego znaczenia dla odpowiedzialności R. K. za powyższy czyn.

Na str. 93 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy stwierdził, że R. C. (1) podczas wyżej cytowanego przesłuchania stwierdził, że w pewnym momencie przyszedł z lasu A. M., a po rozładunku samochodu ponownie poszedł do lasu, w którym był przetrzymywany pokrzywdzony. W powyższym zdaniu jest ewidentna omyłka. Sąd Okręgowy we wcześniejszej części uzasadnienia stwierdził przecieź, w oparciu o wyjaśnienia R. C. (1) z 25 stycznia 2005 r., że z lasu przyszedł R. K. (str. 90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Podczas tego przesłuchania R. C. (1) wyjaśnił: „Po jakimś czasie, na piechotę z lasu przyszedł (...). Z tego co mówił wynikało, że razem z A. gdzieś niedaleko trzymali kierowcę i przyszedł. Nie wiem, czy on przyszedł sam z siebie, czy też G. lub W. po niego dzwonili (...). Wspólnie rozładowaliśmy tego Sprintera. Zajęło nam to około 20 minut, od chwili gdy się tam pojawiłem. Po rozładowaniu busa (...) z powrotem poszedł do lasu (...). Po tym jak wrócił W. z K. na działkę, przyjechał też V., którym przyjechali (...) i A.. Powiedzieli, że wypuścili kierowcę” (k. 105 t. I). Należy dodać, że (...) to pseudonim (...) K..

Sąd Okręgowy analizując dowody dotyczące rozboju na P. L. odniósł się do zeznań R. C. (1) z rozprawy. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku podstawą ustaleń faktycznych były jednakże jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Rozbieżności pomiędzy zeznaniami R. C. (1) z rozprawy i jego wyjaśnieniami z postępowania przygotowawczego są w pełni zrozumiałe i wynikają w dużej mierze zarówno z upływu czasu, jak i ilości zdarzeń, w których R. C. (1) uczestniczył. W tej kwestii Sąd Apelacyjny zajął już stanowisko we wcześniejszej części uzasadnienia. Do udziału w rozboju na P. L. oskarżony R. K. przyznał się w postępowaniu przygotowawczym podczas przesłuchania w dniu 5 października 2006 r. (k. 8747 tom XLIV).

Relacje składane przez M. C. (1) zostały uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne w zakresie w jakim korespondują one z relacjami R. C. (1) (str. 153 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Tym samym zeznania M. C. (1) z rozprawy, dotyczące pobytu R. K. w S. w okresie w którym miał miejsce rozbój na osobie P. L. nie mogły stanowić miarodajnego

dowodu podważającego ustalenia poczynione przez Sąd I instancji. Nadto z pisma kierownika hotelu (...) wynika, że przybywali tam jedynie M. C. (1), K. Ś. i J. C. (2) (k. 15436).

Całkowicie chybiony jest zarzut obrazy art. 63 § 1 k.k. Dokumentacja dołączona do akt sprawy potwierdza, że Sąd Okręgowy prawidłowo zaliczył R. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania.

Aby spełnione zostały przesłanki do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. informacje, o których mowa w tym przepisie, muszą być przez sprawcę ujawnione na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego w jego sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2010 r. sygn. V KK 121/10, LEX nr 653683). Warunkiem stosowania art. 60 § 3 k.k. jest właściwa – a nie instrumentalna – postawa i prawdomówność oraz, że nie może liczyć na nadzwyczajne złagodzenie kary sprawca, który na pewnym etapie postępowania przygotowawczego zachował się w sposób przewidziany w art. 60 § 3 k.k., a następnie odwołał swoje dotychczasowe wyjaśnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r. sygn. V KK 350/10, LEX nr 738406). Przepis art. 60 § 3 k.k. o nadzwyczajnym złagodzeniu nie ma zastosowania, gdy oskarżony, który w śledztwie przyznał się i ujawnił istotne okoliczności przestępstwa w tym współników, następnie zaprzeczył tym wyjaśnieniom i utrzymywał, że były wynikiem manipulacji podjętej przezeń z pracownikami śledczymi. Powszechna praktyka sądów przyjmuje, że dla stosowania tego przepisu niezbędne jest podanie tych informacji, na rozprawie głównej, bo to stadium jest w procesie decydujące. Zatem gdy sprawca zaprzecza na rozprawie swym poprzednim informacjom o przestępstwie, o jego okolicznościach, o sprawcach, to dla stosowania art. 60 § 3 k.k. nie ma znaczenia, że poprzednio sam takie informacje podawał. Byłoby nie tylko niemoralne, ale i nielogiczne, ustalać, że sprawca wypełnił warunki stosowania tego przepisu, gdy sam sprawca temu zaprzeczył (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 listopada 2009 r. sygn. II AKA 117/09, KZS 2010/7-8/40).

W opisie przypisanego R. K. czynu dotyczącego napadu na terenie hurtowni (...) w A. w dniu 8 listopada 2002 r., podobnie zresztą jak w opisach tego czynu przypisanego oskarżonym K. Ś., W. D. (2), J. P. (1) i G. S., Sąd Okręgowy zamieścił sformułowanie, że sprawcy podawali się za funkcjonariuszy Policji i wjechali na teren hurtowni pod pozorem dokonywania przesłuchania. Zarówno w ustaleniach faktycznych (str. 21 - 24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), jak i w analizie zgromadzonych w zakresie tego czynu dowodów (str. 79 - 86 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie ma na ten temat mowy. R. C. (1), którego relacje były podstawą poczynionych ustaleń faktycznych podczas przesłuchania z dnia 2 lutego 2005 r. wyraźnie wyjaśnił, że: „... ci którzy mieli napadać nie przebierali się w żadne mundury” (k. 113 tom I). W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez wyeliminowanie z opisu powyższego czynu sformułowania o podawaniu się przez sprawców za funkcjonariuszy Policji i wjechaniu na teren hurtowni pod pozorem dokonywania przeszukania, a z podstawy prawnej skazania art. 227 k.k.

Reasumując stwierdzić należy, że z wyjątkiem powyższej zmiany brak było podstaw do uwzględnienia zawartych w apelacjach obrońców oskarżonego R. K. zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych bądź obrazy przepisów postępowania, o których mowa w środkach odwoławczych.

W przedmiocie orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

VI

Odnosnie apelacji obrońców oskarżonych P. K. (1) i B. L. (1).

We wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny wypowiedział się co do zasadności przypisanego oskarżonym P. K. (1) i B. L. (1) udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym i w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok uniewinniając oskarżonych od popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia była zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanego wyżej wymienionym oskarżonym czynu polegającego na dokonaniu napadu na hurtownię w K. poprzez wyeliminowanie z opisu czynu działania w ramach

zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, a z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 65 k.k.

Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu wypowiedział się także w zakresie wiarygodności wyjaśnień i zeznań R. C. (1), co odnosi się także do relacji tego świadka w zakresie przypisanego oskarżonym P. K. (1) i B. L. (1) czynu z art. 280 p 2 k.k. Jak wykazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnienia i zeznania R. C. (1) co do udziału oskarżonych P. K. (1) i B. L. (1) w powyższym przestępstwie w pełni korespondują z wyjaśnieniami i zeznaniami M. C. (1). R. C. (1) i M. C. (1) rozpoznali oskarżonych na zdjęciach zamieszczonych na tablicach poglądowych, jako ludzi z P., którzy „wystawili” hurtownię pod P.. Charakterystycznym jest, że R. i M. C. (1) poza P. K. (1) i B. L. (1) zgodnie wskazali, że w napadzie w K. wzięli też udział T. S., J. P. (1), Z. W. i K. Ś.. Nadto ich relacje co do przebiegu samego zdarzenia są w dużej mierze zbieżne. W tym zakresie szczegółową analizę przeprowadził Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wykazując, że występujące różnice nie dyskwalifikują wyjaśnień i zeznań R. C. (1) i M. C. (1) co do udziału i roli P. K. (1) i B. L. (1) w przedmiotowym zdarzeniu.

W odrębnym postępowaniu za czyn przypisany P. K. (1) i B. L. (1) został skazany R. M. (2), który był pracownikiem hurtowni. Obrońca oskarżonego P. K. (1) postawił w apelacji szereg pytań, m.in. dlaczego w przestępstwie mieli brać udział P. K. (1) i B. L. (1), skoro to R. M. (2) dysponował informacjami dotyczącymi miejsca napadu. Obrońca nie zauważa, że zarówno R. M. (2), jak i P. K. (1) oraz B. L. (1) nie byli w stanie samodzielnie zorganizować napadu. Z wyjaśnień R. C. (1) wyraźnie wynika, że P. K. (1) i B. L. (1), którzy znali R. M. (2), nawiązali kontakt z grupą G. C. (1) (k. 155 tom I).

Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji stwierdził, że podczas spotkania przed napadem P. K. (1) i B. L. (1) opisali rodzaj towaru mający być przedmiotem zaboru. Tego rodzaju ustalenie jest oczywiście błędne. Zamiarem sprawców, co wynika z dalszej części uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, było bowiem dokonanie zaboru pieniędzy pochodzących z utargu. R. C. (1) podczas przesłuchania w dniu 5 lutego 2005 r. wyjaśnił: „W trakcie posiłku mówili nam, a właściwie mówił ten starszy, że jest to hurtownia chemiczna, sprzedają jakieś proszki, mydła i tym podobne, mają tam duży utarg i można zgarnąć sporo kasy. Powiedział, że dadzą nam znać kiedy dokładnie mamy napadać. Mówił też, że w tej hurtowni mają jakiegoś swojego człowieka. Mówił, że będzie tam około 300.000-400.000 złotych”. (k. 115 tom I).

Sąd Okręgowy w oparciu o wyjaśnienia i zeznania R. C. (1) ustalił, że w spotkaniu po napadzie, w trakcie którego podzielono skradzione pieniądze, nie uczestniczyli P. K. (1) i B. L. (1). Pieniądze dowiózł im następnego dnia do P. G. C. (1), któremu towarzyszył R. C. (1). Brak ustaleń co do sposobu w jaki oskarżeni P. K. (1) i B. L. (1) opuścili P. nie ma znaczenia dla zapadłego rozstrzygnięcia, a okoliczność, że R. C. (1) nie posiadał wiedzy w tym zakresie nie deprecjonuje jego relacji.

Rozbieżności w wyjaśnieniach i zeznaniach R. C. (1) i M. C. (1) co do udziału P. K. (1) i B. L. (1) w spotkaniach sprawców przed napadem i po nim nie podważają poczynionych ustaleń. Rozbieżności te są zrozumiałe i wynikają z trudności w odtworzeniu szczegółów zdarzeń. W kwestiach zasadniczych dotyczących roli oskarżonych w zdarzeniu ich relacje są zbieżne. Okoliczność, że nie zgromadzono dowodów w postaci nagrań z monitoringów ulicznych bądź stacji benzynowych nie daje podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu I instancji.

W grupie przestępczej, do której należał R. C. (1), osobą planującą i organizującą poszczególne napady był G. C. (1). Tym samym R. C. (1) i M. C. (1) nie dysponowali informacjami o sposobie uzyskania przez G. C. (1) wiedzy o miejscach bądź osobach, na które można dokonać napadu rabunkowego. Brak ustaleń w jaki sposób doszło do skontaktowania się P. K. (1) i B. L. (1) z G. C. (1) również nie może zatem podważać wiarygodności relacji złożonych przez R. C. (1) bądź M. C. (1).

Sąd Okręgowy ustalił, że skradzionym samochodem marki (...) podjechało pod hurtownię sześciu sprawców, przy czym M. C. (1) pozostał w samochodzie, a pozostali wbiegli na teren hurtowni. Sąd Okręgowy odwołując się do wyjaśnień R. C. (1) ustalił, że osobami tymi byli R. C. (1), T. S., J. P. (1), K. Ś. i Z. W. (str. 37 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W dalszej części uzasadnienia, odwołując się do zeznań R. C. (1) z k. 116 tom I, Sąd Okręgowy stwierdza, że

T. S. i J. C. (2) podczas przeszukania hurtowni znaleźli w biurku pieniądze w kwocie 70.000 zł (str. 39 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), co świadczy, że łącznie na teren hurtowni przybyło siedmiu sprawców. Zakładając, że tak faktycznie było, to brak jest podstaw do twierdzenia, że nie jest możliwe aby zmieścili się oni w jednym samochodzie. Oczywiście jazda w takich warunkach nie była komfortowa, co jednakże nie wyklucza możliwości przemieszczenia się przez sprawców na miejsce zdarzenia i z powrotem w jednym samochodzie.

Okoliczność, że R. M. (2) nie wskazał na żadnego z oskarżonych jako sprawców napadu w K. nie stanowi dowodu podważającego wyjaśnienia i zeznania R. C. (1) i M. C. (1). W tej materii wypowiedział się obszernie Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 122 - 123).

Na ocenę wyjaśnień i zeznań R. C. (1) nie ma też żadnego wpływu okazanie mu w trakcie przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym akt spraw dotyczących m.in. napadu w K. (szerzej o tym wypowiedział się Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia).

Postępowanie sądowe w przedmiotowej sprawie było długotrwałe. Nie ma to jednakże wpływu na treść zapadłego wyroku. Należy zauważyć, że świadkowie oskarżenia, a w szczególności R. C. (1) był kilkakrotnie przesłuchiwany i szereg razy indagowany na te same okoliczności.

Obrońca oskarżonego B. L. (1) w uzasadnieniu apelacji nie rozwinął szerzej zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do obrony wskutek reprezentowania B. L. (1) przez obrońców wykonujących obowiązki obrończe wobec oskarżonych, których interesy procesowe pozostawały w sprzeczności z linią obrony B. L. (1). Zdaniem Sądu Apelacyjnego tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca w stosunku do B. L. (1).

Nie do zaakceptowania jest pogląd, że B. L. (1) bądź P. K. (1) nie mieli świadomości, iż podczas napadu sprawcy będą posługiwali się bronią palną. Nie mają przy tym znaczenia zeznania R. M. (2). Skoro bowiem R. M. (2) nie był w stanie wskazać kto brał udział w napadzie, to Sąd Okręgowy zasadnie odmówił wiary jego zeznaniom w zakresie w jakim nie znalazły one potwierdzenia w relacjach R. C. (1) i M. C. (1). Sąd Okręgowy ustalił, że P. K. (1) i B. L. (1) byli na miejscu, z którego sprawcy odjechali samochodem marki (...) bezpośrednio na miejsce zdarzenia. Bronią palną dysponowali wówczas Z. W. i K. Ś. (str. 37 - 38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W tej sytuacji żaden ze sprawców nie mógł mieć jakichkolwiek wątpliwości w jakim celu wyżej wymienieni zabrali ze sobą broń palną.

Niezrozumiały jest zarzut zawarty w apelacji adw. J. O. (2), że opis czynu przypisanego B. L. (1) nie uzasadnia roli oskarżonego, o której jest mowa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a mianowicie, że wskazał on hurtownię mającą być miejscem napadu i prowadził obserwację terenu. Sąd Okręgowy w ramach czynu przypisanego oskarżonemu B. L. (1) wyraźnie stwierdził, że udział tego oskarżonego polegał właśnie na tym, iż wraz z P. K. (1) wskazał miejsce przestępstwa, a następnie po dokonaniu podziału ról, wraz z wyżej wymienionym obserwował teren w pobliżu hurtowni (str. 119 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego).

Nie jest prawdą, że R. C. (1) wyjaśniając początkowo na temat napadu na hurtownię w K. nie mówił o udziale w nim P. K. (1) i B. L. (1). Podczas przesłuchania w dniu 14 grudnia 2004 r. stwierdził że byli tam ludzie z P. (k. 82 - 83 tom I). Szczegółowo o tym wyjaśnił podczas przesłuchania w dniu 2 lutego 2005 r., opisując dokładnie przebieg napadu. Podał wówczas rysopisy mężczyzn z P. (k. 114 - 117 tom I). Osoby te zostały rozpoznane przez R. C. (1) podczas okazania mu tablic poglądowych, co miało miejsce w dniu 7 kwietnia 2005 r. (k. 136 - 137 tom I). M. C. (1) podczas przesłuchania w dniu 17 listopada 2006 r. opisując napad w K. stwierdził: „... było też dwóch mężczyzn, którzy to wystawili, oni byli z P. (...) poznam ich na zdjęciach” (k. 1225 tom VII). P. K. (1) i B. L. (1) rozpoznał zaś podczas okazania tablic poglądowych w dniu 23 listopada 2006 r. (k. 1230 - 1231 tom VII).

Brak jest podstaw do kwestionowania wyjaśnień R. C. (1), że podczas zdarzenia B. L. (1) miał obserwować teren w pobliżu hurtowni. Fakt, że tego rodzaju rolę miał pełnić G. C. (1) nie wyklucza, że obaj obserwowali teren. Zarzut, że R. C. (1) nie widział, czy B. L. (1) faktycznie wywiązał się z tego obowiązku, gdyż brał bezpośredni udział w napadzie, nie jest do zaakceptowania. Z relacji R. C. (1) nie wynika przecież, że B. L. (1) miał jakiegokolwiek obiekcje do wykonania

powierzonego mu zadania, a nadto R. C. (1) nie uzyskał od G. C. (1) informacji, że B. L. (1) nie wywiązał się z powyższego obowiązku.

Kwestia anonimowości osób „wystawiających” napad zależy w dużej mierze od ich stanowiska w tym zakresie i z uzgodnień poczynionych przez nich z osobami podejmującymi się realizacji konkretnego czynu. Należy pamiętać, że w przypadku nieufności np.: z uwagi na brak wcześniejszej współpracy, osoby zlecające chcą co najmniej być w pobliżu miejsca przestępstwa, aby mieć pewność co do przebiegu zdarzenia, zwłaszcza wartości zagarniętego mienia i uzyskać z przestępstwa stosowne profity.

Z tych względów Sąd Apelacyjny podzielił zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych P. K. (1) i B. L. (1) jedynie w zakresie, o którym mowa wyżej.

W kwestii kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

VII

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego J. P. (1).

Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części uzasadnienia odniósł się do wyjaśnień i zeznań R. C. (1), a także do udziału sprawców w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym i uwagi zawarte w tym zakresie odnoszą się także do J. P. (1).

Nie można podzielić poglądu, że wyrok Sądu Okręgowego został sporządzony wbrew wymogom określonym w art. 424 § 1 pkt 2. Sąd Okręgowy w odniesieniu do poszczególnych czynów będących przedmiotem postępowania, w tym przypisanych J. P. (1) dokonał szczegółowej analizy zgromadzonych dowodów i przekonywująco wyjaśnił swoje stanowisko co do udziału w nich poszczególnych oskarżonych. W żadnej mierze nie można zgodzić się z poglądem, że treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku uniemożliwia przeprowadzenie jego kontroli odwoławczej, a tylko w takim przypadku, z uwagi na uchybienia w sporządzonym uzasadnieniu mogłoby nastąpić uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odniesieniu do czynów dotyczących napadów w D., na samochód P. P., w B. i na hurtownię w K. oskarżonego J. P. (1), poza wyjaśnieniami i zeznaniami R. C. (1), obciążają wyjaśnienia i zeznania M. C. (1), który w powyższych czynach również brał udział (k. 1225 - 1227, 1235 - 1238, 1242 - 1242 b, (...) t. VII). Oskarżonego J. P. (1) obciążają też wyjaśnienia R. K. z postępowania przygotowawczego. Podczas przesłuchania w dniu 5 października 2006 r. przyznał się on do udziału w napadzie na hurtownię (...) i wskazał, że w przestępstwie tym brał udział także oskarżony J. P. (1) (k. 8757 tom XLIV).

Okoliczność, że R. C. (1) i M. C. (1) składając wyjaśnienia i zeznania działali w celu poprawienia swojej sytuacji procesowej w prowadzonych przeciwko nim postępowaniach nie oznacza, że celowo i bezpodstawnie pomawiali inne osoby, w tym J. P. (1). Wręcz przeciwnie, winni oni składać prawdziwe relacje albowiem negatywna ocena wiarygodności ich depozycji miałyby wpływ na ich sytuację procesową.

W kwestii pomówienia przez R. C. (1) oskarżonego M. G. (4) Sąd Apelacyjny wypowiedział się we wcześniejszej części uzasadnienia. Sąd Okręgowy odmówił wiary relacjom G. C. (1), o czym mowa przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego A. M.. Należy zwrócić uwagę, że relacje te pozostają w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami i zeznaniami R. C. (1), ale też M. C. (1) i wyjaśnieniami R. K. z postępowania przygotowawczego. Apelacja obrońcy oskarżonego J. P. (1) nie zawiera argumentów podważających zasadność przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny relacji G. C. (1).

Z powodów wskazanych przy omawianiu apelacji obrońców oskarżonego R. K. należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanego oskarżonemu J. P. (1) czynu dotyczącego napadu na hurtownię (...) w A. w dniu 8 listopada 2002 r.

Reasumując stwierdzić należy, że z wyjątkiem powyższej zmiany brak było podstaw do podzielenia zarzutów apelacji, że w odniesieniu do oskarżonego J. P. (1) Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych lub obrazu przepisów postępowania, o których mowa w środku odwoławczym.

VIII

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego W. D. (1).

Żaden z przepisów Kodeksu postępowania karnego bezpośrednio nie reguluje kto sporządza uzasadnienie wyroku. W uzasadnieniu wyroku zawarte są motywy, którymi kierował się sąd wydając konkretne orzeczenie. Szczegółowo w tej kwestii wypowiada się art. 424 k.p.k. Bezspornym jest zatem, że uzasadnienie wyroku musi być sporządzone przez członków składu orzekającego, a tym samym niedopuszczalne byłoby sporządzenie uzasadnienia przez osobę, która nie brała udziału w wydaniu orzeczenia (vide: Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. J. Grajewskiego, LEX 2010, teza 7 do art. 115).

Brak ustawowej regulacji, który z członków 3 lub 5-osobowego składu orzekającego winien sporządzić uzasadnienie wyroku oznacza, że kwestia ta jest prawnie obojętna. Istotne znaczenie ma tylko to, aby uzasadnienie w stosownym terminie zostało sporządzone. W kwestii osób obligowanych do sporządzenia uzasadnienia wyroku stosowny zapis zamieszczony jest w regulaminie urzędowania sądów powszechnych. Regulamin ma rangę rozporządzenia, a delegacja do jego wydania została zawarta w art. 41 § 1 u.s.p. Z przepisu tego wynika, że regulamin urzędowania sądów powszechnych określa wewnętrzną organizację i porządek funkcjonowania sądów, porządek czynności w sądach, porządek urzędowania organów sądów i wykonywania zadań przez sędziów pełniących funkcje kierownicze, tok czynności administracyjnych w sprawach należących do właściwości sądów itp. Tym samym regulamin jest aktem o charakterze porządkowym, mającym na celu zapewnienie prawidłowej działalności sądów i prawidłowego przebiegu wykonywanych czynności i taką rolę pełni § 88 regulaminu. W ust. 1 i ust. 2 tegoż przepisu określono, że:

- orzeczenie i jego uzasadnienie sporządza przewodniczący posiedzenia lub sędzia sprawozdawca,
- w razie gdy sporządzenie uzasadnienia orzeczenia przez przewodniczącego posiedzenia lub sędziego sprawozdawcę nie jest możliwe lub napotyka przeszkody, których czasu nie można przewidzieć uzasadnienie sporządza inny sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia, a jeżeli sporządzenie uzasadnienia nie jest możliwe, przewodniczący wydziału czyni o tym wzmiankę w aktach sprawy.

Z kolei w ust. 3 § 88 regulaminu określono, że jeżeli stosownie do ust. 1, sporządzenie uzasadnienia należy do ławnika, przewodniczący wydziału w razie potrzeby wyznaczy sędziego do udzielenia pomocy ławnikowi przy sporządzeniu uzasadnienia. Nie ulega wątpliwości, że w literalnym brzmieniu ust. 3 nie może mieć zastosowania albowiem co do zasady w procesie karnym nie jest możliwa sytuacja, aby sporządzenie uzasadnienia należało do ławnika ponieważ ławnik nie może przewodniczyć posiedzeniu sądu, jak również nie jest on wyznaczany sprawozdawcą (§ 49 regulaminu). W praktyce przepis ten stosowany jest w sytuacji, gdy sędzia lub sędziowie zawodowi orzekający w składzie ławniczym nie mogą sporządzić uzasadnienia.

Jak już wspomniano wyżej § 88 regulaminu zawiera regulacje o charakterze porządkowym i nie daje on podstaw do wyprowadzenia wniosku, że w przypadku niemożności sporządzenia uzasadnienia wyroku przez sędziego zawodowego wykluczone jest sporządzenie uzasadnienia przez ławnika. Tego rodzaju pogląd jest całkowicie chybiony i nie znajduje oparcia w ustawie procesowej jaką jest Kodeks postępowania karnego. Obowiązek sporządzenia uzasadnienia – o czym mowa jest wyżej – należy do składu orzekającego, a tym samym gdy jest to skład ławniczy, a sędzia lub sędziowie zawodowi nie mogą sporządzić uzasadnienia, to obowiązek ten rozciąga się na ławnika.

W składzie ławniczym orzeka dwóch (skład 3-osobowy) bądź trzech ławników (skład 5-osobowy). W przypadku gdy zachodzi konieczność sporządzenia uzasadnienia przez ławnika zrozumiałym jest, że należy podjąć decyzję, który z ławników to wykona. W takim przypadku jedyną uprawnioną osobą do podjęcia tego rodzaju decyzji jest przewodniczący wydziału i to niezależnie od uregulowania, o którym mowa w § 88 ust. 3 regulaminu. W przeciwnym

wypadku nie można byłoby bowiem spersonalizować osoby, na której ciążyłby obowiązek sporządzenia uzasadnienia wyroku.

Nie ma też zasadniczego problemu związanego z podpisaniem uzasadnienia wyroku sporządzonego przez ławnika. Art. 115 § 1 k.p.k. przewiduje generalną zasadę, że uzasadnienie orzeczenia podpisują osoby, które orzeczenie wydały, w tym osoba przegłosowana. W § 2 tegoż artykułu zwolniono ławników z obowiązku podpisywania uzasadnienia wyroku, chyba że zgłoszono zdanie odrębne. Uregulowanie zawarte w art. 115 § 2 k.p.k. jest odstępstwem od określonej w § 1 tegoż przepisu zasady podpisywania uzasadnienia wyroku przez cały skład orzekający i nie może służyć do stawiania tezy, że ławnik nie może podpisać sporządzonego przez siebie uzasadnienia.

Nie ulega wątpliwości, że sędzia, który nie mógł sporządzić uzasadnienia nie podpisuje uzasadnienia sporządzonego przez innego członka składu orzekającego. Podpisanie uzasadnienia wyroku nie jest czynnością formalną lecz stanowi wyraz akceptacji zawartych tam treści. Skoro sędzia nie jest w stanie sporządzić uzasadnienia, to fakt ten wyklucza go z grona osób podpisujących uzasadnienie i nie ma przy tym potrzeby czynienia o tym wzmianki, o której mowa w art. 115 § 3 k.p.k.

Powstaje zatem pytanie kto powinien podpisać uzasadnienie wyroku zapadłego w 3-osobowym składzie ławniczym, jeżeli sędzia zawodowy nie mógł go sporządzić i zostało ono sporządzone przez jednego z ławników. Generalnie uzasadnienie winien podpisać ten z członków składu, który je sporządził (cyt. wyżej Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. J. Grajewskiego, tez 8 do art. 115). W doktrynie wyraźny jest pogląd, że w powyższym przypadku uzasadnienie powinni podpisać wszyscy ławnicy (vide: wyżej cyt. Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. J. Grajewskiego, teza 8 do art. 115). Pogląd ten nie jest jednakże zakotwiczony w obowiązujących przepisach. Art. 115 § 2 k.p.k. zwalnia ławnika od podpisywania uzasadnienia, z wyjątkiem sytuacji, gdy zgłoszono zdanie odrębne. Skoro wyrok zapadł bez zdanie odrębne, a uzasadnienie sporządzone przez ławnika zostało podpisane przez autora, to nie ma żadnego umocowania do żądania aby drugi ławnik (w przypadku 3-osobowego składu ławniczego) również podpisywał uzasadnienie.

Uwzględniając powyższe rozważania, zawarty w apelacji zarzut obrońcy o istnieniu bezwzględnej przesłanki odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a mianowicie, że Sąd I instancji był nienależycie obsadzony w trakcie sporządzenia uzasadnienia jest całkowicie chybiony. Należy też zauważyć, że w opisanej wyżej sytuacji nie miała miejsca bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. Na marginesie należy też podnieść, że te ostatnie uchybienie odnosi się tylko do podpisania samego orzeczenia, a nie jego uzasadnienia (vide: Komentarz do Kodeksu postępowania karnego Tomasz Grzegorzczka, Zakamycze 2003, teza 15 do art. 439).

W. D. (1) w piśmie zatytułowanym „Apelacja” podniósł, że w dniach 25 listopada 2008 r. i 23 stycznia 2009 r. reprezentował go ten sam obrońca co oskarżonego R. K., a ich interesy pozostawały w sprzeczności, przez co został pozbawiony prawa do obrony. Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2009 r., a także częściowo na rozprawie w dniu 25 listopada 2008 r. oskarżeni W. D. (1) i R. K. faktycznie byli reprezentowani przez tego samego obrońcę. Wówczas był przesłuchiwany w charakterze świadka R. C. (1) (k. 13144 – 13170 tom LXVII, k. 13822 – 13844 tom LXX). W przedmiotowej sprawie R. C. (1) przesłuchiowano także na innych terminach rozprawy, w tym także na okoliczności tych zdarzeń, których dotyczyły jego zeznania składane w dniach 25 listopada 2008 r. i 23 stycznia 2009 r. Podczas tych dalszych przesłuchań nie miała miejsca sytuacja, aby ten sam obrońca reprezentował oskarżonych W. D. (1) i R. K.. Nie ulega wątpliwości, że skoro oskarżony R. K. pomawiał W. D. (1) w postępowaniu przygotowawczym, to na rozprawie W. D. (1) nie powinien bronić ten sam obrońca co R. K.. Uwzględniając jednakże, że świadek R. C. (1) był wielokrotnie przesłuchiwany na rozprawie i podczas kolejnych zeznań wypowiadał się na temat zdarzeń będących przedmiotem zeznań w dniach 25 listopada 2008 r. i 23 stycznia 2009 r., to zaistniałe uchybienie nie naruszyło gwarantowanego przez art. 6 k.p.k. prawa W. D. (1) do obrony.

Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części uzasadnienia odniósł się do przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień i zeznań R. C. (1), w tym także w kontekście pomówienia przez R. C. (1) oskarżonego M. G. (4), który został uniewinniony oraz relacji złożonych przez świadka M. R.. Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części uzasadnienia odniósł

się też do udziału oskarżonych, w tym oskarżonego W. D. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne w zakresie przestępstw przypisanych oskarżonemu W. D. (1) opierają się nie tylko na relacjach R. C. (1) ale znajdują także oparcie w wyjaśnieniach R. K. z postępowania przygotowawczego. Wyjaśnił on wówczas, że będąc na miejscu przetrzymywania uprowadzonej S. K. widział W. D. (1). R. K. stwierdził też, że W. D. (1) brał udział w nieudanym napadzie na R. P. (protokół przesłuchania z dnia 5 października 2006 r., k. 8746 - 8748 tom XLIV), a także w napadzie na A. G. (2) (protokół przesłuchania z dnia 9 października 2006 r. k. 8751 - 8752 tom XLIV). Odnosząc się do tego ostatniego zdarzenia R. K. wyjaśnił, że sprawcy spotkali się na działce W. D. (1), na której znajdował się samochód marki (...), który podczas przestępstw był używany jako policyjny radiowóz (k. j.w.). W. D. (1) był również rozpoznany przez M. C. (1), który podczas tej czynności podniósł, że z tego co pamięta nie był z nim na żadnym napadzie (k. 1230 - 1232 tom VII).

Samochody marki (...) i (...), będące przedmiotem przypisanych oskarżonemu W. D. (1) przestępstw z art. 291 § 1 k.k. były używane do popełniania przestępstw i tak m.in. samochód (...) był wykorzystany w napadzie na A. G. (2) i w porwaniu S. K., samochód (...) w napadach na P. L., A. G. (1) oraz J. S. (3) i D. S. (3). Oskarżonemu W. D. (1) przypisano jeszcze jeden czyn z art. 291 § 1 k.k., dotyczący samochodu marki (...) (wyjaśnienia R. C. (1) z dnia 15 stycznia 2005 r. k. 100-101 tom I). Jak wynika z relacji R. C. (1) osoby korzystające z tych samochodów miały pełną świadomość, że pochodzą one z kradzieży. Nie ulega zatem wątpliwości, że wiedział o tym także W. D. (1), który samochody te ukrywał na działce należącej do jego matki, co skutkowało przypisaniem mu określonego w art. 291 § 1 k.k. przestępstwa umyślnego paserstwa.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia stanu faktycznego oraz przeprowadzona analiza materiału dowodowego w odniesieniu do napadu na A. G. (1) w dniu 19 listopada 2002 r. nie dają podstaw do stwierdzenia, że podczas zdarzenia oskarżony W. D. (1) kierował jednym z samochodów (str. 24 - 26, 86 - 90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). O przemieszczaniu się przez oskarżonego W. D. (1) samochodem wyjaśniał R. C. (1) podczas przesłuchania w dniu 25 stycznia 2005 r. Stwierdził wówczas, że: „W. z K. lub J. (...) też pojechali do S. (...) mieli obserwować trasę przed napadem (...), a po tym jak my zwiniemy kierowcę, to W. miał podwieźć J. lub K. do busa ...” (k. 102 tom I). Z powyższego wynika, że W. D. (1), co najmniej na pewnym odcinku miał kierować samochodem. Relacja ta do końca nie jest stanowcza chociażby dlatego, że R. C. (1) nie jest pewny, czy z W. D. (1) jechał wówczas R. K., czy też J. C. (2). Nadto to, czy podczas tego napadu W. D. (1) faktycznie prowadził samochód nie może dyskwalifikować relacji R. C. (1) co do udziału tegoż oskarżonego w powyższym przestępstwie bądź innych przypisanych mu czynach. Podobnie należy traktować ewentualną pomyłkę R. C. (1) co do spotkania osób uczestniczących w napadzie w B. w dniu 22 grudnia 2002 r. na działce należącej do matki W. D. (1). Jednocześnie należy stwierdzić, że nie ma podstaw do twierdzenia, iż stan zdrowia W. D. (1) wykluczał jego udział w rozboju na A. G. (1).

Z uwagi na to, że w opisie przypisanego oskarżonemu W. D. (1) czynu z art. 258 § 2 k.k. został zamieszczony zapis, że brał on udział w zorganizowanych grupach przestępczych o charakterze zbrojnym, a faktycznie oskarżony brał udział w jednej grupie przestępczej o takim charakterze Sąd Apelacyjny dokonał stosownej w tym zakresie zmiany zaskarżonego wyroku. Jednocześnie brak było podstaw do korygowania czasookresu w jakim W. D. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, o której mowa w art. 258 § 2 k.k.

Z powodów wskazanych przy omawianiu apelacji obrońców oskarżonego R. K. należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanego oskarżonemu W. D. (1) czynu dotyczącego napadu na hurtownię (...) w A. w dniu 8 listopada 2002 r.

Reasumując stwierdzić należy, że z wyjątkiem powyższych zmian nie było podstaw do podzielenia zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego W. D. (1).

W zakresie orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

IX

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego G. S..

Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części uzasadnienia odniósł się do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wyjaśnień i zeznań złożonych przez R. C. (1) oraz do udziału oskarżonych, w tym oskarżonego G. S. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.

Prowadzenie postępowania dotyczącego czynów jakich R. C. (1) miał się dopuścić w toku niniejszego postępowania sądowego nie może dyskwalifikować złożonych przez niego wyjaśnień na etapie śledztwa, stanowiących podstawę poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych.

Oskarżonemu G. S. przypisano udział w dwóch napadach, a mianowicie w dniu 8 listopada 2002 r. na hurtownię (...) w A. i w dniu 22 grudnia 2002 r. na Z. K. (1) i in. w B.. Sąd Okręgowy ustalił, że udział oskarżonego G. S. w obu czynach polegał na tzw. „wystawieniu” napadu (str. 21 - 24, 33 - 36 uzasadniania zaskarżonego wyroku), przy czym w przypadku napadu na hurtownię (...) bezpośrednio przed zdarzeniem G. S. wskazał sprawcom drogę (str. 21 - 24 uzasadniania zaskarżonego wyroku).

W rozboju w B. brał udział M. C. (1). Sąd I instancji, dokonując analizy dowodów zgromadzonych w zakresie tego czynu stwierdził, że wypowiedzi R. C. (1) i M. C. (1) są zbieżne co do przebiegu zdarzenia, a występujące rozbieżności nie są istotne i wynikają z upływu czasu i zatarcia w pamięci szczegółów zdarzenia (str. 111 uzasadniania zaskarżonego wyroku). Obaj świadkowie wskazali, że w zdarzeniu wzięli udział Z. W., K. Ś., T. S. i J. P. (1). Sąd Okręgowy zauważył też, że M. C. (1) w swoich relacjach nie wymienił G. S. i stwierdził, że R. C. (1) znał G. S. jeszcze przed zdarzeniem, a M. C. (1) go nie znał i nie miał wcześniej kontaktów z nim (str. 112 uzasadniania zaskarżonego wyroku). Zważywszy na powyższą argumentację, a także ograniczoną rolę G. S. w rozboju w B. i brak wiedzy M. C. (1) co do tzw. osoby „wystawiającej” napad, zupełnie zrozumiałym jest, że M. C. (1) relacjonując przebieg zdarzenia nie wymienił osoby G. S., co skutkowało – zacytowanymi w uzasadnieniu apelacji – wypowiedziami tego świadka na rozprawie.

Omawiając kwalifikację prawną czynów polegających na dokonaniu napadów w B. i A. (str. 183 - 185, 191 - 193 uzasadniania zaskarżonego wyroku) oraz okoliczności uwzględnione przy wymiarze kary orzeczonej G. S. (str. 229 uzasadniania zaskarżonego wyroku) Sąd Okręgowy podniósł, że w przypadku obu przestępstw rola oskarżonego miała charakter inicjujący, a bez informacji przekazanych pozostałym sprawcom nie doszłoby do dokonania tych przestępstw. Powyższe nie oznacza, że rola G. S. w obu przestępstwach była wiodąca. Nie ulega wątpliwości, że osobą planującą i organizującą poszczególne przestępstwa był G. C. (1). Nie ulega jednakże wątpliwości, że musiał on wcześniej uzyskać informacje o osobach i miejscach, na które można byłoby dokonać napadu i tak od oskarżonych P. K. (1) i B. L. (1) uzyskał informacje na temat hurtowni w K., a od oskarżonego G. S. o hurtowni w A. i Z. K. (1) i in. Bez dysponowania stosownymi informacjami nie doszłoby do zaplanowania, zorganizowania, a następnie przeprowadzenia powyższych napadów.

Sąd Okręgowy ustalił, że obu przestępstw rozboju G. S. dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (str. 229, 230 uzasadniania zaskarżonego wyroku). Zgodnie z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową jest korzyść dla siebie (pkt 1), innej osoby (pkt 2) bądź grupy osób prowadzących zorganizowaną działalność przestępczą (pkt 4).

Bezspornym jest, że dopuszczając się poszczególnych przestępstw członkowie grupy G. C. (1) działali z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, a pieniądze bezpośrednio skradzione bądź uzyskane ze zbycia skradzionych przedmiotów były dzielone między osoby uczestniczące w przestępstwach.

Z przyczyn wskazanych przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego R. K. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok także w odniesieniu do G. S. w ten sposób, że z opisu czynu dotyczącego rozboju na terenie hurtowni (...) w A. wyeliminował sformułowanie o podawaniu się przez sprawców za funkcjonariuszy Policji oraz wjechaniu na teren hurtowni pod pozorem dokonywania przeszukania, a z podstawy prawnej skazania art. 227 k.k.

Ma w pełni rację obrońca oskarżonego G. S., że uwzględniając rolę oskarżonego w rozbojach w B. i A. nie mógł on swoim zamiarem obejmować dokonania zaboru dokumentów. Dlatego też i w tym zakresie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok eliminując w odniesieniu do obu przestępstw z podstawy prawnej skazania art. 275 § 1 k.k.

W konsekwencji zmian, o których mowa wyżej, w odniesieniu do obu rozbojów przypisanych G. S., z podstawy prawnej skazania wyeliminowano art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary art. 11 § 3 k.k.

Nie do zaakceptowania jest stanowisko, że G. S. nie miał świadomości, że sprawcy przypisanych mu przestępstw rozboju będą posługiwali się bronią palną. Bezspornym jest – co wykazano wcześniej – że G. S. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej. Jego rola w tej grupie nie ograniczała się do tzw. „wystawienia” dwóch napadów. Jak wyjaśnił R. G. S. przechowywał też samochód V. (...) służący do popełnienia przestępstw (k. 113, 137 tom I). Nie ulega wątpliwości, że był on w pełni zorientowany co do sposobu działania sprawców – przy jednym z napadów wskazywał on drogę – w tym posiadania broni palnej i posługiwania się nią podczas napadów. Oskarżony musiał mieć też świadomość, że bez posługiwania się bronią palną nie byłoby możliwe dokonanie napadów w trakcie których należało specyfikować od kilku (napad w B.) do kilkunastu (napad w A.) osób.

Obrońca oskarżonego G. S. dołączyła do apelacji dokumenty dotyczące prowadzenia przez oskarżonego od 1993 r. firmy zajmującej się projektami budowlanymi a także opinii o oskarżonym, podnosząc, że prowadzona przez oskarżonego działalność zawodowa świadczy o braku możliwości i konieczności udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Wykonywana przez oskarżonego praca zawodowa w postaci własnej firmy nie wykluczała ani nie uniemożliwiała oskarżonemu zarówno udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, jak i dopuszczenia się przypisanych mu przestępstw z art. 280 § 2 k.k. i in.

W kwestii orzeczonych wobec oskarżonego G. S. kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

X

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego L. K.

We wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny odniósł się do przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności wyjaśnień i zeznań złożonych przez R. C. (1), w tym także w kontekście pomówienia przez R. C. (1) oskarżonego M. G. (4) oraz wyjaśnień i zeznań złożonych przez M. R..

W odniesieniu do porwania S. K. Sąd Okręgowy dokonał bardzo wnikliwej analizy relacji R. C. (1). Podstawą ustaleń faktycznych były jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Tym niemniej R. C. (1) zeznając na rozprawie, po upływie zdecydowanie dłuższego czasu od relacjonowanych zdarzeń niż to miało miejsce w śledztwie: „w swoich wypowiedziach podał również okoliczności, które odpowiadały tym jakie składał w postępowaniu przygotowawczym. Wiele okoliczności znalazło potwierdzenie zarówno w wyjaśnieniach R. C. (1) z postępowania przygotowawczego i zeznań składanych na rozprawie, dotyczy to m.in. marki pojazdów, którymi poruszali się sprawcy i pokrzywdzona, osób, które uczestniczyły bezpośrednio w zatrzymaniu pojazdu S. K. tj. poza nim, K. Ś. i A. M.. Świadek tak samo jak w czasie śledztwa podał, że byli wówczas przebrani w kamizelki policyjne, a samochód nie miał oznaczeń policyjnych. Świadek również konsekwentnie wskazywał na cel porwania tj. uzyskanie okupu. Jego wypowiedzi pozostają także zbieżne w zakresie okoliczności uwolnienia S. K., wypuszczenia jej w lesie w ubraniach roboczych. R. C. (1) zarówno w trakcie śledztwa jak i na rozprawie głównej mówił o okolicznościach uwolnienia pokrzywdzonej pomimo nieuzyskaniu okupu, wskazywał na trudności z odbiorem pieniędzy wobec powiadomionych przez rodzinę pokrzywdzonej organów ścigania. Należy zauważyć, że świadek ten na różnych etapach postępowania zarówno przygotowawczego jak i sądowego okoliczności związane z pozbawieniem wolności S. K. przedstawiał w taki sam sposób, nie podawał odmiennie poszczególnych faktów” (str. 75 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Cytowane przez obrońcę w uzasadnieniu apelacji fragmenty zeznań R. C. (1) z rozprawy nie dają podstaw do kwestionowania poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń, w tym co do udziału oskarżonego L. K. w przedmiotowym przestępstwie.

R. C. (1) podczas przesłuchania w dniu 27 stycznia 2006 r. stwierdził, że w toku dalszych przesłuchań złoży wyjaśnienia dotyczące szeregu przestępstw, w których brał bezpośredni udział i wymienił kilkanaście czynów, wskazując osoby, które z nim współdziałały. Wyjaśnił m.in., że w porwaniu kobiety jednym ze sprawców był mężczyzna o pseudonimie (...) (k. 154 - 155 tom I). Następnie w dniu 8 lutego 2006 r. opisał szczegółowo przebieg zdarzenia związanego z porwaniem i przetrzymywaniem S. K., w tym udziału w nim oskarżonego L. K. (k. 167 - 171 tom I). Jak podniósł Sąd Okręgowy, podczas eksperymentów procesowych w dniach 8 sierpnia 2006 r., 10 sierpnia 2006 r. i 22 sierpnia 2006 r. R. C. (1) wymienił L. K. wśród sprawców tego przestępstwa (k. 970 tom V, k. 1002 - 1003 tom VI, k. 1128 tom VI). Sąd Okręgowy zauważył również, że podczas eksperymentu procesowego w dniu 13 lipca 2006 r. R. C. (1) wskazując Zajazd (...) gdzie po wypuszczeniu pokrzywdzonej sprawcy nocowali nie wymienił L. K., co jest zrozumiałe gdyż nie brał on bezpośredniego udziału w uwolnieniu S. K. (str. 71 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

R. C. (1) wiązał L. K. z osobą M. G. (4). Podczas przesłuchania w dniu 8 lutego 2006 r. wyjaśnił on, że L. K. był osobą od (...), tj. oskarżonego M. G. (4) (k. 167 tom I). Okoliczność ta, przy uwzględnieniu, że M. G. (4) został uniewinniony, nie daje podstaw do podważenia wiarygodności jednoznacznych relacji R. C. (1) co do udziału w przedmiotowym przestępstwie L. K.. R. C. (1) nie miał powodów do bezpodstawnego obciążania tegoż oskarżonego. Mylne stwierdzenie, że w przestępstwie porwania S. K. brał udział M. G. (4) nie wyklucza udziału w nim ludzi związanych z M. G. (4).

Należy zwrócić uwagę, że o udziale L. K. w przedmiotowym przestępstwie nie wspomina R. K. w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Zważywszy, że R. K. nie brał bezpośredniego udziału w porwaniu S. K., a jego rola polegała na dwukrotnym przyjeździe do miejsca przetrzymywania pokrzywdzonej i jej pilnowaniu, a nadto obecności przy wypuszczeniu pokrzywdzonej, zrozumiałym jest, że mógł on nie mieć kontaktu z oskarżonym L. K..

Z tych wszystkich względów brak jest podstaw do kwestionowania poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń co do udziału L. K. w przestępstwie porwania i przetrzymywania S. K..

Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił L. K. od popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia było dokonanie zmiany w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 252 § 1 k.k. i in, poprzez wyeliminowanie z jego opisu działania w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, a z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 65 k.k.

Odnośnie wymierzonej oskarżonemu L. K. kary Sąd Apelacyjny wypowiedział się w dalszej części uzasadnienia.

XI

Apelacja obrońcy K. Ś.

Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia zajął stanowisko co do wiarygodności relacji R. C. (1), w tym także w związku z obciążeniem przez R. C. (1) oskarżonego M. G. (4), który został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu, a także co do udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej, przy czym poczynione tam uwagi odnoszą się w całej rozciągłości do oskarżonego K. Ś..

Ubieganie się przez R. C. (1) o możliwość skorzystania z uprawnień określonych w art. 60 § 3 k.k. nie oznacza, że mógł on celowo i bezpodstawnie obciążać oskarżonych, w tym K. Ś.. Wręcz przeciwnie, obligowało to R. C. (1) do rzetelnych relacji albowiem negatywna ich weryfikacja miałaby wpływ na skorzystanie przez niego z nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie wyżej wymienionego przepisu.

Nie ma miarodajnego dowodu, że w okresie 2 - 4 grudnia 2002 r. K. Ś. przebywał w motelu (...) w S.. Takim dowodem nie są wyjaśnienia i zeznania M. C. (1) i wyjaśnienia R. K.. Sąd Okręgowy uznał je za wiarygodne jedynie w ograniczonym zakresie, a mianowicie w tych częściach, które pokrywają się z wyjaśnieniami i zeznaniami R. C. (1).

Z zaświadczenia kierownika hotelu (...) w S. wynika, że K. Ś. wspólnie z M. C. (1) i J. C. (2) przebywali w tym hotelu od 4 do 6 grudnia 2002 r. Nie wyklucza to udziału K. Ś. w rozboju dokonany na osobie P. L. w dniu 4 grudnia 2002 r. Wyżej cyt. zaświadczenie nie określa godziny przybycia do hotelu (...), a zatem nie jest wykluczone, że po dokonaniu przestępstwa K. Ś. udał się w podróż do S. i w tym samym dniu zameldował się w hotelu (...).

Odnosząc się do napadu w dniu 12 grudnia 2002 r. w D. obrońca oskarżonego podniósł w apelacji, że zeznania pokrzywdzonych F. L. i I. P. wskazują, że wśród sprawców była kobieta, o czym nie mówił R. C. (1) w złożonych wyjaśnieniach i zeznaniach. Analiza zeznań powyższych pokrzywdzonych nie daje jednakże podstaw do formułowania kategorię wniosków w tym zakresie. F. L. w postępowaniu przygotowawczym zeznała: „Do mnie doskoczyła wydaje mi się kobieta, słyszałam po głosie i wyczułam po rękawiczkach, które miała założone na ręce” (k. 4095 tom XXI). Bliższe wyjaśnienie okoliczności związanych z ewentualnym rozpoznaniem, w tym po rękawiczkach, że jednym z napastników była kobieta nie mogło nastąpić na rozprawie albowiem w tym czasie F. L. już nie żyła. Odnosząc się do tej kwestii I. P. zeznał na rozprawie, że: „Nie byliśmy przekonani do końca, czy była tam obecna kobieta, bo jeden z napastników miał taki głos przypominający głos kobiety. Nie mam pewności, czy to była rzeczywiście kobieta” (k. 20919 - 20925, tom LV).

Podczas przesłuchania w dniu 8 lutego 2006 r. R. C. (1) wyjaśnił, że zatrzymania pokrzywdzonej S. K. dokonał K. Ś., który otrzymywał telefonicznie informacje o kierunku przemieszczania się pokrzywdzonej (k. 168 tom I). W dniu 1 marca 2007 r. okazano R. C. (1) tablice poglądowe i na jednej z nich rozpoznał on K. Ś. i jednocześnie wymienił przestępstwa, których rozpoznany przez niego mężczyzna miał się dopuścić, stwierdzając, że: „brał udział w porwaniu kobiety, której córka była tłumaczką, z tym że na miejscu porwania go nie było, przyjechał potem ją pilnować i był przy wypuszczeniu” (k. 437 tom III). Należy pamiętać, że przy okazywaniu tablic poglądowych R. C. (1) opisywał z jakimi czynami łączy rozpoznane osoby. Ma w pełni rację Sąd Okręgowy, że: „powyższe rozbieżności należy tłumaczyć znacznym upływem czasu od przedmiotowego zdarzenia, które miało miejsce w 2002 r. Składając wyjaśnienia po upływie pięciu lat od popełnienia tego przestępstwa niewątpliwie pewne jego elementy mogły ulec zatarciu w pamięci świadka. Jednak co najważniejsze świadek nie podważył okoliczności samego udziału K. Ś. w tym zdarzeniu, a jedynie wskazał na częściowo odmienną jego rolę. W ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, że jak najbardziej szczegółowy i odpowiadający rzeczywistości obraz wydarzeń dotyczących pozbawienia wolności S. K. świadek R. C. (1) przedstawił w dniu 8 lutego 2006 r., kiedy to dokładnie opisał rolę jaką pełnił wówczas K. Ś.. Niewątpliwie był to okres bliższy przedmiotowemu zdarzeniu” (str. 73 – 74 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Przekazanie przez A. O. informacji K. O. o wyjeździe pokrzywdzonej S. K. z miejscowości J. nie stoi w sprzeczności z tym, że przed zatrzymaniem pokrzywdzonej K. Ś. otrzymywał telefonicznie informacje o kierunku jej przemieszczania się.

Odnosnie wpływu relacji M. R. na ocenę wyjaśnień i zeznań R. C. (1) Sąd Apelacyjny wypowiedział się we wcześniejszej części uzasadnienia.

Nie można twierdzić, że mówiąc o K. z P. R. C. (1) myli K. Ś. z K. O.. Rozpoznając K. Ś. na fotografiach znajdujących się na tablicach poglądowych R. C. (1) wyraźnie stwierdził, że jest to K. z P. i wymienił przestępstwa, których się on dopuścił. Jeżeli nawet określenie „K. z P.” w środowisku kojarzone było także z K. O., to używając powyższego określenia R. C. (1) zidentyfikował nie K. O. lecz właśnie K. Ś., a ewentualna pomyłka R. C. (1) co do wzrostu K. Ś. nie deprecjonuje jego rozpoznania.

Obrońca w apelacji podniósł, że K. Ś. nie jest spokrewniony z G. C. (1) i wskazał, że w sprawie o sygn. akt V K 116/06 R. C. (1) zeznał, że K. z P. łączy więzy rodzinne z G. C. (1) (k. 21963 tom LX). Pomyłka w tym zakresie nie daje podstaw do twierdzenia, że osobą o której mówi R. C. (1) jest K. O. bądź do negowania w całości wiarygodności relacji składanych przez R. C. (1).

W związku z zeznaniami złożonymi przez M. C. (1) na rozprawie co do powodów ujawnienia udziału określonych oskarżonych w poszczególnych przestępstwach Sąd Apelacyjny również wypowiedział się we wcześniejszej części uzasadnienia.

Ewentualna pomyłka R. C. (1) co do udziału J. W. (2) w napadzie w M., który to zarzut nie dotyczy K. Ś. nie może podważać wiarygodności jego relacji w zakresie udziału tegoż oskarżonego w przypisanych mu czynach. W odniesieniu do każdego z czynów przypisanych K. Ś. Sąd I instancji przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonego materiału dowodowego, w tym relacji złożonych przez R. C. (1).

Zeznania M. Z. – na którego dokonano napadu w dniu 5 lutego 2003 r. – dotyczące wzrostu napastników nie podważają relacji R. C. (1) dotyczących tego rozboju. M. Z. zeznał:

„z samochodu wybiegło ok. 5 mężczyzn, którzy podbiegli do mojego samochodu, mieli kominiarki, co najmniej dwóch z nich miało ok. 190 cm. Nie jestem w stanie powiedzieć jak byli ubrani. Najpierw wybili szybę w drzwiach bocznych od pasażera i w tym samym czasie szybę w drzwiach bocznych od strony kierowcy. Otworzyli drzwi. Dwóch stało od strony drzwi pasażera, zaś trzech od strony kierowcy” (k. 6197 - 6199 tom XXXI). Z tych zeznań nie wynika, czy i jaka była różnica wzrostu pomiędzy poszczególnymi napastnikami, wśród których – wedle relacji R. C. (1) – miał być on i Z. W. (protokół przesłuchania R. C. (1) z dnia 15 lutego 2005 r. k. 176 tom I).

Należy pamiętać, że K. Ś. obciążają nie tylko relacje R. C. (1) ale także wyjaśnienia i zeznania M. C. (1) dotyczące napadów w K. w dniu 9 stycznia 2003 r., D. w dniu 12 grudnia 2002 r. w B. w dniu 22 grudnia 2002 r. oraz wyjaśnienia R. K. dotyczące uprowadzenia S. K., rozboju na osobie A. G. (2) w dniu 29 sierpnia 2002 r. oraz usiłowania rozboju na osobie R. P. w II połowie 2002 r. Nie ma zatem racji obrońca K. Ś., że w tym ostatnim przypadku relacje R. C. (1) nie znajdują żadnego potwierdzenia.

Z uwagi na to, że w opisie przypisanego oskarżonemu K. Ś. czynu z art. 258 § 2 k.k. został zamieszczony zapis, iż brał on udział w zorganizowanych grupach przestępczych o charakterze zbrojnym, a faktycznie oskarżony brał udział w jednej grupie przestępczej o takim charakterze Sąd Apelacyjny dokonał stosownej zmiany w tym zakresie w zaskarżonym wyroku.

Z powodów wskazanych przy omawianiu apelacji złożonych przez obrońców oskarżonego R. K. należało także dokonać zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanego oskarżonemu K. Ś. czynu dotyczącego napadu na hurtownię (...) w A. w dniu 8 listopada 2002 r.

W tym stanie rzeczy nie można podzielić stanowiska wyrażonego w apelacji obrońcy, że Sąd I instancji wydając wyrok skazujący wobec K. Ś. dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych bądź obraży przepisów postępowania wymienionych w środku odwoławczym, w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem oskarżonego bądź uchynieniem tegoż wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

W zakresie orzeczonych wobec oskarżonego K. Ś. kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

XII

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego J. G..

Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części uzasadnienia odniósł się do przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny wyjaśnień i zeznań złożonych przez R. C. (1) i uwagi i tam zawarte odnoszą się w pełni do relacji R. C. (1) dotyczących oskarżonego J. G..

Skarżący poprzez cytowanie w uzasadnieniu apelacji fragmentów zeznań złożonych przez R. C. (1) na rozprawie stara się zdyskredytować wiarygodność jego relacji stanowiących podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku odnosząc się ogólnie do wyjaśnień i zeznań R. C. (1) pełny obraz zdarzeń przedstawił on w postępowaniu przygotowawczym: „całkowicie zrozumiałe jest, że składając

zeznania na rozprawie głównej świadek nie pamiętał już wielu okoliczności omawianych zdarzeń, co związane jest z procesem zapominania, biorąc pod uwagę upływ wielu lat od popełnienia tych przestępstw. Biorąc jednak pod uwagę powyższe nie można wyciągnąć z tego negatywnych wniosków i na tej podstawie odmawiać wiarygodności jego wypowiedziom” (str. 153 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd I instancji opierał się na zeznaniach R. C. (1) z rozprawy tylko wtedy, gdy korespondowały one z jego wcześniejszymi wypowiedziami i je uzupełniały „(...) zeznania z rozprawy głównej z uwagi na znaczny upływ czasu oraz wielość zdarzeń jakie R. C. (1) opisywał, nie były stanowcze, ale w większości oparte na przypuszczeniach dlatego też nie stanowiły one podstawy ustaleń Sądu. Nie podważało to jednak zasadniczej wiarygodności wypowiedzi R. C. (1), bowiem w ocenie Sądu było to związane z niepamięcią świadka, a nie z celowym wprowadzeniem w błąd Sądu oraz uczestników postępowania” (str. 152 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Z powyższym stanowiskiem należy się w pełni zgodzić. Należy też pamiętać, że Sąd Okręgowy w odniesieniu do każdego z poszczególnych przestępstw dokonał szczegółowej analizy zebranego materiału dowodowego w tym relacji R. C. (1). Dotyczy to także przestępstw przypisanych J. G..

W napadzie na B. J. (2), P. J. i M. W. brał również udział M. C. (1). Podczas przesłuchania w dniu 17 listopada 2006 r. przedstawił on krótkie opisy przestępstw, w których brał udział, w tym napadu na mężczyzn wiozących złoto z bazaru (...) w W.. Stwierdził przy tym, że razem z nim był G. C. (1), J. C. (2), R. C. (1) oraz jakaś ekipa chłopaków, którzy byli z R. C. (1) i to właśnie oni zatrzymali samochód pokrzywdzonych. Wyjaśnił też, że jego rola polegała na śledzeniu razem z G. C. (1) pokrzywdzonych i przekazywaniu telefonicznie informacji na ten temat pozostałym sprawcom. Potem, jak to wyjaśnił, był z chłopakami u pasera (k. 1226 tom VII). Składając wyjaśnienia w dniu 6 lutego 2006 r. opisał on szczegółowo przebieg całego zdarzenia, stwierdzając m.in., że: „po przyjechaniu z G. C. (1) do pasera zastał tam już innych sprawców, w tym K.” (k. 1246 - 1247 tom VII). Na rozprawie w dniu 23 marca 2009 r. M. C. (1) wskazał, że jednym ze sprawców był K. z P. (k. 14431 - 14433 tom LXXIII). Sąd Okręgowy odniósł się do zeznań M. C. (1) z rozprawy stwierdzając, że treść zeznań świadka mogła być wynikiem konfrontacji z R. C. (1) w dniu 12 października 2007 r., kiedy to R. C. (1) potwierdził udział w zdarzeniu J. G., podkreślając jednocześnie, że M. C. (1) mógł nie wiedzieć dokładnie, kto w tym napadzie uczestniczył, bowiem nie brał w nim bezpośredniego udziału, a jedynie pilnował samochód, którym jechali złotnicy.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, że Sądowi I instancji umknęło, że podczas cyt. wyżej przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym M. C. (1) wyjaśnił, że u pasera widział J. G..

Bezspornym jest, że R. C. (1) odpowiadając na pytania mylił zdarzenia albo nie pamiętając szczegółów nie potrafił wyjaśnić pewnych okoliczności konkretnych zdarzeń, co w konsekwencji prowadziło do udzielania odpowiedzi będących w dysonansie z jego wcześniejszymi relacjami. Jednakże jak już podniesiono wyżej, zważywszy na szczegółową analizę wyjaśnień i zeznań R. C. (1) co do każdego z czynów, nie może to podważać dokonanych na podstawie jego relacji ustaleń co do udziału J. G. w przypisanych mu czynach.

Wyjaśniając w dniu 9 lutego 2006 r. R. C. (1) stwierdził, że podczas napadu na złotników K. miał pistolet, z tym, że bliżej na temat tej broni nie wypowiedział się (k. 164 tom I). Na rozprawie w dniu 28 listopada 2008 r. zeznał, że była to broń gazowa i wie to od J. G. (k. 13212 tom LXVII). Nie zmienia to ustaleń dotyczących zakwalifikowania powyższego czynu na podstawie art. 280 § 2 k.k., z tego względu, że broń gazowa traktowana jest jako broń palna, a nadto drugi ze sprawców posługiwał się klasyczną bronią palną w postaci automatu (...) (str. 45 - 48 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W przypadku napadu na K. R. (2) w dniu 1 grudnia 2003 r. w M., właśnie w oparciu o relacje złożone przez R. C. (1) zakwalifikowano ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. R. C. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie nie był pewny, czy wówczas posługiwano się bronią palną (k. 306 tom II, k. 13084 tom LXVII). Tego rodzaju wypowiedzi świadczą o wiarygodności relacji R. C. (1). Gdyby chciał on tendencyjnie obciążać J. G.

to twierdziłby, że podczas rozboju posługiwano się bronią palną zwłaszcza, iż pokrzywdzony mówił o twardym przedmiocie przykładanym mu do pleców (k. 6919 v. tom XXXV).

Co do udziału J. G. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym Sąd Apelacyjny wypowiedział się we wcześniejszej części uzasadnienia. Sąd Okręgowy ustalił, że J. G. był członkiem tej grupy od 1 grudnia 2003 r. do 2 lutego 2004 r., a więc w okresie, w którym dopuścił się trzech przypisanych mu napadów, a mianowicie rozboju na K. R. (2) w dniu 1 grudnia 2003 r., rozboju na B. J. (2) i in. w dniu 21 grudnia 2003 r. i napadzie w M. w dniu 2 lutego 2004 r.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyznał, że w wyroku omyłkowo przyjęto, że napad w M. miał miejsce w dniu 4 lutego 2004 r. (k. 151 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie ulega wątpliwości, że do popełnienia powyższego czynu doszło w dniu 2 lutego 2004 r., co skutkowało w tym zakresie stosowną zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy uważając, że napad na pokrzywdzonego K. R. (2) wyczerpuje znamiona art. 280 § 1 k.k. w opisie czynu pozostawili sformułowanie o groźeniu przez sprawców użyciem broni palnej. Do tej omyłki Sąd I instancji przyznał się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 176). Z ustaleń Sądu Okręgowego, jak również z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego J. G. wynika, że podczas napadu na K. R. (2) w dniu 1 grudnia 2003 r. sprawcy nie posługiwali się bronią palną. Z tych też względów Sąd Apelacyjny w zakresie tego czynu dokonał stosownej zmiany zaskarżonego wyroku.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie dopuścił się określonych w apelacji obrońcy oskarżonego J. G. błędów w ustaleniach faktycznych bądź obraży wskazanych tam przepisów postępowania karnego.

W odniesieniu do orzeczonych kar Sąd Apelacyjny wypowiedział się w dalszej części uzasadnienia.

XIII

Za poszczególne przestępstwa Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonym A. M., R. K., J. P. (1), W. D. (1), G. S., K. Ś. i J. G. następujące kary jednostkowe:

1. porwanie S. K. (czyn z art. 252 § 1 k.k. i in.)

- A. M., W. D. (1) po 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- K. Ś. – 5lat pozbawienia wolności,

- R. K. – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. napad na P. L. w dniu 4 grudnia 2012 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.):

- A. M. i J. P. (1) po 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- W. D. (1), K. Ś. i R. K. po 4 lata pozbawienia wolności,

3. napad na S. R. w dniu 3 lutego 2003 r. (czyn z art. 280 § 1 k.k. i in.):

- A. M. i J. P. (1) po 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- K. Ś. – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. napad na A. G. (1) w dniu 19 listopada 2002 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.):

- A. M. i J. P. (1) po 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- K. Ś. i W. D. (1) po 4 lata pozbawienia wolności,

5. napad na J. S. (4) i D. S. (3) w dniu 18 grudnia 2002 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.):
 - J. P. (1) – 5 lat pozbawienia wolności,
6. napad na Z. K. (1) i in. w dniu 22 grudnia 2002 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.):
 - K. Ś. i J. P. (1) po 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - G. S. – 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
7. napad na terenie hurtowni w K. w dniu 9 stycznia 2003 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.):
 - oskarżonemu K. Ś. – 6 lat pozbawienia wolności,
 - oskarżonemu J. P. (1) po 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
8. napad na T. Z. w dniu 5 lutego 2013 . (czyn z art. 280 § 1 k.k. i in.):
 - K. Ś. i J. P. (1) po 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
9. napad na A. G. w dniu 29 sierpnia 2002 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.):
 - R. K., K. Ś. i W. D. (1) po 4 lata pozbawienia wolności,
10. napad na terenie hurtowni w A. w dniu 8 listopada 2002 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.):
 - R. K., J. P. (1) po 6 lat pozbawienia wolności,
 - K. Ś. – 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - G. S. – 5 lat pozbawienia wolności,
 - W. D. (1) – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
11. usiłowanie napadu na R. P. (czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i in.):
 - R. K., K. Ś. i W. D. (1) po 2 lata pozbawienia wolności,
12. J. G.:
 - napad na K. R. (2) w dniu 1 grudnia 2003 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.) – 4 lat pozbawienia wolności,
 - napad na B. J. (2) i in. w dniu 21 grudnia 2003 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.) – 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - napad w M. w dniu 2 lutego 2004 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.) - 5 lat pozbawienia wolności,
13. W. D. (1) za trzy czyny z art. 291 § 1 k.k. – po 1 roku pozbawienia wolności,
14. K. Ś. za dwa czyny z art. 263 § 2 k.k. – po 1 roku pozbawienia wolności,
15. za przestępstwo udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym (art. 258 § 2 k.k.):
 - A. M. i R. K. po 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - G. S. – 1 roku pozbawienia wolności,

- J. P. (1) – 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- K. Ś. – 3 lat pozbawienia wolności,
- W. D. (1) – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie wobec wyżej wymienionych Sąd I instancji orzekł następujące kary łączne:

- A. M. (6 czynów) – 9 lat pozbawienia wolności,
- R. K. (6 czynów) – 7 lat pozbawienia wolności,
- J. P. (1) (10 czynów) – 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- W. D. (1) (10 czynów) – 8 lat pozbawienia wolności,
- K. Ś. (14 czynów) – 13 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku przedstawił motywy jakie były podstawą orzeczonych kar w stosunku do każdego z oskarżonych (oskarżony A. M. k. 201-204, oskarżony R. K. k. 210-213, oskarżony J. P. (1) k. 213-218, oskarżony W. D. (1) k. 222-226, oskarżony G. S. k. 228-231, oskarżony K. Ś. k. 232-237, oskarżony J. G. k. 237-242).

W postępowaniu odwoławczym można zmienić wysokość orzeczonych kar tylko w przypadku stwierdzenia ich rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw kary przewidzianych w art. 53 k.k. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (vide: wyżej cyt. Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, tezy 22 i 24 do art. 438, str. 463, tom II).

Zważywszy na okoliczności, obciążające i łagodzące, które Sąd Okręgowy uwzględnił przy wymiarze kar brak jest podstaw do stwierdzenia, że kary wymierzone wyżej wymienionym oskarżonym za poszczególne czyny są rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 k.p.k. Z uwagi na liczbę przestępstw przypisanych oskarżonym oraz wysokość kar jednostkowych brak jest również podstaw do korygowania wysokości wymierzonych kar łącznych. Dołączone do apelacji obrońcy oskarżonego G. S. dokumenty dotyczące prowadzonej przez niego działalności zawodowej oraz opinia o oskarżonym nie dają podstaw do obniżenia wymierzonych mu kar w oparciu o art. 438 pkt 4 k.p.k.

Cytowane przez obrońcę oskarżonego W. D. (1) w uzasadnieniu apelacji wywody Sądu Okręgowego dotyczące faktu dotychczasowej niekaralności tegoż oskarżonego (str. 233 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie powinny mieć miejsca. Tym niemniej nie mają one istotnego wpływu na dokonywaną przez przyzmat art. 438 pkt 4 k.p.k. ocenę wymiaru kar orzeczonych wobec W. D. (1).

W związku z niewinnieniem oskarżonych P. K. (1), B. L. (1) i L. K. od popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny uchylił orzeczenie o wymierzonych im karach łącznych. Jednocześnie z uwagi na wyeliminowanie z opisu przypisanych im przestępstw działania w zorganizowanej grupie przestępczej, a z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 63 k.k., Sąd Apelacyjny za powyższe czyny wymierzył im kary:

- za napad na terenie hurtowni w K. w dniu 9 stycznia 2003 r. (czyn z art. 280 § 2 k.k.) – oskarżonym P. K. (1) i B. L. (1) kary po 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- L. K. za czyn z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 r. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższe kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym oraz zasady prewencji ogólnej i szczególnej kary i są karami sprawiedliwymi. Orzekając kary wobec P. K. (1) i B. L. (1) Sąd Apelacyjny nie był związany wysokością kary orzeczonej wobec R. M. (2) w odrębnym postępowaniu za udział w napadzie na terenie hurtowni (...) w K..

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zaliczył oskarżonym P. K. (1), B. L. (1) i L. K. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zgodnie z dokumentacją znajdującą się w aktach sprawy.

XIV

Sąd Apelacyjny wydatkami w części uniewinniającej oskarżonych P. K. (1), B. L. (1) i L. K. obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 626 § 1 i art. 630 k.p.k.

Uwzględniając sytuację majątkową i wysokość orzeczonych kar Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 i art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił wyżej wymienionych oskarżonych od kosztów sądowych w sprawie w części skazującej ich, a oskarżonych A. M., J. G., J. P. (1), G. S., W. D. (1), K. Ś. i R. K. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Na podstawie § 2, § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2006 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) Sąd Apelacyjny przyznał obrońcom z urzędu wynagrodzenie w wysokości 738 zł, zawierające 23% stawkę VAT za obronę przed Sądem Apelacyjnym.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.